ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\F\Feist Raymond E\Feist Raymond E - 7 - Konkláve stínů 1 - Spár stříbrného sokola.PDB

PDB Name: Feist - 7 - Konklave 1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.11.2005
Modification Date: 13.11.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Raymond E. Feist

KONKLÁVE STÍNŮ 1

Spár stříbrného sokola

Poděkování

Mnoho let začínám poděkováním matkám a otcům Midkemie a ani v tomto případě tomu není jinak. Pokaždé, když si můžu zahrát ve světě, který jste vytvořili, mám ohromnou radost.

Znovu chci poděkovat všem těm, kdo mí pomohli v posledních dvou letech přežít tu velkou změnu v mém životě tím, že ho zkrášlili svou přítomností: Andymu, Richiemu, Rayovi a Kim, Jimovi a Karen, Rickovi a Andrey, Jimovi a Jenny, Miře, Leyle, Roseanně a Rebecce, vám všem z celého srdce děkuji.

Také bych rád poděkoval svým spolupracovníkům Janny Wurtsové, Williamu R. Forstchenovi, Joelu Rosenbergovi a S. M. Stirlingovi za to, že si tak hezky zahráli na mém pískovišti a zanechali ho v mnohem lepším stavu, než v jakém ho našli. Pokaždé jsem se mnoho naučil a díky tomu, že jste mě učili, je ze mne lepší spisovatel.

A zvlášť chci poděkovat svým dvěma korektorkám Jane a Jennifer, které se z dobře známých důvodů musely dívat, jak dělám příliš mnoho věcí naráz, abych tuto knihu dopsal, a které mě udržely na nohou a v chodu.

Věnování

Jamie Ann:
za to, že mě naučila věci, o kterých jsem nevěděl, že se je potřebuji učit.

část první

SIROTEK

"Smrt nade mnou stojí a tiše mi šeptá, nevím co, do ucha..."
Walter "Divoch " Landor

1

Rituál

Čekal.

Třesoucí se chlapec se choulil u skomírajících uhlíků malého ohýnku, bledě modré oči měl zapadlé a pod nima tmavé kruhy z nedostatku spánku. Pomalu si opakoval rýmy, jimž se naučil od otce. Suché rty mu při odříkávání posvátných slov pukaly a v krku ho bolelo. Téměř černé vlasy měl špinavé, jak spal na zemi, a přes odhodlání zůstat při čekání na vidinu vzhůru ho třikrát přemohlo vyčerpání. Obvykle štíhlé tělo a vysedlé lícní kosti rychlý úbytek na váze ještě zvýraznil, takže působil vyhuble a bledě. Na sobe měl jen bederní roušku hledače vidin. Po první noci se mu velice stýskalo po kožené haleně a kalhotách, pevných botách a tmavozeleném plášti.

Noční obloha ustoupila předjitřnímu šeru a hvězdy začínaly blednout. Všechno jako by se zastavilo, jako kdyby sama příroda čekala na první nádech, na první pohyb nového dne. Klid byl pro chlapce nezvyklý, vyváděl ho z míry a zároveň fascinoval, když také na chvíli zadržel dech ve shodě s okolním světem. Pak pocítil nepatrný závan větru, nejslabší povzdech noci, a sám znovu začal dýchat.

Když obloha na východě začala měnit barvu, zvedl ze země tykev a napil se vody. Vychutnával ji co nejdéle, protože víc pít nesměl, dokud nepřijde vidina a on, na cestě domů, nedorazí k potoku, který stezka křížila asi míli pod místem, kde byl teď.

Dva dny už seděl pod štítem Shatana Higo na místě mužů a čekal na svou vidinu. Předtím se postil a pil jen bylinkový čaj a vodu, pak pojedl tradiční pokrm válečníka, sušené maso, suchar a vodu zhořklou bylinami, než se pustil na půldenní cestu a vyšplhal po prašných stezkách na východní úbočí posvátné hory k maličké prohlubni několik yardů pod vrcholem. Nevešlo by se sem ani půl tuctu mužů, ale chlapci začátkem třetího dne obřadu připadal prostor obrovský a prázdný. Dětství prožité ve velkém domě s mnoha příbuznými ho na takovou samotu špatně připravilo, protože teď byl poprvé za celý svůj dosavadní život bez společnosti jiných lidí déle než pár hodin.

Jak bylo u Orosiniů zvykem, chlapec začal s rituálem dospělostí třetí den před letním slunovratem, který lidé z nížiny nazývali Banapis. Nový rok, konec svého dětství, chlapec přivítá zamyšlením nad tradicemi své rodiny, klanu, kmene a národa a bude hledat moudrost předků. Byla to chvíle hlubokého rozjímání a meditací, kdy se snažil pochopit své místo ve vesmíru, roli uloženou mu bohy. Pokud bude vše pokračovat, jak by mělo, připojí se chlapec ke své rodině a klanu večer o slavnosti slunovratu.

Jako malý se jmenoval Kieli, což byla zdrobnělina z Kielianapuna, červená veverka, chytrá a hbitá obyvatelka lesa. Nikdy ji nebylo vidět, ale vždy byla někde poblíž, a pokud ji někdo z Orosiniů zahlédl, považoval to za štěstí. A Kieli sám sebe považoval za šťastné dítě.

Chlapec se téměř nezvladatelně třásl, protože ho ubohá zásobička tělesného tuku před nočním chladem příliš nechránila. I uprostřed léta byla na vrcholcích orosinských hor po západu slunce zima.

Kieli čekal na vidinu. Viděl, jak tma ustupuje a obloha se pomaloučku mění z šedé ve světle šedomodrou, k níž se postupně přidal i růžový odstín, když vyšlo slunce. Díval se, jak jasné slunce vystupuje nad horu v dálce, bílozlatá koule, která mu přinášela samotu dalšího dne. Když sluneční kotouč vystoupil nad hory, chlapec odvrátil zrak, aby nepřišel o oči. Slunce konečně zahnalo zimu a on se přestal třást. Čekal, zprvu s nadějí, posléze s hlubokou, z únavy zrozenou beznadějí.

Každý orosinský chlapec musel na některém z mnoha posvátných míst, roztroušených po kraji, tímto obřadem projít o slunovratu, jenž byl nejblíže jeho narozeninám. Celé léta šplhali dospívající chlapci na vyvýšená místa a zpět se vraceli jako muži.

Kieli pocítil chvilkovou závist, když si vzpomněl, že dívky jeho věku jsou v této chvíli v kulaté chýši se ženami, klábosí, jedí, zpívají a modlí se. Dívky si nějak dokázaly najít ženská jména i bez strádání a utrpení, jímž procházeli chlapci. Kieli se rychle vzpamatoval: zabývat se tím, co člověk nemůže ovládat, je zbytečné, jak by řekl jeho dědeček.

Vzpomínal na dědečka Smích v očích, jenž byl poslední, kdo s ním mluvil, než se vydal na osamělou stezku z údolí, kde žili jeho lidé. Stařec se usmál, jako to dělal vždy - Kieli si nedokázal vybavit dobu, kdy by ho neviděl se usmívat. Dědeček, jemuž táhlo na osmdesát, měl obličej jako z vydělané kůže, protože celý svůj život prožil v horách, a klanové tetování na levé tváři zůstávalo černé i po letech strávených na slunci. Měl bystré oči a výrazné rysy a ocelově šedé vlasy mu spadaly na ramena. Kieli se podobal víc dědečkovi než otci. Oba měli olivovou pleť, která v létě zhnědne do oříškové a nikdy se nespálí, a v mládí měl dědeček také havraní kštici. Lidé tvrdili, že před mnoha pokoleními se do rodiny musel dostat nějaký cizinec, protože Orosiniové byli světlí a dokonce i hnědé vlasy u nich byly neobvyklé.

Dědeček Kielimu pošeptal; "Až bude o slunovratu tykev prázdná, nezapomeň na tohle: jestli ti bohové do té doby nesešlou nějaké jméno, můžeš si ho vybrat sám." A pak ho starý náčelník sevřel v hravém, přesto pevném objetí a poslal ho na cestu. Ostatní muži z vesnice Kulaam se dívali, jak odchází, a usmívali se, protože brzy začnou oslavy a čas jmenovací vidiny byl časem radosti.

Kieli si vzpomněl na dědečkova slova a říkal si, zda vůbec nějaký chlapec skutečně dostal své jméno od bohů. Podíval se do tykve a odhadl, že do poledne mu voda dojde. Věděl, že by vodu našel v potoce na polovině cesty do vesnice, ale také věděl, že by to znamenalo opustit římsu předtím, než slunce vystoupí k vrcholu své dráhy.

Ještě chvíli seděl a hlavou se mu jako zurčící bystřina, protékající za společnou chýší, honily myšlenky na roztančenou vesnici. Napadlo ho, že by možná bylo lepší, kdyby se v duchu uvolnil, že kdyby se tolik nesnažil o vidinu, přišla by k němu. Chtěl se vrátit co nejdříve, protože mu tuze scházela rodina. Otec Losí volání za rozbřesku byl vším, v co chlapec mohl doufat: silný, přátelský, laskavý, rozhodný, v bitvě neohrožený a na děti hodný. Chyběla mu matka Šepot nočního větru a mladší sestra Miliana a nejvíc ze všech starší bratr Sluneční ruka, který se se svou vidinou vrátil teprve přede dvěma roky, s kůží sežehlou sluncem doruda s výjimkou světlého otisku vlastní ruky, kde ji měl celý den položenou na prsou. Dědeček si dělal legraci, že Ruka není první chlapec, k němuž jeho vidina přišla ve spánku. Ruka byl na mladšího bratra a sestru vždycky hodný a hlídával je, když jejich matka odešla na pole, nebojím ukazoval nejlepší místa, kde zrály bobule. Kielimu se sbíhaly sliny, když si vzpomněl na bobule rozmačkané s medem a podávané na horkém chlebu.

Oslavy budou veselé a z pomyšlení na jídlo, jež dole čekalo, dostával Kieli z hladu křeče. Bude smět sedět v dlouhé chýši s muži, místo v kulaté chýši s matkou a ostatními ženami a dětmi. Pocítil lítost, protože zpěv žen při práci, jejich smích, brebentění, klevetění a vtipy byly součástí jeho každodenního života, co se pamatoval. Ale také se těšil a byl pyšný na to, že bude smět sedět s muži z klanu.

Na chvíli se neovladatelně roztřásl, pak si povzdechl a uvolnil se, jak ho slunce hřálo. Ztuhlost ve svalech povolovala. Zvedl se na kolena a přiložil na řeřavé uhlíky větvičky a uhlíky rozfoukal. Až bude tepleji, nechá ohýnek vyhasnout, ale teď za něj byl vděčný.

Posadil se zády ke skále, kterou slunce již přece jen trochu ohřálo, přestože vzduch byl stále dost studený, a

dal si další lok vody. Dlouze vydechl a podíval se na oblohu. Proč nemá vidinu? říkal si. Proč od bohů nedostal žádnou zprávu, která by mu zaručila mužské jméno?

* * *

Jméno bude klíčem k jeho na'ha'tah, tajné stránce bytí, již bude znát pouze on a bohové. Ostatní lidé budou znát jeho jméno, protože jim je s hrdostí oznámí, ale nikdo nebude znát podstatu jeho vidiny a co to jméno říká jemu o jeho místě ve vesmíru, o poslání, které mu svěřili bohové, ani o jeho osudu. Dědeček mu jednou vyprávěl, že jen málo mužů skutečně chápe své na'ha'tah, i když si to většina z nich myslí. Vidina je jen první náznak toho, co bohové s člověkem zamýšlejí. Občas, tvrdil dědeček, je jejich plán prostý, chtějí, aby byl dobrým manželem a otcem, aby se staral o blaho vesnice a národa, aby byl příkladem pro ostatní, neboť je možné, že jeho hlavní ulehčuje zplodit někoho vyvoleného, zvláštního, na'rifa, a jejich plán vyjde najevo až dávno po smrti dotyčného.

Kieli věděl, co by mu dědeček řekl právě teď: že si dělá přílišné starosti, že by je měl prostě odložit a nechat bohy, aby mu objasnili svou vůli. Kieli věděl, že otec by řekl totéž a ještě by dodal, že aby mohl lovit, dávat rady v dlouhé chýši či být dobrým manželem, musí se nejdřív naučit být trpělivý a naslouchat.

Kieli zavřel oči a poslouchal zvuky vydávané horským větrem. Promlouval k němu se šustěním jehličí mezi cedry a borovicemi. Občas byl vítr krutým společníkem, pronikal i pod nejteplejší kožešiny a studil. Jindy přinášel požehnanou úlevu a v největším letním parnu chladil. Otec mu pověděl o hlasech a o tom, že naučit se jazyk větru znamená stát se jeho součástí, jako jsou sokoli a orli, kteří si stavějí hnízda na rozeklaných vrcholcích hor. Ozval se pronikavý výkřik a Kieli prudce otočil hlavu. Stříbrný sokol chytil králíka jen deset yardů od místa, kde chlapec odpočíval. Byl to nejvzácnější sokol vysokých hor a peří měl ve skutečnosti šedé, na hlavě a plecích přecházející až do černá, avšak křídla se mu leskla jako olej na vodě, což způsobovalo, že když se pták řítil po obloze, stříbrně se třpytil. Sokol jediným mávnutím křídla pevně popadl vzpírajícího se králíka a vznesl se do vzduchu. Králík mu bezvládně visel ze spárů jako kotě odnášené svou mámou, jako by se poddal osudu. Kieli věděl, že zvířátko je v šoku - laskavá příroda mu otupila bolest a myšlení. Jednou viděl, jak jelen zůstal nehybně ležet na zemi a čekal na lovcův nůž jako na smilování, když ho zasáhl šíp, který ho nezabil rovnou.

V dálce Kieli spatřil další ptáky, líně kroužící v teplých, stoupavých proudech vzduchu odrážejících se od již rozehřátých skal a pátrajících po kořisti. Věděl, že to jsou kondoři. Měli větší rozpětí křídel, a tak mohli plachtit na teplém vzduchu a hledat mrtvá a umírající zvířata. Když poskakovali po zemi k mršině, působili kondoři neohrabaně a ošklivě, ale za letu byli úchvatní.

Na jihu zahlédl luňáka, ten druh s černými ocasními pery. Pták sklopil ocas a dvakrát, třikrát zamával křídly, pak se zastavil a trochu se snesl, načež celý manévr zopakoval, aby se udržel nad místem s vyhlédnutou kořisti. Náhle se neuvěřitelně rychle spustil k zemi, drápy natažené, a s téměř nadpřirozenou přesností dopadl na zem a vzápětí se v prudkém úhlu zase vznesl, aniž by sebeméně zaváhal, a v drápech držel pištícího hraboše.

Z dálky se ke Kielimu donesly zvuky lesa. Denní a noční rytmus se od sebe lišily a teď denní obyvatelé lesa pod ním oznamovali svou přítomnost, kdežto noční sousedé vyhledávali přístřeší, kde prospí den. Datel pilně hledal hmyz pod kůrou stromu a podle toho, jaké zvuky vydával, Kieli poznal, že si tu snídani vyzobává velký druh s červenou hlavičkou. Ťukal pomalu, hlasitě a vytrvale, na rozdíl od něžnějšího staccata svého menšího bratrance s modrými křídly.

Slunce vystupovalo po obloze a oheň brzy uhasí, neboť v denním žáru vracejícím se do skal nebyl potřeba, Kieli odolal lákání dopít zbytek vody, protože věděl, že si musí nějakou nechat, dokud nebude připravený vrátit se dolů. U potoka se napije co hrdlo ráčí, ale nejdřív se tam musel dostat, a kdyby teď vypil všechnu vodu, neměl záruku, že se dolů dostane v pořádku.

Bylo vzácné, aby chlapec na hoře zemřel, ale stávalo se to. Kmen každého chlapce co nejlépe připravil, ale podle víry lidu ty, kteří nepřežili jmenovací zkoušku, bohové neshledali hodnými, a zármutek jejich rodin pak byl hořkým protikladem k oslavám slunovratu.

Bylo stále větší horko a sucho a Kieli si náhle uvědomil, že přichází sa'tata. Severní vítr byl studený po celý rok, ale letní vítr od západu bude stále teplejší a sušší. Chlapec viděl, jak v takovém větru tráva za tři dny zhnědla a ovoce na stromech seschlo. Když sa'tata vál delší dobu, muži začali být neklidní a ženy podrážděné a všechny svrběla kůže. Kieli s bratrem plavávali za takových dní v jezerech či řekách, jenže než se stačili vrátit do vesnice, byli zase suší a chladivý dotek vody už vůbec necítili.

Kieli také věděl, že mu nyní hrozí nebezpečí, poněvadž pokud tu zůstane, sa 'tata mu vysaje všechnu vlhkost z těla. Podíval se na oblohu a zjistil, že mu do poledne zbývají ještě dvě hodiny. Vzápětí zamrkal, jak mu při pohledu na slunce teprve v polovině dráhy k nadhlavníku vyhrkly slzy.

V duchu se zatoulal a uvažoval, kdo bude vybrán, aby usedl po jeho boku. Zatímco Kieli seděl na hoře a čekal na vidinu seslanou bohy, jeho otec se sešel s otcem některé mladé dívky z místních vesnice. Ve vlastní vesnici byly tří vhodné družky: Rapanuana, dcera Kouře v lese, Janatua, dcera Mnoha zlomených oštěpů, a Oko modrokřídlé čírky, dcera Zpívá větru.

Oko modrokřídlé cirky byla o rok starší a ženské jméno získala vloni, ale ve vsích tehdy nebyl žádný chlapec vhodného věku, jemuž by ji mohli zaslíbit. Letos jich bylo šest včetně Kieliho. Dívka měla zvláštní smysl pro humor a Kieli si říkal, co jí pořád připadá tak legrační. Často ji zřejmě pobavil on, a když byla nablízku, necítil se příjemně. Třebaže to dobře skrýval, nemálo ho děsila. Ale Rapanuana byla tlustá a mrzutá a Janatua měla propadlé tváře a v přítomnosti chlapců byla plachá a téměř vždy mlčela. Oko modrokřídlé čírky byla vysoká, svalnatá, s ohnivýma očima barvy medu, které při smíchu mhouřila. Pleť měla světlejší než ostatní dívky a pihovatou a srdcovitý obličej jí rámovala hříva barvy dozrálé pšenice. Kieli se modlil k bohům, aby se noc před slunovratem jeho otec sešel s jejím a ne s otcem některé jiné dívky. Vzápětí si, s návalem paniky, uvědomil, že se otec mohl sejít s otcem některé z dívek z okolních

vesnic, třeba otcem přihlouplé Pialuy nebo hezké, ale neustále si stěžující Nandie!

Povzdechl si. Neměl na to vliv. Vyprávěly se příběhy o mužích a ženách, kteří po sobě toužili, vypravěči u ohňů povídali celé ságy, mnohé vypůjčené od pěvců z nížin, kteří občas procházeli orosinskými horami. Ale u jeho lidí to chodilo tak, že otec vybíral nevěstu pro syna či ženicha pro dceru. Občas se chlapec - ne, opravil se hned, muž - vrátil z hledání vidiny a zjistil, že na něj nečeká žádná nevěsta, aby mu seděla po boku během oslavy mužství, a musel čekat další rok. Málokdy se stalo, že svou dceru muži nechtěl dát žádný otec, a on pak musel opustit vesnici, aby si našel ženu jinde, nebo žít sám. Slyšel o vdově, jejíž otec zemřel dřív než manžel, která si do své chýše takového muže vzala, ale to nikdo nepovažoval za správné manželství.

Kieli si znovu povzdychl. Chtěl, aby už bylo po všem. Chtěl se najíst, vyspat ve vlastní posteli, a chtěl Oko modrokřídlé čírky, i když z ní byl nervózní.

Zaslechl zvuky, o nichž věděl, že je vydává medvědice s medvíďaty. Působila poplašeně a Kieli věděl, že na její varování medvíďata okamžitě vylezou na strom. Kieli se posadil. Co by mohlo polekat černého medvěda tak vysoko na hoře? Snad velká kočka, pokud se tu potuloval levhart nebo puma. Na velké jeskynní lvy byli příliš vysoko. Možná je na lovu nějaká saň, napadlo ho, a náhle se na holé skále cítil malý a zranitelný.

Saň, menší sestřenice draka, dokázala odolat půl tuctu zkušených válečníků, takže chlapec pouze s obřadní dýkou a tykví vody by pro ni byl velmi lákavou snídaní.

Medvědici mohla vylekat i lovící smečka. Divocí psi a vlci se medvědům obvykle vyhýbali, ale medvídě by nebylo k zahození, kdyby se jim nejdřív podařilo odlákat medvědici od jejích potomků.

Nebo to mohli být lidé.

Kruh kondorů v dálce se zvětšil a chlapec vstal, aby lépe viděl. Náhle se mu zatočila hlava, protože se zvedl příliš rychle. Zachytil se rukou o skálu a zadíval se do dálky. Slunce již bylo dost vysoko, aby se ranní opar rozplynul, a on v dálce jasně viděl kroužící kondory a luňáky. Svým zrakem byl ve vesnici vyhlášený, protože jen málokdo viděl tak dobře jako on, a nikdo, co se klan pamatoval, neviděl lépe. Dědeček si z něj utahoval, že ať už mu jinak schází cokoliv, zrak má orlí.

Kieli se dlouho díval, aniž by chápal, co vidí, a pak mu konečně došlo, že ptáci krouží nad Kapomou! Polekal se a bez váhání vyrazil dolů po stezce. Kapoma byla vesnice nejblíž Kulaam.

To, že nad Kapomou kroužilo tolik mrchožroutů, mohlo mít pouze jediný důvod: bitvu. Kieli byl stále vyděšenější. Navíc nikdo neodklízel mrtvé. Pokud údolím táhli nájezdníci, Kulaam bude další vesnice na cestě!

Při pomyšlení, že jeho rodina bojuje bez něj, se mu zatočila hlava. Jako chlapec dvakrát zůstal v kulaté chýši se ženami, zatímco muži bránili vesnici před útokem. Jednou klan bojoval s muži z vesnice Kahanamy, podruhé si oddíl goblinů vyjel pro děti pro své odporné oběti, ale palisáda kolem osady je stačila odrazit. Kdo to může být? říkal si, když klopýtal po stezce k lesu.

Peklomory - jimž lidé z nížin říkali Bratrstvo temné stezky - v kraji nikdo nespatřil od dob, kdy byl dědeček ještě malý kluk, a trolové se orosinským vesnicím obvykle vyhýbali širokým obloukem. V současné době se ani nevedla žádná klanová krevní msta. Lidé, žijící ve Výšinách na severovýchodě, byli v současnosti mírumilovní a Latagore a vévodství Farinda na jihu neměly s Orosinii žádné spory.

Takže nájezdníci. Do hor se občas vydávali otrokáři z Inasky nebo z Pobřežní Hlídky dole v Miskalonu. Vysocí, silní, ruso a pla-vovlasí Orosiniové se na dražbách otroků ve Velké Keshi prodávali draze. Kieliho se zmocnil strach: jako by mu zamrzl mozek.

Dopil zbytek vody s bylinkami, která mu ještě zůstala, uvázal si tykvi k pasu, udělal několik roztřesených kroků a upadl. Pravou rukou se pokoušel zachytit, ale při pádu se stočil a tvrdě narazil na skálu. Tělem mu projela bolest a motala se mu hlava. Zranil si levou ruku, sice šiji nezlomil, ale od ramene k lokti se mu táhla rudá skvrna, ze které se brzy vybarví pořádná modřina. Když rukou pohnul, zabolelo to. Chtěl vstát, ale bolestí se mu obrátil žaludek, a on se ztěžka posadil a zvracel.

Viděl rozostřeně a krajina mu před očima zežloutla. Obloha byla jasně bílá a slunce ho pálilo do obličeje, jak tam jen tak ležel a pomalu přestával vidět. Svět se s ním zatočil, až všechno zmizelo a on padal tunelem do černočerné tmy.

* * *

Probudila ho bolest. Projela mu levou paží a on otevřel oči. Zorné pole se mu chvíli zužovalo a rozšiřovalo, jak se mu motala hlava. Pak to uviděl.

Na ruce, lehce ohnuté, mu spočíval roztažený spár. Kieli nepohnul hlavou, jen očima. Několik palců od jeho nosu stál stříbrný sokol, jednu nohu ohnutou, jak ji měl položenou na Kieliho ruce, až se chlapci drápy zarývaly do kůže, aniž by ji však prorazily. Sokol, jako by se snažil omráčeného hocha probrat, znovu zaťal drápy, tentokrát trochu víc.

Kieli dravci hleděl do Černých očí. Pták opět sevřel spár a chlapci projela rukou bolest. Upíral oči na dravce a pak uslyšel ta slova. Vstaň, bratříčku. Vstaň a staň se spárem svého lidu. Pamatuj, že jako cítíš můj spár na své ruce, tak i ty můžeš držet a chránit, nebo rvát a mstít. Kieli ta slova slyšel v duchu. Náhle se zvedl a stál tam se sokolem na ruce. Pták zamával křídly, aby udržel rovnováhu.

Hoch na chvíli zapomněl na bolest a jen stál tváří k dravci. Sokol jeho pohled opětoval a jakoby na souhlas sklonil hlavu. Jejich pohledy se znovu setkaly a pak pták s výkřikem seskočil z ruky a chlapci vedle ucha mocně mávl křídly. Kieliho to znovu zabolelo a sáhl si na rameno. Na své ruce viděl otisky ptačích drápů.

Byla tohle má vidina? napadlo ho. Žádný sokol se ještě nikdy takhle nechoval, co jeho lid pamatoval. Náhle si vzpomněl, proč tolik spěchal dolů z hory.

Skály kolem něj byly v poledním žáru rozpálené. Cítil se slabý a levá ruka ho brněla, ale hlavu měl čistou a věděl, že k potoku už dojde. Opatrně si vybíral cestu mezi kamením, aby znovu neupadl a neporanil se ještě víc. Pokud jeho lid bojoval, tak z Kieliho již byl muž, ať už měl rukou zraněnou, nebo ne, a bude stát bok po boku s otcem, strýci a dědečkem a bránit svůj domov.

Klopýtal dolů po prašné stezce a levou rukou mu s každým krokem do ramene projížděly ohnivé šípy bolestí. Začal se modlit, bylo to otupující cvičení, které zmenšovalo bolest, jak tiše zpíval. Brzy ho ruka bolela méně, i když modlitba nefungovala tak dobře, jak mu dědeček tvrdil, že by měla. Ruka ho stále bolela, ale aspoň už na něj z bolesti nešly mrákoty.

Konečně se dostal k potoku a spadl do něj. Byla to pěkná hloupost a rukou mu taky projela ohnivá bolest. Zalapal po dechu a odměnou mu byla ústa plná vody, až se málem začal dávit. Převalil se na záda, vyplivl vodu a vyčistil si nos, a pak chvíli jen seděl a kašlal. Když se uklidnil, klekl si a napil se. Rychle si naplnil tykev, přivázal si ji k pasu a pokračoval v cestě,

Měl hlad, ale voda ho osvěžila. Do vesnice to byly dvě hodiny cesty. Kdyby běžel, dostal by se tam za třetinu té doby Jenže se zraněnou rukou a v oslabeném stavu, v němž byl, by žádné rychlejší tempo dlouho nevydržel. Za potokem vstoupil do hustých hvozdů, kde horko poněkud polevilo, a on se rozhodl pro rychlý krok a na rovných úsecích stezky zaklusal. Pohyboval se co nejtišeji a soustředil se na blížící se boj.

Když se Kieli přiblížil k vesnici, zaslechl hluk boje a ucítil kouř. Do srdce se mu zaryl výkřik nějaké ženy, jako by čepel zasáhla jeho. Mohla to být matka? Věděl, že ať to byl kdokoliv, byla to jistě žena,, kterou znal celý život.

Popadl obřadní dýku. Jak si přál, aby měl obě ruce zdravé a v nich meč nebo oštěp. Bylo horko, a proto necítil potřebu mít na sobě obvyklé oblečení, ačkoliv plášť a halena mu v noci dost scházely, ale teď se cítil zvlášť zranitelný. Přesto spěchal dál a očekávání boje otupovalo bolest v ruce a zaháněl únavu.

Na zkázu, kterou uviděl po chvíli, ho upozornila již oblaka dusivého dýmu doprovázená hukotem plamenů. Dostal se na místo, kde stezka opouštěla les a vedla mezi velkými zeleninovými záhony před vesnicí, než se dostala k palisádě. Brána byla otevřená jako v dobách míru. O slunovratu nikdy žádný nepřítel neútočil, neboť to byl den téměř všeobecného příměří dokonce i v době války. To, v jakém stavu byla dřevěná hradba a sypaný val kolem ní, chlapci prozradilo, že nepřítel proběhl bránou dřív, než někdo stačil spustit poplach. Většina vesničanů byla ve chvíli útoku určitě na návsi a připravovala se na oslavu.

Všude byly plameny a kouř. V kouři Kieli zahlédl lidi, mnozí seděli na koních, a na zemi ležela těla. Chlapec se zastavil. Kdyby dál běžel po cestě, stal by se z něj cíl. Lepší bylo vesnici obejít lesem až k místu, kde sahal nejblíž k vesnici za domem Mnoha skvělých koní.

Když odbočil doprava, zjistil, že vítr odnáší kouř pryč od něj. Konečně spatřil tu hrůzu. Mnoho jeho přátel leželo nehybně na zemi. Nedokázal si to dát dohromady.

Muži na koních, v oblečení a zbroji nejrůznějšího stylu, projížděli vesnicí a několik jich pochodněmi podpalovalo domy. Kieli poznal, že to jsou žoldnéři nebo otrokáři. Pak zahlédl pěšáky v tabardech vévody Olaského, vládce mocného státu na jihovýchodě. Proč by ale pomáhali nájezdníkům v orosinských horách?

Dostal se za dům Mnoha skvělých koní a přikradl se k hradbě. Těsně za chýší ležel bez pohybu jeden olaský voják. Kieli odhodil dýku a rozhodl se, že si doběhne pro jeho meč. Pokud si ho nikdo nevšimne, pokusí se mu sebrat i puklíř, který měl muž připevněný na levém předloktí. Nést štít ve zraněné ruce bude obtížné, ale taky by to mohlo znamenat rozdíl mezi životem a smrtí.

Zvuky boje přicházely z druhého konce vesnice, a tak usoudil, že se mu podaří napadnout útočníky zezadu. Jak se přikrádal k vojákovi, na chvíli se zastavil.

V kouři slabě rozeznával postavy pohybující se v dálce a nesl se k němu rozhořčený křik a sténání, jak se jeho lidé snažili nájezdníky odrazit.

V očích ho pálil kouř, a tak zamrkal. Konečně se dostal k ležícímu vojákovi, jenže když ho obrátil a uchopil jílec meče, voják prudce otevřel oči. Kieli strnul, a jak škubl za meč, voják se ohnal štítem a uhodil ho do obličeje.

Kieli couval, začal vidět rozmazaně a svět se mu obrátil vzhůru nohama. Zachránila ho jen jeho rychlost, protože voják už byl na nohou a rozháněl se po něm dýkou. Kieli uhnul.

Chvíli si myslel, že se dýce vyhnul, ale pak ucítil bolest v prsou a uviděl téci krev. Rána byla mělká, zato dlouhá, táhla se mu od levé klíční kosti dolů kolem pravé prsní bradavky až pod žebra.

Kieli sekl mečem a ruka ho zabrněla až po rameno, jak voják ránu obratně odrazil štítem.

Při dalším útoku si chlapec uvědomil, že narazil na lepšího soupeře, protože si jen tak tak zachránil život, když se ho voják pokusil bodnout do břicha. Mít voják meč, byl by už chlapec ležel rozpáraný na zemi.

Začínal se ho zmocňovat strach, ale pomyšlení na rodinu bojující o holý život jen několik yardů za clonou kouře mu dodalo sil.

Když voják viděl, jak chlapec váhá, ošklivě se usmál a přiblížil se. Kieli věděl, že jeho jedinou výhodou je délka čepele, a tak soupeři nabídl jako cíl již zraněný hrudník a oběma rukama neohrabaně zvedl meč, jako by ho chtěl seknout do hlavy. Jak Kieli doufal, voják instinktivně zvedl štít, aby úder odrazil, a napřáhl dýku pro konečné bodnutí.

Kieli však přiklel a zároveň sekl mečem obloukem dolů, zasáhl vojáka do nohy a srazil ho, křičícího, na zem. Z přeťatých tepen těsně pod kolenem vytryskla krev. Kieli vyskočil, šlápl muži na ruku s dýkou a vrazil mu meč do hrdla, čímž ukončil jeho trápení.

Pokusil se otřít ruku, v níž držel meč, ale zjistil, že mu z dlouhého šrámu na prsou crčí krev, a věděl, že brzy zeslábne, pokud si ránu neobváže, i když nejspíš vypadala mnohem vážněji, než ve skutečnosti byla.

Jak spěchal za zvuky bitvy, závan větru mu na chvíli odehnal kouř ze zorného pole, takže jasně uviděl na

náves. Stoly, prve naložené jídlem a pivem, byly převrácené a celá hostina se válela na zemi. Květinové věnce byly zašlapané v krvavém blátě. Kieli na okamžik zaváhal, jak se mu z té hrůzy stáhlo hrdlo. Potlačil slzy - i když nevěděl, zda je vyvolal kouř, či vztek. O kousek dál ležela těla tří dětí, očividně zabitých zezadu, když se běžely schovat. Za nimi se muži z vesnice postavili na odpor před kulatou chýší. Kieli věděl, že ženy a přeživší děti budou uvnitř, ženy ozbrojené noži a dýkami, aby bránily dětí, pokud muži padnou.

Muže, které znal celý život, zabíjeli i přesto, že se zoufale snažili chránit své rodiny. Vojáci srazili štíty, čímž vytvořili jakousi hradbu, a s napřaženými oštěpy se tlačili na obránce. Za nimi seděli vojáci na koních, klidně nabíjeli kuše a stříleli do vesničanů.

Orosinští lučištníci jim to vraceli, ale výsledek bitvy byl jasný dokonce i klukovi jako Kieli. Věděl, že dnešek nepřežije, ale nemohl jen tak stát za útočníky a neudělat vše, co bylo v jeho silách.

Na nejistých nohou zamířil k muži na černém koni, což byl očividně velitel těchto vrahů. Vedle něj byl další jezdec v černé haleně a kalhotách. Vlasy, stejně tmavé jako šaty, měl zastrčené za uši, a padaly mu až na ramena.

Ten nějak vycítil, že se za ním něco děje, protože se otočil ve chvíli, kdy se Kieli rozběhl. Chlapec jasně zahlédl jeho obličej. Černý vous měl muž zastřižený nakrátko, dlouhý nos mu propůjčoval drsný výraz a špulil rty, jako by předtím, než zaslechl Kieliho, byl ztracen v myšlenkách. Jezdec při pohledu na ozbrojeného a zakrváceného chlapce trochu vykulil oči a pak klidně poznamenal něco k důstojníkovi, jenž se otočil. Muž v černém zvedl ruku, v níž držel malou kuši, a pečlivě namířil.

Kieli věděl, že musí zaútočit dřív, než muž stiskne spoušť, jenže dva kroky od něj zakolísal. Ukořistěný meč byl jako z olova a kamene a jeho ruka odmítala poslechnout příkaz a útočníka srazit.

Chlapec byl jen krok daleko, když muž v černém vystřelil z kuše. Pak se chlapci podlomila kolena. Šipka ho zasáhla do prsou kousek nad prvním poraněním, úplně jím otočila a krev, která mu vytryskla z rány, postříkala oba muže na koních. Meč Kielimu vypadl z prstů. Dopadl na kolena a převrátil se na záda. Zrak se mu rozostřil, jak ho přemohl šok.

Kdosi křičel, ale zvuky byly tlumené a on nerozuměl slovům. Na kratičkou chvilku cosi zahlédl: vysoko nad ním zakroužil stříbrný sokol, a jemu to připadalo, jako by se podíval přímo na něj. V duchu znovu zaslechl ten hlas. Vydrž, bratříčku, protože tvůj čas ještě nepřišel. Buď mým spárem a roztrhej naše nepřátele.

Poslední Kieliho myšlenka patřila dravci.

2

U Kendricka

Kieliho bolest pronikla temnotou.

Nedokázal ani otevřít oči, přesto věděl, že je naživu. Cítil na sobě Čísi ruce a nějaký hlas, jako z velké dálky, zamumlal: "Tenhle ještě žije."

Jiný hlas odpověděl: "Naložíme ho na vůz. Ztratil hodně krve."

Kieli mimoděk zaregistroval, že slyší slova v jazyce obchodníků, nazývaném obecný jazyk, ne v jazyce Orosiniů.

Ucítil na sobě další pár rukou. Jak s ním pohnuly, zasténal a znovu upadl do bezvědomí.

Když se konečně probral, bolelo ho celé tělo. Donutil se otevřít oči a pokusil se zvednout hlavu. Ta námaha mu do těla vyslala vlnu bolesti a obrátil se mu žaludek, ale neměl, co by vyzvracel. Bolestí jen hlasitě zasténal.

Nedokázal zaostřit zrak, a tak neviděl, komu patří něžné ruce, které ho zatlačily zpátky, a kdo řekl: "Jen klidně lež, mládenče, a pomalu dýchej."

Kieli před sebou něco uviděl: hlavy ve stínu, blesky na obloze nad nimi. Zamrkal, aby se mu zrak trochu pročistil. "Na," ozval se druhý hlas někde nad ním a kdosi mu ke rtům přiložil tykev s vodou.

"Pij pomalu," napomínal ho první hlas. "Ztratil jsi spoustu krve. Už jsme si ani nemysleli, že to zvládneš."

První doušek vyvolal další křeče a on vodu okamžitě vyzvracel. "Jenom srkej," radil první hlas.

Kieli poslechl a hlt vody mu zůstal v žaludku. Náhle měl neuvěřitelnou žízeň. Chtěl se napít, ale tykev byla pryč. Snažil se zvednout ruku, aby šiji zase vzal, ale ruka odmítla poslechnout příkaz.

"Srkat, jsem říkal," nakazoval první hlas. Vzápětí měl Kieli zase tykev u úst, a tak usrkl a studená voda mu stékala do krku.

Soustředil své chabé síly na to, aby v sobě vodu udržel, a zvedl oči nad okraj tykve, aby se podíval, kdo je jeho dobrodinec. Uviděl jen nejasný obličej s šedou kšticí a vzápětí se opět propadl do tmy.

Po nějaké době se na pár dní zastavili. Poznal, kde se nachází. Byli v nějaké stodole nebo kůlně, nebyl si tím tak úplně jistý. A věděl, že delší dobu pršelo, protože ve vzduchu byla cítit vlhká hlína a tlející dřevo.

Poté obrazy přicházely a mizely. Byl na voze a jedno odpoledne na krátkou chvíli cítil, že je v lese, ale ne ve hvozdech své domoviny. Nevěděl, jak to ví - jen stromy, které zahlédl, nebyly vznosné jedle, cedry a jasany jeho rodného lesa. Tady rostly duby, jilmy a další stromy, jež ani neznal. Znovu upadl do neklidného spánku.

Vzpomínal na kousky jídla, které mu strkali do úst, a jak je polykal, hrdlo stažené a hruď jako v ohni. Vzpomínal na horečnaté sny, na to, jak se několikrát probudil zalitý potem a se srdcem až v krku. Vzpomínal, jak volá otcovo jméno.

Jedné nocí se mu zdálo, že je doma, v teple, v kulaté chýši s matkou a dalšími ženami. Cítil jejich lásku. Poté se

probudil na tvrdé zemi s pachem vlhké prsti v nose. Vzduchem se nesl kouř z nedávno uhašeného táborového ohně a vedle něj spali dva muži. Sesul se zpátky a divil se, jak se sem vlastně dostal. Paměť se mu po chvíli vrátila a on si vzpomněl na útok na vesnici. Z očí se mu vyřinuly slzy a on plakal, neboť v něm zemřela veškerá naděje a radost.

Nedokázal se dopočítat dní, jež strávil na cestě. Věděl, že se o něj starají dva muži, ale nevzpomínal si, že by se mu byli představili. Věděl, že mu kladli otázky a že na ně odpovídal, ale nevzpomínal si, čeho se hovor týkal.

Jednoho rána se mu konečně vrátilo jasné myšlení.

Otevřel oči, a ačkoliv byl slabý, věděl, kde je. Byl ve velké stodole s vraty na obou koncích. Ve vedlejším stání slyšel krmící se koně. Ležel na slamníku na přeložené pokrývce a další dvě pokrývky měl přes sebe.

Ve vzduchu se vznášel kouř z malých táborových kamínek, železné krabice, v níž hořelo uhlí. Ve stodole plné sena to bylo bezpečnější než otevřený oheň. Kieli se zvedl na lokti a rozhlížel se kolem sebe. Kouř ho trochu štípal do očí, ale většina ho unikala otevřenými padacími dveřmi na seník. Bylo ticho, takže usoudil, že neprší.

Tělo ho bolelo, jen byl celý ztuhlý, přesto, když se pohnul, nezaplavily ho zase vlny bolesti jako předtím,

Na dřevěné stoličce seděl jakýsi muž a upíral na něj tmavé oči. Vlasy měl téměř bílé, i když pár černých pramínků mu ještě zůstalo, měl svěšené kníry a tiskl rty, jako by se soustředil. Do čela mu spadala ofina a vlasy mu sahaly až na ramena.

Kieli zamrkal, aby se zbavil ospalků v koutcích očí, a zeptal se:

"Kde to jsem?"

Muž se na něj tázavě podíval. "Takže ses nám vrátil, co?" Otázka to byla řečnická, a on se na chvíli odmlčel, než přes rameno zavolal: "Roberte!"

Po chvíli se vrata do stodoly otevřela a vstoupil další muž, jenž k nim došel a klekl si ke Kielimu.

Tento muž byl ještě starší, vlasy měl úplně bílé, ale pohled stále bystrý, když se podíval Kielimu do očí. "No, Spáre, jak se cítíš?" zeptal se tise.

"Spáre?"

"Tvrdil jsi, že se jmenuješ Spár stříbrného sokola," vysvětlil mu starší muž.

Mládenec zamrkal a snažil se sebrat myšlenky, jak chtěl pochopit, proč by něco takového říkal. Nakonec si vzpomněl na vidinu a došlo mu, že to skutečně byla jmenovací vidina. V uších mu zazněl vzdálený hlas: vstaň a staň se spárem svého lidu.

"Co si pamatuješ?"

"Vzpomínám si na bitvu..." V duši se mu otevřela černá jáma a do očí mu vhrkly slzy. Rychle je zahnal a pokračoval: "Jsou všichni mrtvi, že?"

"Ano," odpověděl muž jménem Robert. "Nač si vzpomínáš po té bitvě?"

"Na vůz..." Kieli, který na sebe nyní musel myslet jako na "Spára", zavřel na chvíli oči, než řekl: "Vy jste mě odvezli."

"Ano," souhlasil Robert. "Nemohli jsme tě dost dobře nechat umřít na ty rány." Tišeji dodal: "Kromě toho tu je pár věcí, které bychom se od tebe chtěli dozvědět. O bitvě a o tobě."

"A co jako?" otázal se Spár.

"To může počkat."

"Kde to jsem?" zeptal se Spár znovu.

"Jsi ve stodole na Kendrickově usedlosti."

Spár se pokoušel vzpomenout. O tomhle místě už slyšel, ale podrobnosti si nepamatoval. "Proč jsem tady?"

Muž s kníry se zasmál. "Protože jsme zachránili tvou mizernou mrtvolu a sem jsme měli namířino."

"A," doplnil Robert, Je to moc dobré místo, kde si můžeš odpočinout a uzdravit se." Vstal a odcházel, jen se musel trochu sehnout, poněvadž strop tu byl dost nízký. "Tohle je chalupa pro lesníka, celé roky se nepoužívala. Kendrick nás nechává používat svou stodolu zadarmo. V jeho hostinci sice jsou teplejší pokoje, čistší povlečení a lepší jídlo ~"

"Ale je tam taky příliš mnoho očí a uší," dodal první muž.

Robert po něm loupl okem a nepatrně zavrtěl hlavou.

První muž řekl: "Nosíš mužské jméno, ale nemáš žádné tetování."

"K bitvě došlo na můj jmenovací den," vysvětlil mu Spár chabě.

Druhý muž, ten zvaný Robert, se podíval na svého společníka a pak se obrátil zpátky k chlapci. "To bylo přede dvěma týdny, mládenče. Vezeme tě s sebou, co tě Pasko ve vesnici našel."

"Přežil ještě někdo?" zeptal se Spár zdušeně.

Robert se k chlapci vrátil, jemně mu položil ruce na ramena a řekl: "Jsou mrtví. Všichni."

Pasko dodal: "Ti parchanti byli důkladní, to jim přiznávám."

"Kdo?" chtěl vědět Spár.

Robert ho zlehka zatlačil zpátky na slamník. "Odpočívej. Pasko ti za chvíli přinese horkou polívku. Byl jsi u bran smrti. Dlouho jsme si ani nemysleli, že to přežiješ. Udrželi jsme tě při životě trochou vody a studenou polívkou. Je čas ti vrátit sílu." Odmlčel se. "Musíme si promluvit o spoustě věcí, ale máme dost času. Máme spoustu času, Spáre stříbrného sokola."

Spár nechtěl odpočívat, chtěl odpovědi, ale zesláblé tělo ho zradilo, a tak si zase lehl. Spánek už na něj čekal.

Když se probudil, hladový jako vlk, přivítal ho zpěv ptáků. Pasko mu přinesl velký hrnek horké polévky a nabádal ho, ať je opatrný. Druhý muž, Robert, nebyl nikde v dohledu.

Spár se horkým vývarem pochopitelně opařil. Pak se zeptal:

"Kde jsme teď?"

"U Kendricka. Je to... hostinec kdesi v latagorských lesích."

"Proč?"

"Co proč? Proč jsme tady nebo proč jsi naživu?"

"Asi obojí, myslím," připustil Spár.

"To druhé nejdřív," usoudil Pasko, když se posadil na stolíčku a zvedl svůj hrnek polévky. "Našli jsme tě uprostřed jatek, jaký jsem neviděl od dob svýho mládí - když jsem vojákoval za vévodu Dungarrenskýho dole ve Far Loren. Málem jsme tě nechali s ostatníma vránám na pospas, ale uslyšel jsem tě zasténat... no, nebylo to ani pořádný sténání, spíš něco jako hlasitej vzdech. Přežil jsi jenom čirou náhodou. Měl jsi na sobě tolik krve a na prsou takovou zubatou ránu, že jsme tě od začátku brali spíš za mrtvýho. No ale kejchal jsi, tak můj pán řekl, ať tě naložíme. Je dost měkkosrdcatej, to ti teda povím."

"Měl bych mu poděkovat," řekl Spár, i když mu bylo tak bídně z toho, zeje sám naživu, ačkoliv zbytek jeho rodiny zahynul, že se necítil ani vzdáleně vděčný.

"Tuším, že přijde na způsob, jak bys mu to mohl oplatit," ujistil jej Pasko a vstal. "Nechceš se trochu protáhnout?"

Spár kývl. Začal se zvedat, jenže se mu zamotala hlava a celé tělo ho zabolelo. Neměl žádnou sílu.

"Opatrně, mládenče," napomínal ho Pasko a spěchal ho podepřít. "Jsi slabší než jednodenní kotě. Budeš si muset ještě řádně odpočinout a jíst, než budeš aspoň trochu v pořádku, ale teď se potřebuješ trochu rozhejbat."

Pomohl mu k vratům do stodoly a společně vyšli ven. Bylo svěží dopoledne a Spár poznal, že jsou v nížině. Vzduch v údolí voněl jinak než na horských loukách. Nohy měl roztřesené a musel dělat jen malé krůčky. Pasko se zastavil a čekal, až se chlapec rozhlédne.

Byli na velkém dvoře obklopeném vysokou kamennou zdí. Chlapec okamžitě poznal opevnění, protože na několika místech byly u zdi schody vedoucí nahoru. Uprostřed stála budova, o níž usoudil, že to bude hostinec. Na vrcholku zdi bylo cimbuří a ochozy dost široké, aby se dva muži pohodlně vyhnuli.

Hostinec bylo největší stavení, jaké kdy Spár viděl. Kulatá i dlouhá chýše jeho vesnice byly mnohem menší. Hostinec měl tři poschodí a střechu pokrytou kamennými taškami místo došky či dřevem. Byl natřený na bílo, okna i dveře měly dřevěné rámy a okenice a dveře byly natřené veselou zelenou. Z několika komínů stoupal kouř.

U boku stodoly byl přistaven vůz a Spár usoudil, že v něm ho sem přivezli. V dálce viděl vrcholky stromů a usoudil, že les v nejbližším okolí hostince byl vyklučen.

"Co vidíš?" zeptal se nečekaně Pasko.

Spár se na něj podíval. Muž si ho pozorně prohlížel. Chlapec už chtěl promluvit, pak si ale vzpomněl, jak ho dědeček nabádal, ať se vždycky nejdřív pořádně podívá, a tak místo odpovědi pokynul Paskoví, aby mu pomohl po nejbližších schůdcích na ochoz. Pomalu vyšplhal nahoru, až viděl přes zeď.

Hostinec stál uprostřed přírodního palouku, ale pařezy ukazovaly, že před mnoha lety byl značně rozšířen. Pařezy byly zarostlé trávou a ostružiním, cesta do lesa však byla udržovaná.

"Co vidíš?" zopakoval Pasko.

Spár zprvu neodpověděl a vydal se k hostinci. Přitom se před ním rozvíjela poloha hostince zvaného U Kendricka. Zaváhal. Obecným jazykem vládl stejně jako každý chlapec ve vesnici, ale málokdy ho používal, většinou pouze, když přijeli kupci... Při vzpomínce na rodnou vesnici se mu vrátila chladná beznaděj. Honem ji zahnal a zamyslel se nad slovy, jež hledal. Nakonec řekl: "Tohle je pevnost, ne hostinec."

Pasko se zazubil. "Vlastně obojí. Kendrick nemá rád některý svý sousedy."

Spár kývl. Hradby byly pevné a stromy byly na všech stranách vykácené dost daleko, aby měli lučištníci na hradbách dobré palebné pole. Cesta od lesa se v půlce palouku prudce stáčela k bráně, o níž usoudil, že bude na druhé straně hostince. Beran nebo hořící vůz k by se proražení brány nedal použít.

Spár si prohlížel, jak jsou rozložené budovy. Lučištníci v horních oknech by tvořili druhou linii obrany, podporující ty na hradbách. Vrátil se pohledem ke dveřím a viděl, že jsou zesílené železnými pásy. Představoval si, že zevnitř se dají zatarasit. Aby je vyrazili, museli by to být silní muži s těžkými sekerami. Podíval se výš a všiml si, že nade dveřmi jsou malé otvory, kudy se na každého dal nalít horký olej či voda nebo nastřílet pár šípů.

Konečně pravil: "Musí to být hodně protivní sousedé."

Pasko se zasmál.

"Taky že jo."

Jak tak stáli na ochoze a prohlíželi si hostinec, otevřely se dveře a objevila se dívka s velkým džberem. Vzhlédla, uviděla je a zamávala. "Ahoj, Pasko!"

"Ahoj,Lelo!"

"Kdo je ten tvůj kamarád?" zeptala se hravě.

Vypadala o pár let starší než Spár, ale na rozdíl od dívek, jež poznal, byla tmavá. Pleť měla snědou s nádechem do olivová a vlasy černé jako noc. Ve velkých hnědých očích jí zajiskřilo, když se smála.

"Mládenec, kterého jsme sebrali po cestě. Nech ho na pokoji. Už máš obdivovatelů habaděj."

"Těch není nikdy dost!" zvolala vesele a zatočila se, než pokračovala v cestě. "Co kdyby mi někdo pomohl nanosit vodu?" optala se s koketním úsměvem.

"Jsi přece zdravá a silná holka a kluk je zraněnej." Pasko se zarazil a pak se optal: "Kdepak jsou Lars s Gibbsem?"

"Kendrick je někam poslal," oznámila Lela a zmizela za stodolou.

Spár chvíli mlčky stál a pak se zeptal: "Co budu dělat?" Cítil jen hlubokou beznaděj, nedostatek vůle, jaký za

svůj mladý život dosud nepoznal. Bez rodiny... Vzpomínky na vesnici mu opět vehnaly slzy do očí. Orosiniové uměli dávat city dost najevo, rádi se oddávali hlasitým oslavám v čase radosti a slzám v čase smutku. V přítomnosti cizinců se však chovali zdrženlivě. Na ničem z toho ale teď nezáleželo a Spár nechal slzy volně kanout po lících.

Pasko si jeho slz nevšímal. "Na to se musíš zeptat Roberta, až se vrátí. Já jenom dělám, co se mi řekne. Jemu dlužíš život a ten dluh musíš splatit. Ještě se trochu projdem, pak si půjdeš zase odpočinout."

Spár zatoužil poznávat, zajít do hostince a prohlédnout si jeho divy, protože v tak velké budově toho podle jeho úsudku jistě muselo být hodně k vidění. Pasko ho však zavedl zpátky do stodoly, a když dorazili ke slamníku, Spár byl rád, že tam je, protože se cítil k smrti utahaný. Rány ho bolely a pálily a věděl, že i to malé cvičení mu potrhalo nově se tvořící jizvy a že k hojení potřebuje čas. Vzpomněl si, jaké to bylo, když Medvěda, který stojí, poranil kanec. Kulhal skoro půl roku, než mohl nohou zase pořádně hýbat.

Spár si lehl na slamník a zavřel oči, zatímco Pasko se motal po stodole s věcmi, jež přinesl z vozu. Ačkoliv se chlapec před necelou hodinou probudil a cítil se při síle, nyní znovu usnul.

Spár, od přírody trpělivý, nechával dny plynout, aniž by Paska zasypával otázkami. Bylo mu jasné, že sluha je povahy málomluvné a že dostal rozkaz moc toho neprozradit. Pokud chtěl něco zjistit, musel využít svůj pozorovací talent.

Nikdy nezapomínal na bolest, již mu způsobila ztráta bližních. Týden každou noc plakal, ale jak utíkal čas, zahnal žal a začal se dvořit hněvu. Věděl, že někde jsou muži zodpovědní za vyhubení jeho lidu. Nakonec je najde a potrestá. Tak to u Orosiniů chodilo.

Byl však dost velký realista, aby věděl, že jeden mladík má jen malou šanci plně se pomstít. Musel získat sílu, moc, naučit se zacházet se zbraněmi a spoustu dalších věcí. Věděl, že ho předkové povedou. Stříbrný sokol se stal jeho totemem: chlapec kdysi známý jako Kielianapuna se stane spárem svého lidu.

Dny ubíhaly stále stejně. Každé ráno se probudil a najedl se. S Páskem se trochu prošli, zprvu jen po pozemku kolem hostince, později se vydávali i do okolních lesů. Síly se Spárovi navracely, a tak začal Páskovi pomáhat s prací, nosil vodu, sekal dříví a spravoval opratě a postroje pro koně. Byl bystrý a stačilo mu vše jen ukázat, aby pochopil, jak na to. A neustále usiloval o dokonalost.

Občas zahlédl Roberta, jak spěchá do hostince nebo ven, často ve společnosti jednoho ze tří dalších mužů. Spár se na ně Paska neptal, ale zapamatoval si je. Usoudil, že první bude Kendrick. Byl to vysoký muž s prošedivělými vlasy a plnovousem a pohyboval se, jako by mu to tu patřilo. Nosil krásnou halenu a prsten s nějakým tmavým kamenem zasazeným ve zlatě, ale jinak pevné kalhoty a holínky. Často se zastavil a vydával příkazy služebnictvu - dívce Lele a dvěma mladším mužům, Larsovi a Gibbsovi. Lars a Gibbs také chodívali do stodoly, když do hostince dorazili hosté, poněvadž se jim starali o koně.

Druhého muže, jehož Spár viděl, si označil za Bělovlasého, protože měl vlasy bílé jako sníh, i když vypadal nejvýš na třicet. Nebyl tak vysoký jako Kendrick nebo Robert, ale nějak se na ně vždy díval svrchu. Podle Spára se nosil jako nějaký náčelník nebo šaman a vyzařovala z něj moc. Oči měl světle modré a opálenou tvář. Nosil tmavě šedé roucho se složitým vzorem vetkaným do rukávů a do lemu, právě dost dlouhé, aby pod ním ještě Spár zahlédl velmi dobře ušité boty. Někdy míval dřevěnou hůl, jindy zase velký měkký klobouk stejné barvy jako roucho.

Poslední muž poněkud připomínal druhého, jako by byli příbuzní, ale vlasy měl tmavě hnědé, téměř stejně tmavé jako Spár. Oči měl také tmavohnědé a choval se a pohybe val jako válečník nebo lovec. Spár mu v duchu říkal Mečíř, protože levou ruku neustále držel poblíž jílce štíhlého meče, jemuž podobný Spár nikdy neviděl. Nosíval modré spodky nacpané do holínek po kolena, tmavě šedou košili a přes ni vestu. Také měl vždycky na hlavě klobouk, stejný jako Bělovlasý, ale černý. Jednou ho Spár viděl odcházet za úsvitu z hostince s dlouhým lukem a večer se vrátil s vyvrženým jelenem přehozeným přes rameno. Mladý muž k němu okamžitě pocítil obdiv. Lov Orosiniové považovali za veliké umění.

K Roberte ví. Páskoví a Spáro ví se všichni chovali, jako kdyby byli součást krajiny. Jen Lela Paska a Spára občas pozdravila nebo jim aspoň zamávala. Lars, podsaditý rusovlasý mládenec, a Gibbs, štíhlejší a o něco starší, na ně někdy promluvili, když žádali o cvoček nebo o pomoc při držení koní, ale běžnému hovoru se oba vyhýbali. Spár měl většinu času pocit, jako by s Páskem pro lidi z hostince vůbec neexistovali.

Uplynul už celý měsíc a Spár se jednou ráno probudil a uviděl Roberta zabraného do vážného hovoru s Páskem. Mladý muž tiše vstal, oblékl se a pak se jim ohlásil.

"Aha, mladý Spár," usmál se Robert. "Pasko mi říkal, že se moc hezky uzdravuješ."

Spár kývl. "Rány se mi zacelily a přestávám být ztuhlý."

"Jsi dost zdravý na lov?"

"Jsem," odpověděl mladík bez váhání.

"Tak pojď se mnou."

Vyšel ze stodoly a Spár se k němu připojil. Cestou k hostinci se Spár zeptal: "Pane, jsem tvým dlužníkem, že ano?"

"To jsi," odpověděl Robert.

"Jak můžu svůj dluh splatit?"

Robert se zastavil. "Zachránil jsem ti život, pravda?"

"Ano."

"Jestli chápu dobře zvyky tvého lidu, jsi mi zavázaný životem, správně?"

"Ano," odvětil Spár klidně. Být zavázaný životem byla složitá věc, patřila k ní léta služby, ať přímé, či nepřímé. Když nějaký Orosini zachránil život jinému, zachráněný byl zachránci k ruce. Jako by patřil do rodiny, ale bez výsad

tohoto příslušenství. Čest ho zavazovala zajistit, aby měla rodina zachránce co jíst, i když jeho vlastní hladověla. Měl povinnost pomoci zachránci sklidit úrodu dřív, než se pustil do vlastní. Ve všech směrech byl zachráněný zachránci dlužen. Z toho, co Robert říkal. Spár pochopil, že nyní musí Roberta považovat za svého pána, dokud ho Robert ze služby nepropustí.

"To je hodně velký dluh, že?"

"Ano."

Vítr Šustil listy na stromech v dálce a Robert se odmlčel, jako by přemýšlel. Pak promluvil: "Vyzkouším si tě, mladý Spáre. Posoudím tvé nadšení a uvidím, jestli to s tebou zkusím."

"Zkusíš co, pane?"

"Mnoho věcí. A v příštích letech ti jich neřeknu ani polovinu. Pokud to nezvládneš, zavážu tě službou Kendrickovi na mnoho let, aby ses naučil postarat se o sebe ve světě mimo orosinskou vysočinu, protože tam se už nevrátíš."

Spár to slyšel a měl pocit, jako kdyby dostal ránu, ale tvářil se dál vyrovnaně. Robert mluvil pravdu. Pokud útok nějak nepřežili další a neodplížili se do hor, byl nyní posledním z Orosiniů, a v těch horách nemohl nikdo žít sám.

Konečně Spár promluvil. "A když to zvládnu?" zeptal se.

"Tak uvidíš a naučíš se věci, jaké si žádný Orosini ani neumí představit, můj mladý příteli." Otočil se, když k nim došel další muž. Byl to Mečíř, na zádech měl jeden dlouhý luk a druhý v ruce, spolu s toulcem šípů.

"Aha, tady je."

Spáro vi Robert sdělil; "Tohoto muže jsi už určitě viděl, protože si umíš všímat věcí, jak jsem viděl. Spáre, tohle je Caleb. S bratrem Magnášem jsou mí společníci."

Spár kývl a druhý muž si ho mlčky prohlížel. Zblízka vypadal mladší, než si Spár původně myslel - nejvýš o deset let starší než on, ale nosil se se sebedůvěrou ostříleného válečníka.

Caleb Spárovi podal luk a toulec a ten si toulec přivázal k pasu a prohlédl si luk. Byl delší než ten, s nímž se naučil zacházet, a tak vyzkoušel, jaký má tah. Cítil, jak ho Caleb celou dobu pozoruje. Tětiva byla na jednom konci trochu opotřebovaná, ale usoudil, že zatím nehrozí, že by se přetrhla. Přesto se optal: "Náhradní tětiva?"

Caleb kývl.

Spár si dal luk na záda a pravil: "Tak jdeme lovit."

Caleb se otočil a vykročil a brzy už klusali k lesu.

Lesem šli mlčky, Caleb na Spára ještě nepromluvil. Po půl hodině odvedl Spára z cesty na zvířecí stezku. Mladší muž se rozhlédl a vryl si do paměti výrazné body, aby v případě potřeby zase trefil zpátky.

Caleb se pohyboval klusem, což by Spárovi nevadilo, kdyby byl v pořádku, ale nemoc ho oslabila a teď mu po hodině dělalo tempo potíže. Už chtěl požádat o zastávku, když Caleb zpomalil. Měl u pasu měch s vodou tam, kde mu obvykle visel meč, a nyní ho vzal a podal Spárovi. Mladík kývl a napil se, trochu, jen aby svlažil hrdlo. Osvěžený vrátil měch Calebovi. Mlčenlivý muž udělal posunek, jako by se Spára ptal, zda nechce ještě pít, a Spár zavrtěl hlavou. Rozhlížel se po lese kolem a usoudil, že tady nemůže být daleko od různých zdrojů vody - potoků, jezírek a bystřin - jelikož však pocházel z vysokých hor, kde najít vodu bylo mnohem těžší, měl ve zvyku pít na lovu střídmě.

Pokračovali v cestě, teď však krokem, a rozhlíželi se po kořisti. Po několika minutách dorazili na palouk a Spár se zastavil. Tráva mu sahala téměř do pasu a byla světle žlutozelená, protože dost pršelo.

Spár si rychle sundal luk ze zad a poklepal jím Calebovi na rameno. Ukázal levou rukou a Caleb se podíval. Vstoupili na palouk a pozorovali, jak byla tráva místy ušlapaná. Spár si klekl a hledal stopy. V prohlubni, kde bylo víc vlhko, je našel.

Tiše řekl: "Medvěd." Dotkl se zlomené trávy. Zlom byl ještě vlhký. "Blízko."

Caleb kývl. "Dobrý oči," šeptl.

Vydali se po medvědí stopě, až došli téměř do poloviny palouku. Caleb zvedl ruku a oba se zastavili. Pak to Spár uslyšel. Z dálky se k nim doneslo čenichání a tupá rána.

Kradli se dál až k malému potůčku. Na druhém břehu měl velký hnědý medvěd plno práce, jak kymácel suchým stromem a rval ho drápy ve snaze dostat se ke včelímu medu. Včely kolem něj marně kroužily. Medvěd rozerval suché dřevo a dostal se k bohaté plástvi. Včely ho jen neúčinně bodaly do husté kožešiny a občas si nějaká našla jeho zranitelné místo - citlivý nos. Tehdy medvěd zuřivě zařval, ale vzápětí se zase cpal medem.

Spár Calebovi poklepal na rameno a ukázal na medvěda, ale starší muž zavrtěl hlavou a ukázal zpět k domovu.

Potichu se vytratili a zakrátko už Caleb opět zrychlil krok a zamířil ke stezce.

Do hostince se vrátili za soumraku. Caleb nesl jelena a Spár párek krocanů svázaných za nohy.

Robert na ně čekal u brány. Když se tam dostali, objevil se Gibbs a vzal od Spára krocany. Robert se podíval na Caleba a ten řekl: "Kluk umí lovit."

Spár sledoval Roberta a všiml si záblesku uspokojení v jeho tváři. Nebyl si jistý, co tu vlastně bylo řečeno, ale jistě věděl, že se to netýkalo jen lovu v lesích.

Caleb se vydal za Gibbsem kolem hostince ke dveřím do kuchyně.

Robert Spárovi položil ruku na rameno. "Takže to začalo."

3

Sluha

Spár se snažil.

Šel za Lelou nahoru od potoka protékajícího lesem s velkým košem mokrého prádla. Minulý týden jí ho dali na starost, měl jí pomáhat.

Zvláštní bylo, že Robert trval na tom, aby s ním mluvila pouze jazykem Roldemu a odpověděla mu, pouze pokud položí otázku správně. Několik slov z toho jazyka proniklo i do obecné řeči, ale obecný jazyk byl hlavně křížencem nižší keshanštiny a jazyka Ostrovů, který během let vytvořili kupci obchodující v pohraničí mezi těmito dvěma velkými státy.

Spár ale zjistil, že má ucho na jazyky, a od neustále veselé dívky se rychle učil.

Byla o pět let starší než on a pokud sejí dalo věřit, ke Kendrickovi se dostala hodně velkou oklikou. Tvrdila, že původně sloužila u princezny z Roldemu, která se měla vdát za jistého šlechtice ode dvora knížete z Aranoru. V závislosti na jeho schopnosti jí rozumět a četnosti, s níž se její příběh měnil, ji buď unesli piráti nebo banditi a prodali ji do otroctví, z něhož ji buď osvobodil laskavý dobrodinec, nebo utekla sama. V každém případě dívka ze vzdáleného ostrovního státečku v Královském moři si našla cestu ke Kendrickovi, u něhož pracovala poslední dva roky.

Byla neustále šťastná, vždycky připravená si zažertovat, a moc hezká. Spár se do ní brzy zamiloval až po uši.

Stále ho bolelo pomyšlení na Oko modrokřídlé čírky, jak leží mrtvá někde se zbytkem jeho rodiny. Nepohřbená, vydaná na pospas mrchožroutům. Zahnal tu představu a soustředil se na velký proutěný koš, který nesl na zádech.

Lela si zřejmě myslela, že když jí ho přidělili, nemusí s prádlem běhat pořád sem a tam k potoku, a tak si našla koš, čtyři stopy vysoký, a upevnila na něj řemeny, aby si ho mohl dát na záda. Odnést prádlo dolů k potoku bylo snadné, dostat mokré šatstvo nahoru do hostince už o poznání obtížnější.

"Caleb říkal, že jsi dobrý lovec."

Spár zaváhal. Musel si slova promyslet, než odpověděl. "Lovím životy celé."

Opravila mu větnou stavbu a on zopakoval, co řekla: "Lovím celý život."

Lelino neustálé klábosení ho dost rozčilovalo. Polovina toho, co řekla, mu stejně unikla, i když dával dobrý pozor, a druhá polovina byly hlavně drby z kuchyně týkající se lidí, které skoro ani neviděl.

V mnoha směrech se cítil ztracený. Stále spal ve stodole, jenže sám, protože Paska Robert někam poslal něco zařídit. Roberta vídal jen zřídka, když ho zahlédl za oknem v hostinci nebo jak jde za hostinec na záchod. Občas se muž, který mu zachránil život, zastavil a vyměnil s ním několik nezávazných zdvořilostí buď v obecné řeči, nebo mluvil roldemštinou. Tehdy také odpovídal pouze v případě, že se Spár zeptal správně v jím zvoleném jazyce.

Spár do hostince nesměl. Nepovažoval to za divné. Cizinec by taky nemohl Čekat, že ho vpustí do orosinské chýše, a tihle lidé nebyli Orosiniové. Jelikož se z něj stal sluha, usoudil, že spát ve stodole je údělem sloužících. Na těchhle lidech byla spousta věcí, kterým nerozuměl.

Taky byl pořád hodně unavený. Nevěděl proč. Byl mladý muž, obvykle energický a spokojený, ale co se dostal ke Kendrickovi, stále musel bojovat s chmurami a téměř nesnesitelným smutkem. Pokud mu Robert nebo Pasko dali nějaký úkol, nebo když doprovázel Caleba či Lelu, vytrhlo ho to z jeho zármutku, do něhož se propadal, pokud byl sám. Přál si, aby mu dědeček mohl poradit, ale pomyšlení na rodinu ho uvrhlo ještě hlouběji do morbidního sebezpytování, kvůli němuž se cítil lapený na černém místě, z něhož neviděl cestu ven.

Orosiniové byli mezi sebou otevření, volně probírali své myšlenky a pocity i s lidmi ne přímo z rodiny, ale cizincům připadali uzavření, dokonce málomluvní. Spár, podle měřítek svého lidu dokonce užvaněný, připadal lidem okolo málem němý. Zoufale toužil volně se vyjádřit, jako to dělal, když byl malý, ale ačkoliv dospěl teprve před několika týdny, připadalo mu to nesmírně dávno.

Pasko a Lela byli dost otevření, pokud se na něco zeptal, ale Lela se mnohdy vytáčela nebo mu podala špatnou informaci a Pasko otázku přešel, poněvadž se podle něj netýkala jejich práce. Nešťastný Spár se jenom cítil stále víc sám. Jediným vysvobozením z drtivé temnoty mu byly lovecké výpravy s Calebem. Mladý muž byl ještě zamlklejší než Spár a často spolu za celý den neprohodili ani deset slov. Došli na dvůr a Lela řekla: "Hele, máme hosty." Vedle stodoly stál kočár zdobený zlatem na černém laku, se všemi kovovými součástkami vyleštěnými do stříbrného lesku, a Gibbs s Larsem rychle vypřahali párek nejhezčích vraníků, jaké kdy Spár viděl. Koně nebyli pro horské kmeny tak důležité jako pro jiné kultury v oblasti, ale dobré zvíře Spár stejně ocenit dokázal. Na sluhy dohlížel kočí, aby se ujistil, že se spřežením jeho pána zacházejí s příslušnou úctou.

"Vypadá to, že se tu zase zastavil hrabě DeBarges," podotkla Lela.

Spára napadlo, kdo to asi je, neřekl však nic.

"Postav ten koš na zadní zápraží," nakázala mu Lela.

Spár poslechl a dívka se usmála, než zmizela v zadních dveřích do kuchyně.

Spár chvíli čekal, poněvadž nevěděl, co má dělat, a pak se otočil a zamířil ke stodole. Uvnitř našel Paska, jenž se věnoval opravám, které starý vůz neustále vyžadoval, a cosi si broukal. Když se objevil Spár, Pasko jen vzhlédl a vzápětí už se zase věnoval své práci. Po chvíli ticha řekl: "Podej mi támhle to šídlo, chlapče."

Spár mu nástroj podal a díval se, jak Pasko šije nový řemen k postroji. "Až budeš bydlet ve velkým městě, chlapče," poznamenal Pasko, "najdeš tam plno řemeslníků, co tohle všechno udělají za tebe, ale když jsi na silnici na míle daleko odevšad a přetrhne se ti postroj, musíš vědět, jak ho opravit sám." Odmlčel se a podal šídlo Spárovi. "Tak ukaž, jak umíš dělat dírky."

Chlapec Paska při práci na novém postroji sledoval už několik dní a měl celkem slušnou představu, co dělat. Začal pracovat na řemeni na místě, kam věděl, že patří přezka. Když si nebyl jistý, podíval se na Paska, který buď kývl na souhlas, nebo zavrtěl hlavou na znamení, že to dělá špatně.

Konečně byl řemen hotov a Pasko řekl: "Už jsi někdy šil kůži?"

"Pomáhal jsem mámě sešívat kůže..." Odmlčel se. Každá zmínka o rodině ho uvrhla zpět do zoufalství.

"Celkem slušný," pochválil Pasko a podal mu kus kůže, kde již byly dírky udělané. "Vem tu přezku -" Ukázal na velkou železnou přezku, používanou k připřahání koně k oji vozu. "- a našij ji na ten řemen."

Spár si řemen chvíli prohlížel a viděl, že je ze dvou pruhů kůže sešitých k sobě, aby byl silnější. Všiml si, že jedna strana je plošší. Vzal přezku, nasunul ji na řemen a kovovou příčku naproti jazýčku přiložil na plochou stranu, než vzhlédl.

Pasko kývl a pousmál se. Spár si vzal velkou sedlářskou jehlu a začal přezku našívat na místo. Když skončil. Pasko zabručel: "Celkem dobrý, mládenče, ale udělal jsi chybu."

Spár trochu vykulil oči.

"Koukni na tohle," pokračoval Pasko a ukázal na další dokončený řemen. Spár poslechl a viděl, že sešil konce příliš natěsno, takže se kousek kůže ohnul. Navíc druhá přezka byla přišitá na-třikrát, aby lépe držela.

Spár kývl, vzal těžký nůž a začal prořezávat stehy. Uvolňoval je opatrně, aby nepoškodil kůži, a pak řemen upravil tak, aby dírky najedno straně odpovídaly i dírkám na straně druhé. Pečlivě vše sešil a pak kůži ještě prošil potřetí.

"Tak je to správně," pochválil Pasko, když Spár skončil. "Když něco děláš prvně a máš po ruce ukázku, jak se to dělá, tak si to pořádně prohlídni. Uděláš míň chyb a chyby můžou stát člověka život."

Spár kývl, ačkoliv to podle něj byla zvláštní poznámka. Po chvíli promluvil: "Pasko, smím s tebou mluvit?"

"O čem?"

"O svém životě?"

"S tím by ses měl obrátit na Roberta," podotkl sluha. "On ti vždycky řekne, co od tebe čeká, podle toho, co se vyvrbí, tím si jsem jistej."

"Mezi mými lidmi, když se z chlapce stane muž, jiný muž mu vždycky radí a pomáhá mu moudře si vybírat." Spár se zarazil a zadíval se do dálky, jako by viděl skrze stěny stodoly. "Mám..."

Pasko neříkal nic, jen se na něj díval.

Spár dlouho mlčel a pak se vrátil do práce. Uplynula další doba, než řekl: "Měl jsem se ženit. Měl jsem se připojit k mužům v dlouhé chýši, měl jsem se k nim připojit na lovu, setí obilí a plození dětí. Vím, že pro to jsem se narodil, Pasko." Zarazil se a podíval se na sluhu.

"Ve všech těchhle věcech mě měl vést nějaký muž. Ale na ničem z toho už nezáleží. Jsem tady v této stodole, s tebou, a o tom, jaké místo mám na světě, nevím nic. Co ze mě bude?"

Pasko si povzdechl a odložil kůži, na které pracoval. Podíval se Spárovi do očí a položil mu ruku na rameno. "Věci se pořád mění, mládenče. Nic není navěky. To si pamatuj. Z nějakýho důvodu tě bohové ušetřili jako jedinýho z celý tvý rasy. Ten život jsi dostal darem z nějakýho důvodu. Netvrdím, že ten důvod znám." Odmlčel se, jako by uvažoval, co říci dál, a dodal: "Je možný, že tvým prvním úkolem je zjistit ten důvod. Myslím, že by sis měl dnes večer promluvit s Robertem." Vstal a zamířil ven ze stodoly, jen přes rameno ještě prohodil: "Promluvím si s ním a zjistím, jestli má náladu se s tebou bavit."

Spár zůstal sám ve stodole. Podíval se na rozdělanou práci před sebou a vzpomněl si na něco, co mu kdysi řekl dědeček: dělej práci, kterou máš před sebou, a odlož starosti kvůli práci, která teprve přijde. A tak se začal zase věnovat kůži a soustředil se na to, aby dělal pevné a pravidelné stehy.

Týdny ubíhaly a z léta se stal podzim. Spár vycítil změnu ve vzduchu jako každý divoký tvor, který prožil celý život v horách. Luka v podhůří kolem Kendrickova hostince se v mnoha směrech lišila od horských palouků jeho domova, ale spousta věcí byla stejná a on vycítil rytmus změn ročních dob.

Když lovil s Calebem, všiml si, že králíkům a dalším zvířatům v očekávání příchodu zimy houstne kožich. Mnoho stromů shazovalo listí. Brzy je chlad zbarví do červené, zlaté a světle žluté.

Ptáci táhli na jih a zvěř pářící se na podzim přicházela do říje. Jednou odpoledne uslyšel řev rosomáka, vyzývajícího jiného samce, ať se jen opováží vstoupit na jeho území. Dny se krátily a Spára se zmocnila trudnomyslnost.

Podzim znamenal sklizeň, solení masa a ryb na zimu, sbírání ořechů a zašívání plášťů a pokrývek, prostě všeobecné přípravy na drsné počasí.

Zima přinese ještě větší pocit ztráty, protože když sníh uzavřel vesnici až do prvního tání, vesničané se sbližovali, choulili se v dlouhé či kulaté chýši a vyprávěli si příběhy. Rodiny se často navštěvovaly, dvě, tři i čtyři se sešly v jednom domě, nacházejíce útěchu v blízkosti a hovoru. Staré příběhy se vykládaly po novu a všichni jim nadšeně naslouchali, jakkoliv dohřeje sami znali.

Spár si vzpomínal na zpěv žen, když česávaly dcerám vlasy nebo připravovaly jídlo, na vůni vaření, na muže potichu si vyprávějící vtipy. Věděl, že tato zima bude ze všech nejtvrdší.

Jednou po návratu z lovu opět uviděl na dvoře kočár hraběte Ramena DeBargese. Caleb vzal tlusté králíky, které chytil do pasti, a Spár položil čerstvě zabitého jelena na práh kuchyně.

Caleb se na chvíli zastavil a utrousil: "Dobrý lov, Spáre."

Spár kývl. Jako obvykle skoro celý den nepromluvili, spoléhali se na posunky a vjemy z okolí. Caleb byl nejlepší lovec, jakého kdy Spár viděl, i když pár mužů ve vesnici se mu... by se mu vyrovnalo.

Caleb mu nakázal: "Zanes toho jelena do kuchyně."

Spár zaváhal. Ještě nikdy do hostince nevstoupil a nebyl si jistý, jestli by měl. Ale Caleb by po něm jistě nechtěl, aby udělal něco zakázaného, a tak si jelena znovu hodil na ramena a zamířil ke dveřím. Byly z pevného dubu s přibitými pásy železa, spíš by je člověk čekal u pevnosti, než u obytného sídla. Spár si byl jistý, že hostinec U

Kendricka je postaven stejně tak pro obranu, jako pro pohodlí.

Zvedl těžkou železnou petlici a zatlačil. Dveře se otevřely a on vstoupil do kuchyně, kde objevil svět, jaký dosud nikdy nespatřil.

Orosiniové vařili na otevřených ohních nebo ve velkých společných pecích, ale něco jako kuchyň neměli. Spár měl zprvu dojem, že tu vládne hrozný zmatek, a tak na chvíli se zastavil, aby se pořádně rozhlédl, a z chaosu se vynořil řád.

Všimla si ho Lela a přivítala ho úsměvem, než se začala zase věnovat velkému kotli, pověšenému v jednom ze tří velkých krbů. Jakási obtloustlá žena si všimla, kam se Lela dívá, a taky se podívala na hubeného mládence s mrtvým jelenem.

"Je vyvrhnutý?" zeptala se.

Spár kývl. Pak ho cosi napadlo a on dodal: "Ale není stažený."

Ukázala na velký hák na maso v rohu nad kovovou pánví, o níž Spár usoudil, že se do ní chytá krev a odřezky. Zanesl jelena do rohu a pověsil ho za řemen, jímž měl svázané zadní nohy. Když byl jelen pověšený, chlapec se otočil a čekal.

Po chvíli starší žena vzhlédla a všimla si ho tam. "Umíš stáhnout jelena, chlapče?" chtěla vědět.

Kývl.

"Tak se dej do práce!"

Spár nezaváhal, hned se pustil do stahováni, které prováděl odborně. Ani na chvíli nezauvažoval nad tím, kdo ta žena asi je a proč mu rozkazuje. U jeho lidí se přípravy všeho jídla ujímaly ženy a muži kolem krbu, jam na pečení a pecí dělali, co jim řekly.

Rychle skončil, a když se otočil, aby našel hadr, kterým by mohl nůž utřít, kdosi mu ho hodil. Spár ho chytil ve vzduchu. Před velkým stolem, na němž ležela hromada zeleniny, stál Gibbs a krájel zeleninu velkým nožem.

Za Gibbsem Spár zahlédl další sluhy připravující jídlo u jednoho krbu a další pekli chleba v pecích. Náhle ho přemohly kuchyňské pachy a on pocítil hrozný hlad. Teplé vůně mu přivolaly vzpomínky na matku a další ženy, když připravovaly jídlo.

Do očí mu vhrkly slzy, když vtom uviděl, jak se otevřely velké dveře a dovnitř vešel muž. Byl ve středních letech, rozložitý, s velkým břichem, které mu přesahovalo opasek - jenž Spárovi připadal spíš jako podpínka pod sedlo - spodky měl zastrkané do holínek a na sobě volnou bílou košili se skvrnami od jídla a vína. Obličej měl téměř dokonale kulatý a černé, lehce prošedivělé vlasy, stažené do culíku. Dlouhé licousy se mu téměř stýkaly pod bradou. Kriticky se kolem sebe rozhlédl a nenašel nic v nepořádku, dokud mu zrak nepadl na Spára.

"Hej ty, kluku," řekl a namířil obviňující prst na Spára, třebaže v očích mu vesele jiskřilo a usmíval se. "Co tady děláš?"

"Stahoval jsem jelena, pane," odpověděl Spár se zadrháváním, protože muž mluvil roldemsky. Otázka ho vytrhla ze smutku.

Muž k němu zamířil. "To jsi už udělal," pravil hodně nahlas. "Co děláš teď?"

Spár se zarazil a pak odpověděl: "Čekám, až mi někdo řekne, co mám dělat teď."

Muž se zaculil od ucha k uchu. "Dobře řečeno, mládenče. Ty jsi ten kluk ze stodoly - Spár - že jo?"

"Ano, pane."

"Já jsem Leo a tohle je mý království," sdělil mu muž a rozpřáhl majetnicky ruce. "Sloužil jsem jako kuchař pánům i kmánům od Roldemu po Krondor a na mý vaření si jaktěživo nikdo nestěžoval."

Někdo v kuchyni zamumlal: "Poněvadž umřeli dřív, než k tomu dostali příležitost." To vyvolalo záchvaty smíchu, které se lidé v kuchyni snažili honem udusit. Leo se nečekaně rychle obrátil a zamračil se. "Hej ty, Gibbsi! Poznávám tu prořiznutou pusu. Postarej se o pomeje."

Gibbs se narovnal a vyhrkl: "Ale to by měl dělat ten novej kluk, Leo. Já mám obsluhovat u stolu."

"Dneska ne, můj užvaněný Gibbsi. U stolu bude kluk a ty se postaráš o prasata!"

Když sklíčený Gibbs odešel z kuchyně, Leo mrkl na Spára. "To ho naučí." Zadíval se na chlapce a všiml si, jak neupraveně vypadá. "Pojď se mnou."

Aniž by se přesvědčil, že hoch poslechl, otočil se a rozrazil velké dveře, jimiž vstoupil. Spár mu šel v patách.

Místnost očividně patřila čeládce a naproti byly další dveře. Podél stěn napravo a nalevo stály stoly a na nich různé mísy, talíře, číše a další nádobí a příbory. "Tady máme talíře," vysvětloval Leo a ukázal na to, co se nedalo přehlédnout. "Jestli budeme mít důvod, ukážeme ti, jak prostřít pro hosty." Ukázal na další stůl, který byl nyní prázdný. "Sem se při večeři dávají horký talíře. Ty budou roznášet Lela s Meggie."

Otevřel druhé dveře a Spár ho následoval do chodby. Na stěně naproti byly police s nejrůznějším zařízením: lampami, svíčkami, hrnky, sklenicemi a všemi věcmi, bez nichž se rušný hostinec neobejde. "Tady Kendrick ukládá maličkosti, který potřebujeme," hlásil Leo. Pak ukázal na dveře na levém konci chodby. "Tam je šenk. Když se tu zastaví karavana nebo patrola z některýho z okolních hradů, bude tam plno kraválu a opilejch štamgastů." Ukázal na dveře na pravém konci chodby řka: "Tam je jídelna, kde jídají urození pánové a jinak významní hosti. Dneska budeš obsluhovat tam," Zarazil se a chvíli se hrabal mezi věcmi na polici, až našel dlouhou bílou halenu, "Vezmi si tohle," nakázal Spárovi.

Spár poslechl a zjistil, že mu halena končí v půli stehen. Na manžetách nabíraných rukávů byly šňůrky a on si je zavázal.

"Ukaž ruce, kluku," požádal Leo.

Spár natáhl ruce.

"Nejsem sice fanatik na čistotu jako někteří, ale šlechtě nemůžeš posluhovat s krví po stahování pod

nehtama," podotkl Leo a ukázal zpátky na kuchyni. "Vrať se a uměj se. Tu krev dostaneš pryč kartáčkem."

Spár se vrátil zpátky do kuchyně, kde našel velké vědro mýdlové vody na umývání hrnců a talířů. Lela stála u stolu místo Gibbse a dodělávala zeleninu. Spár strčil ruce do vody a ona se ohlédla a usmála se. "Dneska obsluhuješ?"

"Asi ano," odpověděl. "Ještě mi to neřekli."

"Máš na sobě čišnickou halenu," oznámila mu. "Takže obsluhuješ."

"Co mám dělat?" zeptal se Spár a snažil se potlačit záchvat nejistoty.

"Leo ti to řekne," uklidňovala ho Lela se zářivým úsměvem. "Je to snadný."

Spár si prohlédl ruce. Krev za nehty byla pryč. Vrátil se na chodbu, kde na něj čekal Leo.

"Ale že ti to trvalo," zabručel kuchař se zdviženým obočím. Spár docházel k závěru, že tenhle kuchař je jako dědeček, plísní z legrace, nikdy to nemyslí vážně.

"Tak pojď," vybídl jej Leo.

Spár ho následoval do jídelny. Byla to dlouhá místnost s velkým stolem, největším, jaký kdy mladý Orosím viděl. Na koncích stála dvě a dvě křesla s vysokými opěradly a po stranách vždy osm. Nábytek byl ze dřeva a zlatavě se leskl a po celém povrchu byly skvrny z tisíce rozlitých vinných číší a pohárů piva. Když si Leo všiml, jak se chlapec tváří, prohodil: "Kendrickův stůl. Je legendární. Vyřezaný v celku z jediného kmene starýho dubu. Dotáhnout ho sem musely dvě desítky chlapů a dva mezci." Usmál se. "Nevím, co bude dělat, jestli ho bude muset někdy vyměnit. Tenhle bychom mohli rozsekat na dříví na topení, ale kde bychom vzali druhej ?"

Spár přejel dlaní po povrchu. Byl úžasně hladký.

"Ten lesk mu dodaly tisíce hadrů v rukou stovky kluků jako ty. Taky na tebe přijde řada." Leo se otočil a přehlédl místnost. "A tohle budeš dělat." Ukázal na servírovací stůl.

"Za chvíli sem donesou džbány s pivem a karafy s vínem a pak se můžeš pustit do práce. Vidíš ty sklenice?" Ukázal na ty, jež již stály na stole.

Spár kývl.

"Do některejch se leje pivo, do ostatních víno. Víš, jakej je v tom rozdíl?"

Spárovi náhle bylo do smíchu, ale s hladkým výrazem řekl: "Už jsem pil obojí."

Leo předstíral, že se mračí. "Před hosty mi budeš říkat mistře kuchaři, jasný?"

"Ano, mistře kuchaři."

"Dobrá, kde jsem to byl?" Chvíli se tvářil popleteně. "Aha, ano, tvým úkolem bude stát na tyhle straně stolu. Jenom na týhle, je to jasný?"

Spár kývl.

"Budeš sledovat hosty před sebou. Na tyhle straně jich bude šest, na druhý sedm, a další dva budou sedět tam." Ukázal na dvojici křesel na konci stolu po Spárově pravici. "Na druhým konci nikdo sedět nebude."

"Šest na téhle straně, mistře kuchaři," zopakoval Spár.

"Budeš zodpovídat za to, že budou mít pořád plný sklenice. Pokud by nějakej host musel žádat o pivo nebo víno, Kendrickova čest by byla pošpiněná a já bych to bral jako osobní urážku. Nejspíš bych pak požádal Roberta de Lyis, aby řekl Paskoví, ať ti nařeže."

"Ano, mistře kuchaři."

"A ať leješ pivo jenom do sklenic s pivem a víno jenom do těch, ve kterých bude víno. Slyšel jsem, že jistí barbaři dole v Keshi to míchají, ale nemůžu tomu uvěřit. V každým případě, jestli to smícháš, nejspíš bych pak požádal Roberta de Lyis, aby řekl Paskovi, ať ti nařeže."

"Ano, mistře kuchaři."

Leo Spára klepl po hlavě. "Mohl bych požádat Roberta de Lyis, aby řekl Paskoví, ať ti nařeže jenom proto, že jsi kluk a kluci jsou protivní. Zůstaň tady."

S tím mistr kuchař odešel a Spár v místnosti osaměl.

Rozhlížel se kolem sebe. Na stěně za ním visely závěsy a v pravém rohu místnosti byl malý krb. Další byl v rohu naproti, nalevo od něj. Zajišťovaly dostatečné teplo v místnosti, pokud nebyl vyloženě mráz.

Na protější straně stál taky servírovací stůl a po chvíli vstoupil Lars s velkým podnosem s nakrájeným skopovým. Vzápětí do místnosti vrazili Meggie, Lela a několik dalších lidí, jež zahlédl v kuchyni, ale jejichž jména neznal, s talíři vařené zeleniny, teplého chleba, nádobkami s marmeládou a medem, miskami čerstvě stlučeného másla a podnosy, na nichž byly pečené kachny, králíci a kuřata. Všichni chvíli běhali sem a tam a pořád nosili další a další podnosy, až byl celý stůl plný jídla. Několik pokrmů Spár ještě nikdy neviděl. Vedle známých jablek, hrušek a švestek tu leželo ovoce zvláštních barev a tvarů.

Pak přinesli pivo a víno a Lars zůstal stát naproti Spárovi u druhého stolu, kdežto Meggie zašla najeden konec stolu a Lela na druhý.

Nastala kratičká chvíle klidu, kdy všichni popadli dech a připravili se, a pak se dveře otevřely a vstoupilo procesí skvěle oděných pánů a paní, kteří se rozestavili kolem stolu. Spár usoudil, že podle nějakého hodnostního systému, protože u křesel na konci stolu se zastavil muž se ženou a ostatní si stoupali na určená místa. Spár měl dojem, že se to hodně podobá systému, jaký měli muži v dlouhé chýši v jeho vesnici. Nejstarší náčelník sedával na vyvýšeném místě, nejdůležitějším v celé budově, druhý nejvýznamnější náčelník po jeho pravici, třetí po jeho levici, a tak dál, až byli všichni muži na svých místech. Pořádek se měnil pouze v případě, že někdo zemřel, takže muži mohli sedávat na stejném místě celá léta.

Jako poslední vešel Kendrick, oblečený skoro stejně, jako když ho Spár viděl poprvé. Vlasy a vousy měl umyté a učesané, ale jeho halena měla stejnou barvu a kalhoty a holínky vypadaly pracovně. Došel ke křeslu před mužem v čele stolu a odtáhl ho.

Spár viděl, že Lars přistoupil ke křeslu nejblíž čelu stolu a začíná ho odtahovat. Spár váhal jen chvilku, pak došel na místo u stolu naproti Larsovi a napodobil ho, křeslo odtáhl a trochu ho pootočil, aby mohl host - krásná dáma ve středních letech s drahocenným smaragdovým náhrdelníkem - usednout, a pak křeslo maličko přisunul. O něco se za ostatními opozdil, ale úkol zvládl bez chybičky.

Odhadl, že totéž se bude opakovat u dalších křesel, což se také stalo, a všichni hosté ve chvilce seděli. Když se Spár vrátil na své místo, všiml si, že ho Kendrick pozoruje. Lars se vracel ke svému servírovacímu stolu.

Dívky začaly roznášet jídlo. Pak Lars vzal džbán piva a karafu s vínem a došel k čelu stolu. Spár zaváhal a podíval se na Kendricka. Kendrick se podíval ze Spára na servírovací stůl a zpátky.

Spár zopakoval, co dělal Lars, a muži v čele stolu dal vybrat mezi vínem a pivem. Muž mluvil roldemsky se silným přízvukem a bylo jasné, že mezi duchaplnými poznámkami Spárovi říká o víno. Chlapec jeho přání splnil a snažil se, aby ani kapka neukápla na stůl nebo na hosta,

Pak šel podél řady hostů a rychle jim naléval, oč si řekli.

Když zvládl tento úkol, zbytek večera už proběhl bez význačných událostí. Během jídla neustále doléval sklenice, a když byly jeho džbány a karafy skoro prázdné, jedna z dívek je odnesla do kuchyně, kde je znovu naplnili.

Podle Spárova nezkušeného názoru věci probíhaly hladce. Ke konci hostiny chtěl dolít sklenici muži v čele stolu, ale ten mu naznačil, že už nechce, když položil ruku na sklenici před sebou. Spár netušil, co říci, a tak se jen lehce uklonil a odstoupil.

Kendrick stál za křesly v čele stolu a sledoval své lidi při práci, dávaje pozor, aby žádné přání nebylo nesplněno.

Po jídle hosté naznačili, že chtějí odejít. Když Spár viděl, co dělají Kendrick a Lars, hned spěchal za prvního hosta, jehož prve usazoval, a jen o maličko se opozdil, když odtahoval křeslo.

Konečně všichni hosté odešli, Kendrick za nimi. Když se dveře do šenku zavřely, rozlétly se dveře do chodby, dovnitř vrazil Leo a zařval: "Tak dobrá! Na co čekáte! Hned to tu ukliďte!"

Meggie, Lela a Lars začali sbírat talíře a mísy ze stolů a Spár je napodobil. Běhali do kuchyně a zpátky, dokud nebylo poklizeno.

Spár rychle vycítil rytmus této práce, kdy měl každý své úkoly, a snadno vytušil, co má dělat dál. Nad ránem si byl celkem jistý, že všechno zvládl docela dobře, a věděl, že až ho požádají příště, bude to umět ještě lépe.

Kuchaři začali připravovat snídani a několik se jich pustilo do pečení chleba. Za Spárem přišla Lela a sdělila mu: "Než půjdeš spát, chce s tebou mluvit Kendrick."

Spár se otočil. "Kde?"

"V šenku," oznámila mu.

Našel Kendricka, jak sedí u dlouhého stolu před výčepem s Robertem de Lyis. Oba před sebou měli korbel piva.

Kendrick řekl: "Chlapče, tobě říkají Spár?"

"Ano, pane," přitakal Spár.

"Spár stříbrného sokola," doplnil Robert.

"To je orosinské jméno," podotkl Kendrick.

"To je, pane."

"Během let jsme tu pár tvých lidí viděli, ale obvykle se drží v horách."

Spár jen kývl, nebyl si totiž jistý, co od něj chce muž slyšet.

Kendrick si ho prohlédl, než promluvil. "Umíš držet jazyk za zuby. To je dobrá vlastnost." Vstal a postavil se před Spára, jako by na něm hledal něco, co neviděl z dálky. Po krátké prohlídce se zeptal: "Co ti Leo řekl, že máš dělat?"

"Měl jsem nalévat víno do sklenic na víno a pivo do pohárů."

"Víc nic?"

"Ne, pane."

Kendrick se usmál. "Leo považuje za zábavné hodit kluka do služby bez přípravy. Budu si s ním muset znovu promluvit. Vedl sis celkem dobře a nikdo z hostů si neuvědomil, že nemáš žádné zkušenosti." Obrátil se na Roberta. "Nechám ho tobě. Dobrou noc."

Robert vstal a kývl na rozloučenou, pak pokynul Spárovi, ať se posadí.

Spár poslechl a Robert si ho prohlížel. Nakonec řekl: "Znáš jméno muže, který seděl v čele stolu?"

Spár odpověděl: "Ano."

"Kdo je to?"

"Hrabě Ramon DeBarges."

"Jak to, že ho znáš?"

"Viděl jsem ho, když naposledy navštívil hostinec. Lela mi řekla, jak se jmenuje."

"Kolik prstenů měl na levé ruce?"

Spára otázka překvapila, ale neříkal nic a snažil si vzpomenout. Když si představil hraběte, jak zvedá sklenici, aby mu dolil, odpověděl: "Tři. Velký červený kámen zasazený ve stříbře na malíku. Zlatý prsten s rytinou na prsteníku a zlatý kroužek se dvěma zelenými kamínky na ukazováku."

"Správně," pochválil ho Robert. "Ty zelené jsou smaragdy, červený kámen je rubín."

Spár si říkal, k čemu je takové vyslýchání asi dobré, ale mlčel.

"Kolik smaragdů měla v náhrdelníků dáma po levici hraběte?"

Spár po chvíli odpověděl: "Sedm, myslím."

"Myslíš, nebo to víš jistě?"

Spár zaváhal. "Myslím."

"Devět." Robert si ho prohlížel, jako by čekal, že něco řekne, ale Spár mlčel dál. Po dlouhé odmlce Robert pokračoval. "Vzpomínáš si, o čem se hrabě a muž ob jedno místo dál bavili, když jsi obsluhoval dámu mezi nimi?"

Spár dlouho mlčel a pátral v paměti. "Myslím, že o psech."

"Myslíš, nebo to víš?"

"Vím to," rozhodl se Spár. "Bavili se o psech."

"Co o psech?"

"Něco o loveckých psech." Odmlčel se a přiznal: "Pořád roldemsky nemluvím moc dobře, Roberte."

De Lyis se chvíli nehýbal, pak kývl. "To beru." Vzápětí se vrhl do otázek od toho, co kdo jedl, o čem se v různou dobu bavil, jaké šaty a doplňky měly dámy, po to, kolik sklenic který muž vypil, až měl Spár obavy, že tu zůstane trčet celou noc.

Náhle Robert řekl: "To je všechno. Vrať se do stodoly a spi, dokud tě nezavolají. Pak se přestěhuješ sem. Budeš bydlet v pokoji s Gibbsem a Larsem."

"Takže mám dělat sluhu v Kendrickově domácnosti?"

Robert se pousmál. "Prozatím, mladý Spáre. Prozatím."

Spár vstal a vydal se přes kuchyni, kde před krbem kynuly chleby a čekaly na upečení, což bude ráno ta první věc. Uvědomil si, že nejedl celé hodiny, a z velké mísy sebral jablko a zakousl se do něj. Myslel si, že je používají na záviny, ale usoudil, že ztráta jednoho nebude pro Lea tak velký problém.

Vyšel ven a viděl, že obloha na východě už bledne. Brzy přijde čas těsně před svítáním, který jeho lidé nazývali vlčí ocas, ten šedošedý čas, kdy se muž mohl časně vydat na lov nebo na dlouhou cestu, než se rozední.

Vešel do stodoly, zamířil ke svému slamníku a lehl si. Byl nesmírně unavený. Okousané jablko mu vypadlo z ruky. Jak tak přemítal, co pro něj asi má osud schováno a proč mu Robert kladl tolik zdánlivě bezvýznamných otázek, usnul spánkem spravedlivých.

4

Hry

Spár se zamračil.

Podíval se na karty položené na stole a snažil se přijít na nějaké řešení dané situace. Když prozkoumal líc čtyř karet, které právě obrátil, uvědomil si, že hra nemá jak pokračovat.

Povzdechl si, zpola rozčileně, zpola znuděně, karty sebral a zamíchal je. Odolával pokušení otočit se a zjistit, jestli oba muži, kteří ho pozorovali, nějak reagují.

Bělovlasý, který se ve skutečnosti jmenoval Magnus, stál vedle Roberta, jenž seděl na stoličce přinesené do jídelny z šenku. Před týdnem Robert Spárovi vysvětlil základy karetní hry.

Balíček tvořilo dvaapadesát karet ve čtyřech sadách: poháry, hůlky, meče a diamanty, každý v jiné barvě. Poháry byly modré, hůlky zelené, meče černé a diamanty žluté. Používaly se hlavně ke hrám jako likel-in-land, pashawa a poker nebo po-kir, jak se hra nazývala v Keshi. Robert Spárovi ukázal několik her a chlapec musel párkrát hrát, aby se seznámil s pořadím sad, od karty zvané "eso", což, jak mu Robert vysvětlil, pocházelo z bas-tyrského výrazu pro "jednotku", po lorda. Nižší karty měly čísla od dvou do deseti, ale Spár neviděl důvod, proč je jednotka, nebo jednička, jak na kartu myslel, nejvyšší kartou, dokonce přebíjela i lorda, lady a kapitána.

Spár se pousmál. To, že nevěděl takovou hloupost, jako proč nejnižší karta je vlastně nejvyšší, ho rozčilovalo. Přesto hry, které mu ukázal Robert, zvládal docela dobře. Pak ho Robert seznámil s hrou pro jednoho, kdy člověk balíček používal pro zábavu, neměl-li spoluhráče. Hry byly víceméně variací najedno téma, s různým "vykládáním" jak to Robert nazýval, s různými způsoby, jak tahat karty z balíčku. Některé hry vyžadovaly, aby hráč tvořil řady založené na hodnotě střídavě ve světlých a tmavých barvách nebo podle čísel nebo to byla kombinace obojmo.

Dříve toho dne vytáhl Robert Spára z kuchyně - v hostinci zrovna nebyli žádní hosté, takže práce nebylo moc - a přivedl ho do jídelny. Tady ho seznámil s hrou zvanou "čtyři lordi".

Hra to byla matoucí. Vykládala se zprava doleva a rozdaly se čtyři karty lícem nahoru. Cílem hry bylo skládat karty popořadě vedle lordů a jediným omezením bylo, že se karty musely dávat vedle karet se stejným číslem nebo figurou. Dalším cílem bylo poskládat "balíčky" čtyř karet se stejnými čísly do čtverce. Tak to pokračovalo, až se vedle sebe dostala všechna esa, která se pak vyňala ze hry. Potom dvojky a tak dále, až zůstali jen čtyři lordi.

Spár brzy zjistil, že vyhrát tuhle hru je nesmíme obtížné, neboť mnohem víc než na schopnostech hráče záleží na štěstí, v jakém pořadí se karty objevují. Nicméně jistých schopností bylo třeba k odhadování situací, kdy karty zůstaly odloučené od ostatních stejné hodnoty.

Spár se této hře nadšeně věnoval půl dne, rozhodnutý, že se v ní stane mistrem. Poté si však uvědomil, jak moc záleží na štěstí, a přestala ho bavit. Robert nicméně trval na tom, že má hrát dál, mlčky seděl vedle a díval se.

Když Spár vykládal další karty, říkal si, a nikoli poprvé, proč to Robert vlastně dělá.

Magnus šeptl: "Roberte, proč tohle děláš?"

Robert šeptem odpověděl: "Lid toho kluka neznal v běžném životě abstraktní logiku. Byli to lovci, sedlácí, básníci a válečníci, ale matematiku měli jen základní a postrádali všechny disciplíny založené na vyvinuté logice. Byli stavitelé, ano, ale nebyli mezi nimi žádní technici a magii používali mnohem méně než ostatní národy, které znám, v celé orosinské zemi měli jednoho, nejvýš dva mágy."

Mluvili jazykem Ostrovního království, aby jim Spár nerozuměl - protože Robert usoudil, že chlapec má výtečný sluch.

"Takže při hrách se učí znát logiku?"

Robert kývl. "To je pro začátek. Jde pouze o základy řešení problémů."

Magnus upřel světle modré oči na karty na stole. "Já čtyři lordy hraju, Roberte. Naučil jsi mě to, pamatuješ? Je to těžká hra. Mockrát nevyhraješ."

Robert se usmál. "Nejde o to vyhrát. Jde o to poznat situaci, kdy nemůžeš vyhrát. Vidíš, poznal, že tyhle čtyři karty znamenají, že nemůže vyhrát." Dívali se, jak Spár sbírá karty, jen lordy nechal na místě, a začíná novou hru.

"Nejdřív probral celý balíček, než mu došlo, že nemá naději. Teď, teprve po dvou dnech, pozná z mnohem nenápadnějších kombinací, že skončil."

"No dobrá. Má velký potenciál, dokonce snad i talent. To ale neodpovídá na otázku, co s ním máš v plánu."

"Trpělivost, můj zbrklý příteli." Podíval se na Magnuse, který upřeně sledoval Spára. "Bylo by lepší, kdybys povahu zdědil spíš po otci než po matce."

Bělovlasý muž se po něm nepodíval, ale usmál se. "To jsem od tebe slyšel už mockrát, starý příteli." Pak se na Roberta podíval. "Už se ovládám mnohem lip, víš."

"Nezničil jsi v posledních týdnech nějaké město, viď že ne?"

Magnus se zazubil. "Nevšiml jsem si." Zase nasadil vážný výraz. "Tyhle hry uvnitř her mě rozčilují."

"Aha," povzdechl si Robert. "Zase maminčin synáček. Tvůj otec mě celý můj dospělý život učí, že s nepřáteli můžeme bojovat, jenom když se ukážou. Za posledních třicet let jsme zažili tolik různých útoků na náš klidný život, že se to ani představit nedá. A je tu jen jediná konstanta."

"A to?" Magnus se znovu začal věnovat Spárově hře.

"Ani dva nepřátelské plány nebyly stejné. Sluhové Bezejmenného jsou lstiví a učí se ze svých chyb. Surová síla selhala, tak teď plní své cíle potají. My na to musíme být připravení."

"Ale tenhle kluk...?"

"Podle mě ho osud ušetřil z nějakého důvodu," prohlásil Robert. "Nebo se aspoň snažím využít nečekanou příležitost. Něco v něm je. Myslím, že kdyby jeho lid nepotkala ta tragédie, vyrostl by z něj prostě další mladý Orosini, manžel a otec, v případě nutnosti válečník, lovec a rybář. Učil by své syny žít podle tradic předků a zemřel by ve vysokém věku a spokojený.

Ale vezmi stejného chlapce a přetvoř ho skrze hrozné neštěstí a zlomené srdce, a kdo ví, co se stane? Jako zbavené železo, bude křehký a snadno se zlomí, nebo se změní v ocel?"

Magnus mlčel a Spár načal další hru. "Dýka, byť sebelépe vykovaná, má dvě ostří, Roberte. Může řezat na obě strany."

"Neuč babičku cucat vajíčka, Magnusi, ano?"

Magnus se usmál. "Otec svou matku nikdy nepoznal, takže jediná babička, o které vím, celkem úspěšně dobyla půlku světa. Ani ve snu by mě nenapadlo ji něčemu učit."

"Taky máš po matce ten hnusný smysl pro humor." Přešel do roldemštiny. "Spáre, to stačí. Už by ses měl vrátit do kuchyně. Leo ti řekne, co se má udělat."

Spár uložil karty do kazety, tu podal Robertovi a sám spěchal do kuchyně.

Magnus podotkl: "Pořád nevím, čím ten kluk podle tebe přispěje naši věci."

Robert pokrčil rameny. "Zamlada mi tvůj otec ukázal mnoho věcí, ale nejdůležitější ze všeho bylo prostě to, jak to u vás doma chodilo. Váš ostrov se stal útočištěm a školou pro všechny možné bytosti, jaké jsem si dřív neuměl ani ve snu představit." Ukázal ke kuchyni. "Z kluka možná bude jen dobrý sluha, nebo možná dobře vyrobený nástroj." Přimhouřil oči. "Ale taky by mohl být mnohem důležitější. Něco jako nezávislý mozek věrný naší věci."

Magnus dlouho mlčel, než řekl: "O tom silně pochybuju."

Robert se hřejivě usmál. "Když jsi byl mladší, pochybovali jsme i o tobě. Vzpomínáš na jistou příhodu, kdy tě bylo třeba zavřít na... kolik to bylo? Týden? Do pokoje."

Magnus se jen chabě pousmál, "Jenže si doufám taky pamatuješ, že to nebyla moje chyba."

Robert shovívavě kývl. "To nebyla nikdy."

Magnus se podíval ke kuchyni. "Ale co kluk?"

"Musí se ještě hodně učit," prohlásil Robert. "Logika je jenom začátek. Musí pochopit, že i ty nejdůležitější věci v životě se dají často považovat za hru plnou rizika, jejímž výsledkem je odměna, ale musíš si to všechno dobře propočítat. Musí se naučit, kdy se má střetu vyhnout a kdy zkusit štěstí. Musí se zbavit hodně z toho, čemu se naučil jako dítě mezi svými. Musí se naučit hry mezi muži a ženami - věděl jsi, že mu manželku zařídili, zatímco seděl na vrcholku hory a čekal na mužnou vidinu?"

"Já toho o orosinských zvycích moc nevím," přiznal Magnus.

"Neví vůbec nic o městě. Nemá smysl pro přetvářku a klam, takže nemá skoro žádné instinkty, které by ho varovaly, že mu někdo lže. Ale má smysl pro život v divočině, že se vyrovná i natalskému horalovi."

"Caleb říkal, že umí lovit jako nikdo, kdo se narodil ve městě," souhlasil Magnus.

"Tvůj bratr prožil život u elfů, tak by to měl vědět."

"To je pravda."

"Ne, náš mladý přítel Spár znamená příležitost. Možná je jedinečný. A je dost mladý, abychom ho dokázali naučit něčemu, co pro nás bude užitečné."

"Jako třeba co?" chtěl vědět Magnus.

"Není omezený naším dědictvím. Stále je schopný se učit, i když většina z nás je v jeho věku přesvědčená, že

už ví všechno."

"Vypadá jako dobrý student," přiznal Magnus.

"A má smysl pro čest, jaký by slušel i lamutskému kapitánovi tsuranského původu."

Magnus zvedl obočí. Lidé tsuranského původu byli, pokud šlo o čest, nesmírně úzkoprsí. Aby srovnali čestný dluh, byli ochotní i zemřít. Podíval se na Roberta, aby viděl, jestli nepřehání, a pak si uvědomil, že ne. "Čest je občas užitečná."

"Už má úkol, i když se na něj teprve bude muset soustředit."

"Úkol?"

"Je Orosini. Musí pochytat a zabít lidi zodpovědné za vyvraždění jeho lidu."

Magnus si povzdechl. "Krkavec a ta jeho banda hrdlořezů. To nebude zrovna snadné."

"Kluk je lovec. Až bude připravený, najde si je. Byl bych ale radši, kdyby na to šel s lepšími zbraněmi než jsou holé ruce a důvtip. A tak ho musíme ještě hodně naučit, my oba."

"Asi nemá nadání na magii, jinak už bys ho poslal k otci, místo abys ho přivedl sem."

"Pravda, ale kromě magie existují i další nadání, Magnusi. Nežertuju. Má schopnou mysl a učí se mnohem složitějším věcem o disciplíně, než je hra v karty. Jestli nám má sloužit, musí být silný na duchu a stejně chytrý, jako je silný. Možná se nevyzná v magii, ale bude jí čelit a bude čelit lidem mnohem ochotnějším někoho bodnout do zad, podvést a oklamat, než si vůbec umí představit."

"Jestli si děláš těžkou hlavu s podváděním, tak jsi měl přivést Nakora, aby ho učil."

"Možná to udělám, zatím ale ne. Kromě toho poslal tvůj otec Nakora do Keshe s nějakým úkolem."

Magnus vstal. "Aha, takže válka mezi Ostrovním královstvím a Velkou Keshí je opravdu na obzoru."

Robert se zasmál. "Nakor neudělá zmatek všude, kam se vrtne."

"Ne, všude ne, jen na většině míst. No, jestli si myslíš, že kluk je připravený jít po Krkavci a zabít ho, tak hodně štěstí."

"A, mně nedělá starosti Krkavec a jeho vrahouni. Dostat je je jenom součást Spárova výcviku, i když pro něj asi bude hlavní zkouškou. Pokud neuspěje, tak tu zkoušku nesloží."

"To mě zajímá. Co je za tím?"

"Spár pomstí svůj lid, až zabije všechny, kdo jsou zodpovědní za vyvraždění Orosiniů, do posledního. Což znamená, že si možná neodpočine, dokud nezničí i člověka za tou genocidou."

Magnus přimhouřil oči a jejich světle modrá barva teď připomínala led.

"Ty ho chceš změnit ve zbraň?"

Robert kývl. "Bude muset zabít nejnebezpečnějšího žijícího člověka."

Magnus se zase posadil a zkřížil ruce na prsou. Podíval se ke kuchyni, jako by chtěl vidět skrz zeď. "Posíláš myš, aby zatahala za fousy draka."

"Možná. Pokud ano, tak musíme zajistit, aby ta myš měla zuby."

Magnus pomalu vrtěl hlavou a neříkal nic.

Spár nesl vodu do kopce a viděl, že na něj Meggie čeká a mračí se. Byla pravým opakem Lety, maličká, kde Lela byla smyslná, světlá, až bledá, kde Lela byla tmavá, prostá, kde Lela byla exotická, zarputilá, kde Lela byla veselá. Zkrátka i když jí ještě nebylo dvacet, byla již v polovině cesty k hubující bábě středních let.

"Ale že ti to trvalo," hudrala.

"Neuvědomil sem si, že to spěchá," řekl Spár, nyní v roldemštině, kterou měl přikázanou používat téměř neustále, celkem zběhlý.

"Vždycky to spěchá," štěkla Meggie.

Spár se za ní vydal do kopce a zeptal se: "Proč jsi pro mě chodila dolů?"

"Kendrick řekl, že tě mám najít a povědět ti, že dneska večer budeš zase obsluhovat v jídelně." Měla špinavě zelený šátek, který si cestou přitáhla k ramenům. Ochlazovalo se, noci byly studenější a podzim přecházel v zimu. Brzy začne sněžit. "Přes noc tu zůstává karavana ze země Orodonů do Farindy a zřejmě s ní cestuje někdo důležitej. A tak budem my s Lelou a Larsem v šenku a ty s Gibbsem v jídelně."

"Mohla jsi počkat, až se vrátím do kuchyně, abys mi tohle řekla," poznamenal Spár.

"Když mi něco přikážou, udělám to hned," odsekla a zrychlila krok. Spár sejí díval na záda. Něco mu v té chvíli připadlo zvláštní a vzápětí si uvědomil, co to je. Líbilo se mu, jak se cestou do kopce pohupuje v bocích. Cítil totéž vzrušení v žaludku, jako když byl sám s Lelou, a zamyslel se nad tím. Neměl Meggie nijak zvlášť rád, jenže se náhle přistihl, jak myslí na to, jak má nos otočený nahoru a jak sejí, když se při skutečně vzácných příležitostech usměje, dělají maličké rýhy - vrásky, jak tomu říkala Lela - v koutcích očí.

Věděl, že mezi Meggie a Larsem chvíli něco bylo, ale z nějakého důvodu teď spolu skoro nepromluvili, kdežto všichni se bavili s Lelou. Rychle svůj neklid zahnal. Věděl, co se děje mezi muži a ženami - jeho lidé byli v otázkách sexu otevření, a když byl ještě malý, mockrát viděl nahé ženy při koupeli - ale skutečnost, že se nachází v blízkosti nějaké mladé ženy, ho vyváděla z míry. A tihle lidé ani nebyli Orosiniové - byli to cizinci - i když po chvilce musel uznat, že tady je cizincem on. Sice neznal jejich rituály, ale se svými těly zřejmě mohli nakládat, jak se jim zlíbilo, než se zaslíbili. Pak si uvědomil, že ani neví, jestli se zaslibují. Možná ani vůbec neměli manželství jako Orosiniové.

Kendrick, pokud Spár věděl, neměl žádnou manželku. Leo byl ženatý s korpulentní Marthou, která dohlížela na pečení, ale byli z nějakého dalekého místa jménem Ylith. V Langadore možná žijí muži a ženy odděleně, akorát že -.. zavrtěl hlavou. Dorazili k vnější bráně na dvůr. Spár nevěděl, co si má myslet. Rozhodl se, že si o tom promluví s Robertem, pokud se mu naskytne příležitost.

Všiml si, že Meggie stojí na zápraží a čeká na něj. "Naplň sudy," přikázala mu.

Tiše podotkl: "Vím, co mám dělat."

"Ne, vážně?" opáčila, pro něj nesrozumitelně.

Když se otočila, aby mu podržela dveře, prošel kolem ní. Jak za ním dveře zavírala, postavil velká vědra na zem a řekl: "Meggie?"

"Co?" Obrátila se k němu a zpola se zase mračila.

"Proč mě nemáš ráda?"

Otevřenost jeho otázky ji zarazila. Chvíli stála mlčky a pak kolem něj prosvištěla, jen potichu utrousila: "Kdo říká, že tě nemám ráda?"

Než se vzmohl na odpověď, byla pryč. Spár zvedl vědra a odnesl je k sudům na vodu. Těmhle lidem tedy opravdu nerozuměl.

Té noci po večeři Spár vyhledal Roberta, který bydlel v pokoji vzadu v hostinci na prvním poschodí. Věděl, že mu dluží život. Věděl, že pokud nebude propuštěn, bude Robertu de Lyis sloužit po zbytek života nebo do chvíle, kdy Robertovi zachrání život. Ale nebyl si jistý, co s ním má Robert v plánu. Zprvu byl otupělý žalem, a obrovskými změnami, jež. se v jeho životě událv, ale když se teď blížila zima, začal stále víc myslet na budoucnost a říkat si, co ho asi čeká na jaře a v létě.

Přede dveřmi zaváhal. Ještě nikdy Roberta v soukromí nerušil a ani nevěděl, jestli se to smí. Zhluboka se nadechl a zlehka zaklepal.

"Dále."

Pomalu otevřel dveře a strčil do nich hlavu. "Pane, můžu s tebou mluvit?"

Robert měl v pokoji jen postel, truhlici na šaty, stolek a židli. Nyní seděl na židli u stolu a prohlížel velký předmět, který Spáro-vi připomínal mnoho pergamenů svázaných dohromady. U ruky mu stála svíčka, poskytující jediné světlo v místnosti. Umyvadlo a džbán ukazovaly, k čemu ještě stůl slouží, když ho Robert nepoužívá k práci.

"Pojď dál a zavři dveře."

Spár poslechl a nejistě zůstal stát před Robertem. "Smí se to?" zeptal se nakonec.

"Co jestli se smí?"

"Abych se tě já ptal."

Robert se usmál. "Konečně. Nejenže se to smí, taky se to doporučuje. Co tě trápí?"

"Mnoho věcí, pane."

Robert zvedl obočí. "Pane?"

"Nevím, jak ti mám jinak říkat, a všichni říkají, že jsi můj pán."

Robert ukázal na postel. "Posaď se."

Spár se neohrabaně posadil.

"Pro začátek: hodí se, abys mi říkal "pane", před každým, koho známe, ale když jsme sami nebo s Paskem, smíš mi říkat "Roberte". Jasné?"

"Je mi jasné, že to mám dělat. Není mi jasné proč."

Robert se usmál. "Máš stejně bystrý mozek jako zrak, Spáre stříbrného sokola. Tak o čem jsi se mnou chtěl mluvit?"

Spár si poskládal myšlenky a chvíli zvažoval slova, než se zeptal: "Co se mnou máš v plánu?"

"To ti dělá starosti?"

Spár na chvíli sklopil zrak, pak si připomněl otcova slova, že by se měl druhým lidem vždycky dívat do očí a všechny problémy řešit přímo. "Dělá mi to starosti."

"A přesto jsi čekal celý měsíc, než ses zeptal."

Spár znovu chvíli mlčel, než řekl: "Musel jsem hodně přemýšlet. Jsem bez svého lidu. Všechno, co znám, je pryč. Nevím už, kdo jsem."

Robert se narovnal a zlehka zabubnoval prsty o stůl. "Víš, co je tohle?" Dotkl se velkého svazku pergamenů.

"Myslím, že psaní."

"Říká se tomu kniha. Jsou to vědomosti. Existuje mnoho knih s mnoha různými vědomostmi, stejně jako se od sebe liší lidé.

Někteří lidé žijí své životy. Spáre, aniž by se museli rozhodovat. Narodí se na nějakém místě, vyrostou tam, někoho si vezmou, zplodí děti, zestárnou a umřou pořád na stejném místě. Tak by to asi bylo s tebou, že ano?"

Spár kývl.

"Jiné lidi osud vyvrhne a oni si musejí svůj život vybrat. Tak je to s tebou teď."

"Ale já jsem tvým dlužníkem."

"A ten dluh splatíš. Co pak?"

"Nevím."

"Tak to máme společný cíl, protože když zjistíme, jak bys mi mohl nejlépe sloužit, zjistíme taky, jaký je tvůj osud."

"To nechápu."

Robert se usmál. "To zatím není nutné. Časem to pochopíš. Teď ti povím něco, co bys měl vědět.

Příští rok strávíš tady u Kendricka. Budeš dělat spoustu věcí, pracovat v kuchyni, jako doposud, a taky ve stáji i jinde, podle toho, kde to Kendrick bude považovat za nutné. Taky budeš čas od času sloužit Calebovi nebo Magnusovi, pokud tě během svého pobytu tady budou potřebovat. A čas od času budeš cestovat se mnou." Otočil

se a položil ruku na knihu. "A zítra začneme tím, že tě naučím číst."

"Číst, Roberte?"

"Máš bystrý mozek. Spáre stříbrného sokola, ale necvičený. Tvůj lid tě vycvičil, abys byl dobrým orosinským mužem. Teď se musíš naučit, jak to chodí ve světě."

"Pořád to nechápu, Roberte."

Robert Spárovi pokynul, ať vstane, a řekl: "Běž pryč a vyspi se. Časem to pochopíš. Cítím v tobě velikost. Spáre. Můžu se mýlit, ale jestli ten potenciál nerozvineš, nebude to z nedostatku snahy."

Nevěda, co odpovědět, se Spár jenom otočil a odešel. Ve dveřích se ještě zarazil a pomyslel si: Potenciál k čemu?

Spár čekal, meč připravený. Magnus stál o kousek dál a pozoroval ho. Chlapec již byl zlitý potem a na ramenou a na zádech měl rudé podlitiny.

Před ním stál Kendrick s dřevěným cvičným mečem v ruce a pokynul chlapci, ať znovu zaútočí. Nechával Spára používat skutečný meč s tvrzením, že jestli ho kluk dokáže škrábnout, tak si to zaslouží, a zatím předvedl, že je skutečně dobrý, a neměl na sobě ani šrám. Jenže Spár byl rychlý a rychle se učil, takže se ke Kendrickovi dostával stále blíž.

Magnus během cvičení mlčel, jen vše pozorně sledoval.

Spár zaútočil. Tentokrát držel meč tak, jako by se chystal k seku shora dolů, ale náhle se pootočil a sekl dolů a do strany směrem na Kendrickův nechráněný levý bok. Kendrick ten pohyb vycítil až na poslední chvíli a jen tak tak stačil výpad odrazit. Spár se však otočil zpátky a sekl přes ruku po Kendrickově pravé straně, kterou teď měl nechráněnou, jak se příliš natáhl, aby odrazil předchozí ránu.

S uspokojivým bouchnutím Spár plácl hostinského naplocho do zad. Kendrick jen hekl a vykřikl: "Zadrž!"

Spár se otočil a hruď se mu dmula, jak se snažil popadnout dech. Hostinský si ho prohlížel."Kdo tě to naučil, kluku?"

"Nikdo, pane. Jenom... mě to před chvílí napadlo."

Hostinský si sáhl na záda a třel si místo, kam ho Spár zasáhl. "Dobrej pohyb a většinu šermířů by nenapadl, natož aby ho zvládli, ale tys s ním přišel hned napoprvý."

Spár nevěděl, co říci. Nebyl si jistý, jestli to je pochvala, nebo ne. Roldemskyjiž mluvil téměř plynule, ale některé nuance a idiomy mu stále unikaly.

Kendrick podal Spárovi cvičný meč se slovy: "Dneska to bylo moc dobrý. Ulož je a zeptej se Lea, jakou práci pro tebe má v kuchyni."

Spár si rukávem otřel čelo, vzal obě zbraně a spěchal ke kuchyni. Když byl z doslechu, promluvil Magnus.

"Tak co si myslíš?"

"Je jako kočka," prohlásil Kendrick, "Byl bych vsadil pytel zlata, že nejmíň další dvě lekce se mě ani nedotkne. Nejdřív jsem ho mohl mlátit jako žito. Pak to pochytil a rány čekal. Nejdřív obrana, věděl, že přežití je důležitější než vítězství. A je chytrej, nejen rychlej."

"Jak dobrý může být?"

Kendrick pokrčil rameny. "Kdybys chtěl řezníka, můžeš ho za měsíc poslat dobývat město. Jestli ale chceš šermíře, bude potřebovat lepší učitele, než jsem já."

"A kde takového najdu?"

"Půjč mi ho na rok a pak bude připravený pro Dvůr mistrů v Roldemu. Rok dva tam a bude z něj nejlepší šermíř, jakýho jsem kdy viděl."

"Tak dobrý?"

Kendrick kývl. "Lepší. Můžeš být ze všech nejlepší, pokud ho cestou někdo nezkazí."

Magnus se opíral o svou železem pobitou hůl a díval se na místo, kde naposledy byl Spár, jako by si chtěl podržet obraz unaveného jinocha, celého zlitého potem a s mokrými vlasy, jak spěchá do kuchyně. "Co třeba?"

"Pití. Drogy. Hraní. Ženský. Jako obvykle." Podíval se na Magnuse. "Nebo intriky, co pro něj chystá tvůj otec."

Magnus kývl. "Otec nechal chlapcův osud v Robertových rukou. Spár do našich plánů nezapadá... zatím, ale Robert o něm otci podává hlášení a považuje ho za šťastnou náhodu."

"Šťastnou pro koho?" opáčil Kendrick. "Pojď, musím se vykoupat. Ten mládenec mě utahal víc, než jsem si myslel."

Magnus řekl: "Kdyby ho Robert s Paskem nenašli, chlapec by zemřel se zbytkem svého kmene. Podle Roberta je všechno od té doby vypůjčený čas. Kluk dostal druhou šanci."

"A, ale kdo tu šanci využije?" zeptal se Kendrick. "To je otázka."

"Všechny nás využívají, tak nebo tak. Myslíš si snad, že by můj život mohl být jiný?"

"Ne, tvůj osud je daný prostě tím, kdo jsou tvoji rodiče. Ale tvůj bratr měl na vybranou."

"Vlastně ani ne," povzdechl si Magnus. "Caleb sice nemá nadání na magii, ale mohl se stát něčím víc než jen vojákem."

Kendrick namítl: "Tvůj bratr je víc než jenom voják. Elfové ho naučili lovit, umí víc jazyků, než já jich znám, a je jeden z nejlepších studentů na světě. Kéž bych ho měl u sebe, když jsme potlačovali to povstání v Bardakově Svěráku. Pokoušet se dostat informace ze zajatců ve Zrádcově zátoce nebyla žádná legrace, to ti teda povím. Caleb pozná, když někdo lže, stačí se mu jen na člověka kouknout." Kendrick potřásl hlavou. "Ne, na žádným členovi vaší rodiny není nic, co bych považoval za nedostatečný. A myslím, že stejný je to i s klukem. Může skončit různě." Plácl Magnuse po

rameni. "Jenom ho nezničte tím, že se budete snažit, aby z něj bylo co nejvíc, příteli."

Magnus Kendricka pustil před sebe, sám se otočil a podíval se na oblohu, jako by se pokoušel vyčíst něco ze vzduchu. Zaposlouchal se do zvuků lesa a otevřel své smysly. Všechno bylo, jak být mělo. Ohlédl se. Co ho tak zaujalo? Možná to, jak ho Kendrick varoval kvůli chlapci. Přesto meč není vykován, dokud kov neprojde ohněm, a pokud je v oceli nějaká vada, tak se objeví právě tehdy. A pokud otec neuspěje, tak v nadcházející válce bude potřeba každá čepel.

Spár zvedl poslední pytel mouky na hromadu, kterou budoval. Z Latagore dorazil náklad zásob a on ho celé odpoledne vykládal a tahal dolů do sklepa pod kuchyní. Kromě mouky na celou zimu tu byly koše se zeleninou a ovocem, přivezeným z cizích zemí a konzervovaným nějakým prapodivným uměním, jehož podstatu nechápal, ačkoliv v kuchyni vyslechl dost, aby věděl, že taková kouzelná konzervace je natolik drahá, že si ji můžou dovolit jen páni šlechtici a boháči.

Leo a Martha se ujali různých malých krabiček s kořením, bylinkami a přísadami, které kuchař považoval za dražší než byla jejich váha ve zlatě. Všechny zásoby na zimu spolu s tím, co vypěstovali v zahradě a posbírali na podzim v lese a co Spár s Calebem ulovili, znamenaly, že v zimě nebudou hladovět, ba že se budou mít lépe, než byl chlapec zvyklý.

"Spáre!" zavolala shora Lela. Spěchal za ní po širokých dřevěných schodech. Stála u vozu a tvářila se uchváceně. "Hele!" ukazovala na oblohu.

Padal sníh, maličké vločky, které rozfoukával slabý vánek, z nichž většina se rozpustila, ještě než dopadla na zem. "Je to jenom sníh," poznamenal Spár.

Lela našpulila rty, což byl jeden z mnoha výrazů, při nichž se mu stahoval žaludek. "Je to nádherné," vyhrkla. "Copak tobě to nepřipadá krásné?"

Spár se chvíli díval na vločky a pak řekl: "Nikdy jsem o tom neuvažoval. U nás doma sníh znamenal měsíce strávené v domě a lov v závějích, co ti sahají až po prsa." Z nějakého důvodu mu při slově prsa sklouzl pohled na Lelino bujné poprsí, i když oči okamžitě zvedl. "Po lovu mě vždycky bolely prsty na nohou."

"Aha," prohlásila s hraným nesouhlasem.

"Nemáš smysl pro krásu. Já pocházím ze země, kde nikdy nesněží. Je to krása!"

Spár se usmál. "Když to říkáš." Podíval se na vůz a viděl, že je prázdný. "Musím jít říct vozkovi, že už jsem skončil." Zavřel velké dveře do sklepa a zamířil do kuchyně. Tam si uvědomil, jak venku prochladl, protože mu tady bylo horko.

Vozka a tovaryš seděli u stolku v rohu kuchyně a jedli, co jim Martha připravila. Když k nim Spár přistoupil, vzhlédli. "Vůz je vyložený," oznámil jim chlapec.

Tovaryš, vyzáblý muž s nosem jako orlí zoban, se usmál, čímž předvedl, že mu chybějí dva řezáky. "Buď tak hodnej a vypřáhni koně, jo? Ještě jsme tu neskončili a jim by neprospělo stát v zimě. Zůstanem tu přes noc a ráno vyrazíme zpátky na sever."

Spár kývl a otočil se ke dveřím, jenže Lars ho zastavil, "Neměl by ses starat o jeho koně. To je jeho práce."

Spár pokrčil rameny. "Mně to nevadí. Nejsou tu žádní hosté a já se buď můžu postarat o koně, nebo tady drhnout hrnce. Není moc z čeho vybírat."

Lars utrousil: "Poslouž si," a vrátil se ke své práci.

Spár se vrátil ven. Ta chvilka v kuchyni stačila, aby mu vzduch venku přestal připadat svěží a začal být nepříjemný. Spěchal k vozu a odvedl koně ke stodole. S jankovitými zvířaty už to uměl docela dobře, a třebaže pár pokusů o jízdu na nich nebylo moc příjemných, práce ve stáji mu přišla snadná a většinou příjemná. Těžký povoz táhli čtyři koně a chtělo to trochu přesvědčování, než couvli dost daleko, aby vůz nepřekážel. Spár koně rychle vypráhl a zavedl je do stodoly, načež se pustil do hřebelcování. I když stáli skoro půl hodiny bez pohybu, zatímco vůz vykládal, byli stále zpocení. Když je hřebelcoval, stoupala z nich pára a vzduch byl protivně studený.

Než jim roznesl vodu a krmení, věděl, že se počasí opravdu změnilo. Vyšel ven na dvůr a podíval se na oblohu. Slunce zapadalo, ale mraky byly tmavší a sněžilo hustěji. Pomyslel si, že vozka a tovaryš si budou muset pospíšit, aby se dostali do Latagore, protože jinak v příštích dnech bude sníh sahat až po náboje kol. Pokud budou mít štěstí. Jestli přijde pořádná vánice, budou muset zůstat celou zimu u Kendricka.

Večeře proběhla bez příhod. Když bylo v kuchyni poklizeno a chleba připravený na ranní pečení. Spár chtěl odejít do pokoje, kde bydlel s Larsem a Gibbsem, ale objevila se Lela. "Ještě nechoď spát," šeptla, vzala ho za loket a vedla ho do spíže mezi šenkem a jídelnou, kde pootevřela dveře do šenku.

U krbu tam seděl Gibbs a s korbelem piva v ruce hleděl do řeřavých uhlíků. Lela zavřela dveře a poťouchle se usmála. "Lars ten pokoj bude ještě chvíli potřebovat."

"A k čemu?" podivil se Spár.

Vykulila oči a zahihňala se. "K čemu? Ty nevíš?"

Zamračil se. "Kdybych to věděl, ptal bych se?"

Hravě mu položila ruku na břicho a strčila do něj. "Je tam s Meggie."

Spár řekl: "Proč?" Ale než stačila odpovědět, došlo mu to. "Potřebují být sami?" ujišťoval se.

"Ovšemže, hlupáčku!"

"U mých lidí to je jiné," vysvětloval jí. "My v zimě žijeme ve společných domech a muži a ženy spolu často lehávají pod medvědí kůží. Všichni ostatní předstírají, že to nevidí."

"No, my to tady vidíme," ujistila ho, podívala se na něj s leskem v očích a pravila: "Vypadáš ustaraně. Co se děje?"

Spár se v duchu vrátil k Meggiinu prchavému úsměvu a pršáčku a tomu, jak se při chůzi lehce pohupuje, a nakonec přiznal: "Nevím."

Lela náhle vyvalila oči. "Ty žárlíš!"

Spár řekl; "To slovo neznám."

"Ty chceš Meggie pro sebe!" vysvětlila mu se smíchem.

Spár zrudl a nejradši by byl někde jinde. "Nevím, co tím myslíš," zakoktal.

Lela si ho dlouze prohlížela. "Začíná z tebe být moc hezký mladý muž. Spáre." Vzala ho kolem pasu a přitáhla si ho blíž. "Už jsi někdy byl se ženou?"

Spárovi se zrychlil tep a nedokázal promluvit. Nakonec jen zavrtěl hlavou.

Lela se zasmála a odstrčila ho. "Jsi pořád takový kluk."

Spár se náhle rozzlobil. Ta poznámka ho z nějakého důvodu popíchla, a skoro zařval: "Ne, jsem orosinský muž! Šel jsem za svou mužnou vidinou a..." Zarazil se.

"Měl bych na obličeji mužné tetování, nebýt toho, že mi zavraždili rodinu."

Lelin výraz změkl, znovu k němu přistoupila. "Promiň. Já zapomněla."

Když se k němu přitiskla a políbila ho, hněv ho přešel. Měla měkké, teplé rty, kterého nesmíme rozrušily. Pevněji chytil a přitáhl si ji k sobě, až vykvíkla na protest. Lehce ho odstrčila a napomenula jej: "Jemně."

Spár zmateně zamrkal, hlavou mu vířily pocity, které ani neuměl pojmenovat. Zoufale toužil znovu ji obejmout.

Usmála se. "O hře mezi muži a ženami nevíš nic."

"Hře?"

Vzala ho za ruku. "Viděla jsem, jaké hry tě učí Robert s Magnusem. Teď je, myslím, na čase, abych tě naučila tu ze všech nejlepší hru."

Poněkud ustrašený a zároveň plný nadějí se Spár držel Leliny ruky, když ho vedla přes šenk do pokoje, kde bydlela s Meggie.

Gibbs viděl, co se děje, zazubil se a zvedl korbel na pozdrav. Když se vydali nahoru k nyní prázdným hostinským pokojům prohodil: "Budou sem muset vzít ještě jednu holku."

Jelikož neměl jinou útěchu, rozhodl se pro další pivo, než si půjde najít místo, kde přespí.

5

Cesta

Spár kýchl.

"Moc pepře," usoudil Leo.

Spár si lemem zástěry otřel oči a kývl. Pracoval už v kuchyni rok a poslední čtyři měsíce se tu cítil jako doma. Stále posluhoval tam, kde mu to Kendrick přikázal, ale poslední dobou trávil většinu času s kuchařem.

Před čtyřmi měsíci vešel Leo do kuchyně, vzal si Spára k sobě a ukázal mu, jak připravit těsto na slané koláče. Bylo to prosté, dávalo se do nich jen sádlo a mouka. Pak přešel k mytí zeleniny a ovoce. Odtud se vypracoval k přípravě prostých pokrmů. V posledních týdnech se pak učil základům pečení a přípravy masa a nyní secvičil v omáčkách.

Spár se usmál.

"Co tě tak pobavilo, mladíku?" chtěl vědět Leo.

"Zrovna mě napadlo, že připravit jídlo k jezení chce mnohem víc, než jsem se naučil jako kluk. Otec a ostatní muži z vesnice sedávali kolem velkého rožně, na kterém se otáčel jelen, mluvili o lovu nebo o úrodě nebo čí syn je nejrychlejší běžec a ženy pekly chleba nebo vařily maso nebo polívku.

Máma by na koření ve tvé kredenci kulila oči, Leo."

"I prostá strava může být výzvou, Spáre. Hovězí na rozen se musí v pravou chvíli lehce osolit a opepřit a pak snad před podávání přizdobit kouskem česneku."

Spár se zazubil.

"Máma by podávání nerozuměla."

"Ty jsi z něj viděl jen malinký kousíček, chlapče," podotkl Leo. "To, co tu děláme, většina kmánů stejně neocení, a i ti pánové a paní, kteří se tu cestou zastaví, by naši stravu považovali za prostou v porovnám s tabulemi, u nichž jídají ve velkých městech.

Šlechtické tabule v Rillanonu a Roldemu jsou každý večer obtížené výsledky práce desítek kuchařů a stovek kuchtíků jako ty. Každý podnos je přizdoben správnou porcí jídla, správnou porcí té které pochoutky. Je to hotové umění, chlapče."

Spár řekl: "Když to říkáš, Leo. I když já si nejsem jistý, co myslíš tím "uměním". My taková slova nemáme."

Leo přestal míchat omáčkou a podivil se: "Vážně ne?"

Spár mluvil roldemsky plynně a teď ho opravovali pouze ve výslovnosti a občas, když s nadšením použil nějaké sprosté slovo, což zřejmě Lea bavilo, Roberta dráždilo a Marthu rozčilovalo. Orosiniové neměli problémy se sexem ani s dalšími tělesnými funkcemi a Spárovi připadalo zábavné, že popisování kálení či sexuálního aktu se v roldemské společnosti považuje za "neslušné".

"Ne," odpověděl Spár. "Orosinština má jako nejbližší výraz nejspíš "půvab" nebo "krásu", ale představa, že něco děláš, jen abys to dělal... s něčím takovým jsem nevyrůstal." Spár se za loňský rok s vyvražděním své rodiny konečně srovnal. Teď to místo strašlivé bolesti byla spíš chmurná vzpomínka, která ho občas strašívala. Zoufalství

bylo pryč. Částečně za to vděčil tomu, že se učil novým věcem, zbytek byla práce Lely.

"Tak dobrá," prohlásil Leo. "Člověk se holt učí pořád."

Spár souhlasil. "Máme -" hned se opravil, "- měli jsme umění v některých řemeslech, která vykonávaly ženy. Moje babička šila vzorované pokrývky, jakých si všichni ve vesnici náramně považovali. Náš šaman a jeho pomocníci dělali modlitební... vy pro to nemáte slovo, kruhové vzory z barevného písku. Při práci zpívali a modlili se, občas i několik dní, ve zvláštním stanu, který si stavěli a pracovali v něm. Když skončili, celá vesnice se sešla, aby se podívala na jejich práci a zazpívala, zatímco vítr odnášel modlitbu k bohům. Některé byly moc hezké." Spár se odmlčel. "Ty obrázky, které má Kendrick pověšené v jídelně..."

"Ano?" vybídl jej Leo.

"Přál bych si, aby se pokrývky mé babičky nebo pískové modlitební kruhy daly takhle uchovat na památku a pověsit na zeď, aby je lidi viděli. Byly moc krásné."

"Mít oko pro krásu. Spáre, je dar," podotkl Leo.

Vtom do kuchyně vkročila Lela.

"A když už mluvíme o kráse..." zamumlal Leo s úsměvem.

Spár se na dívku podíval a usmál se. Jeho lidé uměli v přítomnosti cizinců skrývat pocity, ale on teď osazenstvo kuchyně považoval za svou rodinu a o jeho vztahu s Lelou všichni věděli. Skoro celý poslední rok spával v její posteli. Bylo mu skoro šestnáct, podle měřítek svého lidu už byl muž, byl by ženatý a touhle dobou už měl nějaké dítě, kdyby vesnice přežila.

Lela se taky usmála.

"Čemu vděčíme za tuhle milou návštěvu?" zeptal se Leo. "Už jste dopraly?"

"Ano," odvětila drze. "Meggie a Martha skládají poslední barevné ložní prádlo a já se přišla podívat, jestli tu není něco na práci."

"No ovšem," uculil se kuchař, kousek Spára postrčil, namočil lžíci do omáčky, kterou mladík připravoval, a ochutnal. Dlouho se díval do prázdna a pak řekl: "Prosté, ale... bez chuti." Prsty zatančil nad malými nádobkami s kořením před sebou, vzal špetku toho, trošičku tamtoho a přihazoval to do omáčky. "Tahle je ke kuřeti, mládenče, pomalu pečenému kuřeti. To je maso bez chuti, není tak výrazné jako ty skvělé křepelky a krůty, co nosíváš z lovu. Ty vyžadují prostou omáčku, aby vynikla chuť masa. Tahle omáčka naopak potřebuje dodat chuť masu. Na!" Strčil Spárovi lžíci ke rtům. "Ochutnej!"

Spár poslechl a kývl. Přesně takovou omáčku se pokoušel uvařit. "Takže bych měl používat víc koření, Leo?"

"Dvakrát víc, chlapče, dvakrát víc." Kuchař odložil lžíci a utřel si ruce do zástěry. "Teď buď tak hodný a pomoz Lele oprat zeleninu."

Spár kývl a přešel k velkému dřevěnému dřezu upevněnému k zadní stěně kuchyně. Byl v něm malý odtok, který chytře procházel zdí a vyprazdňoval se do kanálku, vedoucího kolem domu, a pak rourou pod zem až do žumpy, kterou nechal Kendrick vykopat za zdí kolem dvora. Spár zvedl vědro studené vody a pomalu lil vodu do dřezu. Lela pod pramínkem oplachovala čerstvě vykopanou zeleninu. Byla to první jarní úroda a při pomyšlení na čerstvou mrkvičku, ředkvičky a tuřín se Spárovi sbíhaly sliny.

"K čemu ta omáčka?" zeptala se Lela. "Dneska přece nemáme žádný hosty."

"Právě proto," odpověděl Spár. "Leo usoudil, že když není, kdo by si na omáčku stěžoval, nechá mě to zkusit."

"Musíš se hodně zlepšovat," podotkla Lela. "Tuhle nehodil na zem."

"Pravda," usoudil Spár. "Vy se občas chováte dost divně."

"My že jsme divní?" Třepla po něm kapky vody z prstů, když pokládal vědro. "Z toho, co jsi vykládal o svých lidech, jsi ty ten divnej."

Spár se zachmuřil. "Vlastně na tom nezáleží. Já jsem jediný, kdo z nás zůstal."

Snažila se potlačit pobavení.. "Aha, ranila jsem tvý city." Hravě ho políbila na tvář. "Budu ti to muset vynahradit."

Nálada se mu okamžitě zlepšila. "Jak?"

Zatočila se před ním. "Umej za mě dřez, a jestli dneska večer přijdeš do mýho pokoje, uvidíš."

Do kuchyně přišel Lars se čtvrtkou hovězího. "Tohle je poslední ze zimních zásob," hlásil. "Chladírna je prázdná." Chladírna byla podzemní spíž, kterou nechal Kendrick vykopat. V zimě tam mrzlo, jako všude jinde, a potraviny, které se tam uložily, rychle zmrzly také. Na jaře však v chladíme tálo pomaleji a všechno zůstalo zmrzlé až do začátku léta a přes léto tam bylo hodně chladno až do dalšího sněhu.

Leo řekl: "Budeme muset zajet do Latagore. Kromě zásob musíme koupit i nějaký dobytek."

Spár se zeptal: "Můžu jet taky?"

Leo se poškrábal na bradě.

"Já nevím, chlapče. To asi musí rozhodnout Robert. Společnost bych uvítal, ale obvykle jezdím s Kendrickem nebo jedním z mládenců."

Lars pověsil maso na hák, vytáhl velký nůž a začal maso řezat. "Proč tam chceš jet. Spáre?"

"Ještě nikdy jsem nebyl ve městě," vysvětloval Spár. "Rád bych nějaké viděl."

"Tak dobrá," slíbil Leo, "zeptám se Roberta, co si o tom myslí."

Když Spár uklízel zbytky zeleniny z dřezu, uvažoval, na co se těší víc, zda na návštěvu u Lely po večeři, nebo na návštěvu města.

Když vyjeli na vrchol. Spár viděl, jak se před nimi jakoby kouzlem objevuje jezero. Sjížděli z lesů Latagore,

známých jako Velký hvozd, mezi zvlněné kopce a malá údolí. Nakonec dorazili k hluboké strži, vytvořené malou, ale rychle tekoucí řekou. Výhled nalevo jim zakrýval skalní útes, na němž rostly zvlášť umíněné keře, držící se skály, jak to jen šlo. Napravo terén prudce klesal k řece a v dálce byla vidět modř, což muselo být Velké latagorské jezero.

Spára fascinovalo všechno, co viděl, a celou cestu mlčel. Což bylo dobře, protože z důvodů, které Spárovi nesdělil, poslal Kendrick na trh Caleba.

Spár žil u Kendricka dost dlouho, aby rozlouskl několik záhad týkajících se podivných vztahů mezi těmi, kdo v hostinci pracovali a kdo tam bydleli. Kendrick hostinec vlastnil a vedl, o tom nebylo pochyb. Robert vzhledem ke Kendrickovi zaujímal vyšší postavení, ale Spár si nebyl tak docela jistý, jak to doopravdy je. Robert a Pasko odjížděli i na celé týdny - jednou na dva měsíce - vraceli se a zase v hostinci chvíli bydleli. Právě teď se vypravovali na další cestu, a až se Spár vrátí, budou pryč.

Spár se snažil pochopit vztahy v hostinci z hlediska svého lidu, ale po nějaké době usoudil, že mu právě tenhle přístup v pochopení brání. Věděl, že Kendrick má někde syna, o němž se málokdy zmiňoval. Věděl, že Leo a Marthajsou muž a žena, ale bez vlastních dětí. Také věděl, že Lars a Meggie jsou příležitostní milenci, i když právě nyní zjevně procházeli jedním z mnoha období, kdy na sebe skoro nepromluvili. A věděl, že i když ho všichni považují za Lelina muže, není si sám jistý, co si o tom myslí Lela. Vztahy mezi služebnictvem v hostinci - tedy mezi těmi, kteří buď bydleli v hostinci samotném, nebo na jednom z okolních statků, které Kendrick vlastnil a které jeho hostinec zásobovaly zeleninou - rozluštil. Hodně věcí mu však stále bylo cizích. Přes pocit, že mezi osazenstvo kuchyně patří, se stále cítil osamělý, scházela mu tradiční pouta rodiny a klanu.

Přestal na to myslet. Zabývat se ztracenou minulostí vedlo jen k zoufalství a on věděl, že si musí ze života vzít to nejlepší, co se mu nabízí. Díval se, jak se jezero přibližuje a zvětšuje. Pak přejeli další hřeben a on spatřil město Latagore.

Polední slunce vytvářelo ve městě prudké kontrasty: hrany a linie, obrysy a tvary. Spár zprvu nedokázal vstřebat všechen ten zmatek, ale po chvíli se začal vynořovat řád. U Kendricka byla největší lidmi vybudovaná stavba, jakou zatím viděl, a čirá rozloha města ho málem přemohla. Město stálo na břehu zátoky asi míli široké, takže to vypadalo, jako by je na břeh posadila ruka nějakého obra.

Caleb se ohlédl a viděl, jak Spár zírá. "Co vidíš?"

Spár tu otázku znal, Robert mu ji kladl pořád, stejně jako Magnus, když Spára učil. Nešlo o dojmy či pocity, ale spíš o podrobnosti, jichž si všímal: fakta, jak to nazval Robert.

Spár začal okamžitě analyzovat. "Město má okolo hradbu, táhne se do vody... řekl bych tak sto yardů, možná víc." Přimhouřil oči. "Uprostřed města je velká budova, která se zvedá dost vysoko, aby z ní bylo vidět na míle daleko. Nevím, jak se jí říká."

"Říká se jí citadela. Kdysi to byl hrad, který tu postavili, aby chránil břeh jezera. Kolem něj vyrostlo město."

"Je tam pět velkých... věcí, které trčí do vody."

"Mola."

Spár se chvíli rozhlížel, pak si uvědomil, jak je jezero velké. Tohle přece nemohlo být jezero, muselo to být moře.

Calebova otázka ho vytrhla ze zasnění. "Co dál?"

Spár začal vypočítávat podrobnosti, které zahlédl svým téměř nadpřirozeně bystrým zrakem. Pokaždé, když narazil na něco neznámého a snažil se to popsat, Caleb mu sdělil jméno, a on pokračoval dál.

Když sjeli z kopce a po pláni vyrazili k městu. Spár se musel spolehnout na svou paměť. Když se dostali k háji, který jim pohled na město zakryl, Caleb pravil: "Vedl sis dobře. Něco ti ušlo, ale dávat pozor je pro tebe nové."

"Dávat pozor na co?" chtěl vědět Spár.

Caleb se usmál - což byla vzácnost - a odpověděl: "No na všechno. Dávej pozor na všechno."

"Proč?"

Projeli lesíkem a přes louku a Spár čekal na odpověď. Konečně Caleb promluvil: "Když jsi na lovu, na co si dáváš pozor?"

"Na všechno," odvětil Spár. "Na směr větru, na pachy ve vzduchu, na zvuky lesa, na všechno, co nechává stopy."

Caleb kývl. "Vždycky to ber tak, že jsi na lovu."

"Vždycky?" ujišťoval se Spár.

"Vždycky."

"Proč?"

"Protože tě to udrží naživu," sdělil mu Caleb.

Další hodinu jeli mlčky, až dorazili ke křižovatce a hostinci. Byla hodina po poledni a Caleb řekl: "Necháme tu odpočinout koně a najíme se. Ve městě budeme k večeři."

Spár nic nenamítal. Na silnici strávili dva dny, a i když spaní pod vozem mu nevadilo, vyhlídku na teplé jídlo uvítal.

Hostinec byl maličký, jen zastávka pro těch pár lidí, kteří se na cestě do Latagore trochu opozdili, nebo, jako Caleb a Spár, se tu zastavili na oběd. Na znamení nade dveřmi byl vidět muž s vidlemi v jedné a velkým hrnkem v druhé ruce. Obrázek byl vybledlý, ale Spár viděl, že se muž tváří blaženě.

"Co je tohle za místo?" zeptal se Caleba tiše, když se vůz zastavil.

"Jmenuje se to tu U šťastného sedláka."

Jak uslyšel vůz, vynořil se zpoza domu chlapec a poslouchal, když mu Caleb nakazoval, jak se postarat o jejich dva koně. Jelikož byl vůz prázdný a koně stále při síle, potřebovali jenom vodu a trochu sena. Při dlouhé cestě zpátky

do kopců s naloženým vozem budou potřebovat oves a víc odpočinku.

Caleb Spára zavedl do šenku a zamířil k prázdnému stolu v rohu. Sundal si černý klobouk a posunul si meč, aby se mohl pohodlně posadit, načež pokynul Spárovi, ať se posadí naproti němu.

Přistoupila k nim příjemná žena ve středních letech a zeptala se, co si budou přát. Caleb objednal jídlo a pivo pro oba a pak se jal pozorovat ostatní hosty.

V šenku byl klid, obědvali tu jen čtyři další muži. Dva byli očividně obchodníci, obtloustlí pánové v odolných, přesto dobře ušitých cestovních šatech. Druzí dva seděli u stolu vedle, hlavy měli dohromady a tiše se bavili. Vypadali na bojovníky. Oba měli prostý šat - haleny, kalhoty a kazajky - ale Spár neviděl žádné šperky. Holínky a zbraně však měli ve velmi dobrém stavu, což Spár považoval za známku toho, že hodně chodí a bojují.

Přinesli jim jídlo a Spár s Calebem mlčky jedli. Nebylo to tak dobré jako u Kendricka, ale bylo syté a pivo mladíkovi chutnalo.

Než dojedli, ostatní čtyři muži vstali a odešli společně. Když byli pryč, Caleb se zeptal: "Kdo to podle tebe byl?"

"Dva kupci na cestě do Latagore a dva strážní, kteří je doprovázejí."

"Slušný odhad. I když já bych se vsadil, že ve vzduchu je ještě něco."

"Jak to myslíš?"

"Není neobvyklé, aby strážní jedli se svými zaměstnavateli, i když u jiného stolu, jako ti dva, ale zřejmě se bavili o něčem, co nechtěli, aby jejich zaměstnavatelé slyšeli. Většinu času strávili vážným rozhovorem."

Spár pokrčil rameny. "Nejsem si jistý, co to znamená," přiznal.

"Neznamená to nic, až na to, že pro strážné to nebyla "obvyklá práce". Jeden se svého jídla ani nedotkl." Ukázal na stůl, u něhož oba bojovníci seděli, a Spár viděl, že jeden talíř je vskutku nedotčený.

Spár za rok u Kendricka obsloužil dost strážných a žoldnéřů, aby věděl, že většina jích sní všechno, co se před ně položí, jako by to bylo jejich poslední jídlo. "Dobrá, Calebe. Co to znamená podle tebe?"

"Když jsme přijížděli, tak ani na dvoře za hostincem, ani vedle domu nestál žádný vůz, ale chlapec, který nám přišel naproti, se staral o čtyři koně."

Spár si vzpomněl na to, co viděl a co věděl o kupcích na cestách. "Takže to by znamenalo, že ti dva kupci jedou do Latagore nakoupit zboží."

"Nebo zařídit převoz někam jinam, ale nehodlají ve městě nic prodávat."

"Což znamená, že vezou zlato."

"Možná, ale ti dva žoldnéři, které si najali, si to určitě myslí."

Spár honem dojídal.

"Co to děláš?" zeptal se Caleb.

"Pospíšíme si za nimi a pomůžeme jim, ne?"

"Ne," prohlásil Caleb. "Na cestě narazíš na dost potíží i bez toho, abys na sebe bral cizí."

"Ale ti dva strážní je určitě zabijí," namítl Spár, dopil pivo a vstal. "Můžeme zarazit hnusnou vraždu."

Caleb zavrtěl hlavou.

"Nejspíš si vezmou zlato, které kupci mají, a koně a nechají je dojít do Latagore pěšky. Než dorazí do města, oba žoldnéři už odplují na druhý břeh a budou na cestě na Výšiny nebo do Pobřežní Hlídky."

"Nebo by jim prostě mohli podříznout krk a zdržet se v Latagore. Ten nervózní by mohl zpanikařit a udělat nějakou nepředloženost."

Caleb vstal a přivolal si ženu, která je obsluhovala. "Řekni chlapci, ať nám připraví vůz." Podíval se na Spára. "Abychom je dohonili, budeme muset koně pořádně popohnat."

"Nejspíš ne," usoudil Spár. "Ti žoldnéři nevypadalí na někoho, kdo jezdí rychle. Budou chtít kupce oklamat, dokud nezaútočí. Ty už jsi tudy jel. Kde je podle tebe nejlepší místo na vraždu?"

"Asi pět mil odsud je hluboká rokle, která hraničí se silnicí. Kdybych já chtěl zaútočit, udělal bych to tam, protože pak by bylo snadné odtáhnout těla do rokle a rychle se vrátit na silnici, aniž by si toho někdo všiml. Mohlo by trvat měsíce, než by na těla někdo narazil."

Spár řekl: "Tak to si musíme pospíšit. Už musí mít aspoň míli náskok."

Caleb na Spára chvíli upíral zvědavý pohled, pak pravil: "Tak tedy jeďme."

Museli pár minut počkat, než měli vůz připravený. Chlapec vyhřebelcoval koně a Caleb mu dal měďák za práci navíc.

Caleb pobídl koně do rychlého kroku a ti frkali na protest proti tak rychlému tempu. "Jestli máš pravdu, dohoníme kupce a stráže těsně před tou strží." Ohlédl se a viděl, jak se Spár tváří odhodlaně. "Proč se do toho chceš tolik plést, příteli?"

Spár se zamračil. "Neschvaluju vraždění."

Caleb kývl a pak řekl: "Jestli se chceš chovat jako hrdina, docela by se hodilo mít nějakou zbraň."

Spár kývl, otočil se a zpoza kozlíku vytáhl meč a nůž. Zatím neviděl důvod si je brát.

Caleb pobízel koně a po nějaké době se zeptal: "Jak byli ti dva žoldnéri ozbrojení?"

Spár bez váhání odpověděl: "Ten vyšší a klidnější měl na pravém boku dlouhý meč - je levák. Na levém boku měl dlouhou dýku a v pravé holínce jsem zahlédl vrhací nůž.

Ten nervózní měl krátký meč u levého boku a dvě dýky na pravé straně. V černé kazajce bez rukávů měl několik nožů a malou čepel za potní páskou klobouku na té straně, co měl zastrčené černé vraní péro."

Caleb se zasmál, což bylo ještě vzácnější, než když se usmíval. "Ten poslední mi unikl."

"Trochu mu to křivilo klobouk."

"Ty hodiny u Kendricka jsi využil dobře. Nevšiml sis jenom čepele za přezkou na opasku toho nervózního muže. Já ji zahlédl jen proto, že vstával opatrně a na chvíli za přezku strčil palec, asi aby se nepořezal."

"To nevypadá jako moc dobré místo, kde nosit nůž."

"Když se to udělá dobře, je to vlastně docela vhodné místo. Ale v opačném případě..." Pokrčil rameny.

Urazili hodný kus cesty. Na vrcholku kopce Caleb ukázal: "Támhle."

V dálce Spár rozeznal silnici stoupající doleva. Bylo vidět i město. Pokud půjdou věci podle plánu, snadno se tam do setmění dostanou.

Na silnici Spár zahlédl pohyb. "Čtyři jezdci."

Caleb plácl koně opratěmi a ti naklusali. "Dostanou se k té rokli dřív, než jsem si myslel!"

Vůz zrychlil a Spár se musel držet kozlíku oběma rukama, jak těžké osy převáděly každé drcnutí kol přímo do jeho zad. Povoz byl stavěný na vezení těžkých nákladů, ne pro pohodlí těch, kdo se na něm vezli.

Zvuk vozu hrkotajícího po silnici měl jezdce varovat, ale když se Spár a Caleb přiblížili, viděli, že muži stojí proti sobě, kupci se hádali se strážci. Žoldnéř, jehož si Spár označil jako "nervózního", vytáhl meč ve chvíli, kdy se jeho společník otočil a uviděl vůz. Zaječel a první muž se ohlédl, aby viděl, co se děje.

Oba kupci otočili koně a pokusili se ujet, na což se nervózní žoldnéř rozpřáhl mečem a sekl bližšího kupce do ramene. Muž vykřikl a spadl z koně.

Caleb stočil nyní cválající koně doleva od motající se trojice. Kupec, který spadl, cupital bokem jako krab, aby se vyhnul jezdcům. Druhý kupec se hnal po silnici a plácal rukama, jako by se snažil vzlétnout.

Spár vstal a skočil z vozu po nervózním jezdci, jehož shodil z koně a vyrazil mu meč z ruky. Caleb dělal, co mohl, aby se vůz nepřevrhl, když zabrzdil. Druhý žoldnéř rychle odhadl situaci a pobídl koně cvalem po silnici směrem, odkud přijeli.

Spár přistál na nervózním žoldnéři, jemuž vyrazil dech, a chvíli se zmítal, když se mládenec skulil na zem. Spár se zvedl, meč v ruce, a čekal, že druhý muž také vstane.

Ten místo toho ležel na zemi a držel se za břicho. Mezi prsty mu tekla kře v a vyčítavě se díval na Spára. "Podívej se, cos mi udělal! Tys mě zabil!"

Spár držel meč, když si k němu klekl. "Ta čepel za přezkou?" zeptal se.

"Ten krám zatracená nikdy nefungoval," stěžoval si zraněný. "A teď krvácím jako prase."

Caieb otočil vůz a dojel k místu, kde čekal Spár a druzí dva muži. Spár zraněnému odstrčil ruce a odepjal mu přezku. Vytáhl čepel, tři palce dlouhý kus oceli s rukojetí ve tvaru T. Byla navržena tak, aby po vytažení zůstala mezi prsty, rukojetí v dlani. Byla by to nebezpečná bodná zbraň.

Caleb se zeptal kupce: "Je to vážné?"

Muž si držel dlaň na krvácejícím rameni, "Přežiju to, nikoliv díky tomuhle všivákovi." Byl to podsaditý muž s pleší a věnečkem šedých vlasů na temeni. Oči měl tmavé a maličkou bradku.

Caleb slezl z vozu a zastavil se vedle Spára. Zadíval se na žoldnéře na zemi, na nůž a na ránu a prohlásil: "Dožiješ se oběšení. Ta maličká čepel tě nebodla moc hluboko."

Vzal nůž Spárovi, odřízl žoldnéři kus košile a ránu ucpal. "Pořádně si to oběma rukama přitiskni na břicho." Obrátil se ke Spárovi. "Pomoz mi ho dostat na vůz."

Společně vytáhli zraněného rádoby lupiče na vůz. Pak Caleb kupci prohlédl rameno a po chvíli usoudil: "To bude v pořádku."

"Proč jste nám pomohli?" zeptal se kupce. "Teda děkuju, že jste mě zachránili, ale proč?"

Caleb ukázal na Spára, který seděl na voze vedle raněného. "Obávám se, že tady můj mladý přítel má sklon být slušný. Zřejmě má něco proti vraždění."

"No, tak díky bohům, že Jste se objevili."

"Jeďme do Latagore," řekl Caleb. "Můžete se svést na kozlíku."

"Jsem Dustin Webanks, kupec z Olaska. Jel jsem s partnerem do Latagore nakoupit stavební dříví."

"A ti dva, co jste je najali, vás chtěli oloupit o zlato."

"Je to hloupé, ale ano. My žádné zlato nevezeme, máme pro nákup pověřovací listiny od vévodova pokladníka z Opardumu."

"Takže zastupujete vévodu?"

Muž opatrně vylezl na kozlík a řekl: "Ano. Vévoda Kašpar si staví nový lovecký zámeček a chce nějaké řezby, co kdesi viděl. Musí na ně mít určité dřevo, které se zřejmě těží jenom tady v Latagore. Proto jsme sem jeli."

Caleb pokrčil rameny, jako by mu na tom nezáleželo. "Tvůj přítel pro tebe doufám pošle městskou hlídku."

"Nejspíš ano," přitakal Dustin.

"Tak to nás můžou doprovodit do města, příteli kupče."

Oba dál mlčeli a v duchu probírali události posledních několika minut. Spár se díval na zajatce, který byl zřejmě ztracen v neradostných myšlenkách o tom, jak se jeho plán zvrtl, a říkal si, co to toho muže vůbec napadlo, chtít oloupit kupce. Pak usoudil, že by bylo lepší zjistit, co ho vlastně donutilo jednat tak zbrkle a pomáhat cizinci.

6

Latagore

Spár civěl.

Při příjezdu do města, když hodinu před setměním dorazili k západní bráně, mlčel. Velikost Latagore ho už z

dálky ohromila, a jak se dostali až k městu samotnému, byl úplně bez sebe.

Nic v jeho životě ho nepřipravilo na to, že tolik Udí může žít namačkaných tak blízko u sebe. Ruch a shon v ulicích ho zprvu děsily, ale brzy se začal kochat pohledem.

U brány postávali pouliční prodavači, nabízející nejrůznější zboží - cetky, amulety pro štěstí, předměty, jejichž podstatu Spár vůbec nechápal - každému v dohledu. Kolem se motalo plno žebráků v hadrech, nabízejících požehnání těm, kteří jim pomohou, a kletbu těm, kdo si jich nevšímali.

Caleb se na zamlklého mládence podíval a řekl: "Radši zavři pusu, než si ti tam postaví hnízdo pták."

"Tolik lidí," žasl Spár.

Dustin Webanks se na kluka taky podíval. "Tys ještě nikdy nebyl ve městě?"

"Ne, pane."

Vězeň, jenž celou cestu zarputile mlčel a jen občas zasténal bolestí, když vůz nadskočil zvlášť tvrdě, promluvil: "Tohle nic není, kluku. Jestli se někdy dostaneš do Opardumu nebo Kalesh'kaar, tak to teprv něco uvidíš. Latagore je tak akorát velký, aby se mu dalo říkat město. Spíš je to přebujelá vesnice."

Caleb zabručel: "Je to dost velké město, aby tu měli stráž a spoustu provazů." Obrátil se ke Spárovi: "Touhle bránou jezdíme do města. Používá jí většina místních, poněvadž ty ostatní využívají hlavně poutníci a karavany, takže to tam hrozně dlouho trvá. Proto se téhle říká Místní brána."

"A kolik bran tu je?" zeptal se Spár, vzpomínající na prostou palisádu kolem jejich vesnice s jediným vchodem.

"Myslím, že tohle město jich má dvacet.., čtyři? Ano, čtyřiadvacet bran."

Zařadili se do fronty lidí čekajících, až je vpustí do města, než se setmí a brány se zavřou. Před nimi stály jen dva vozy a skupina lidí na koních, takže postupovali docela rychle.

"Ahoj, Rodericku!" zavolal Caleb, když zastavil vůz.

"Calebe!" odpověděl voják v tmavozelené uniformě městské stráže. "Přijel jsi prodávat, nebo kupovat?"

"Kupovat," hlásil Caleb. "Jsme prázdní."

Voják mu pokynul, ať jede dál.

Caleb se otázal: "Můžeme tu vyložit jednoho lupiče?"

Rychlá porada s vojákem měla za následek, že je zbavili jejich vězně. Dustin Webanks je také opustil, aby šel k soudu podat žalobu, a slíbil jim odměnu, pokud ho na druhý den vyhledají u Běžícího komorníka.

Caleb zamířil k hostinci, kde lidé od Kendricka zůstávali, když byli ve městě. Než dorazili k vesele vypadající budově s velkým dvorem a stájemi po pravé straně, už se setmělo. Na vývěsním štítě nade dveřmi byl muž se zavázanýma očima, házející do vzduchu míčky. Při příjezdu jim vyšel vstříc mladík asi ve Spárově věku.

"Ahoj, Calebe!" zavolal, když viděl, kdo řídí vůz.

"Jacobe!" pozdravil ho Caleb.

Mladík měl pískově hnědé vlasy, výrazné kosti a byl hodně vytáhlý. Na sobě měl bavlněnou košilí a kožené kalhoty a těžké pracovní boty. Chopil se opratí a zeptal se: "Kdo je tvůj přítel?"

"Spáre, tohle je Jacob."

Spár kývl a seskočil z vozu.

"Otec tě rád uvidí," hlásil Jacob. "Má pro tebe další lovecký příhody."

"On si našel čas na lov?" podivil se Caleb.

Jacob se při odpovědi usmíval. "Ne, ale má nějaký nový příhody."

Caleb se pousmál. "Aha, tak je to."

Zanechali vůz v Jacobově péči a vstoupili do hostince. Za dlouhým výčepním pultem tam stála baculatá žena, která, když uviděla Caleba, se rozzářila a běžela ho obejmout. "Calebe, ty rošťáku! Strašně dlouho ses neukázal! Neviděli jsme tě od posledního léta!"

Pokud obvykle zamlklého lovce její nadšené uvítání uvádělo do rozpaků, snášel to mužně, a když ho konečně pustila, pozdravil: "Ahoj, Angeliko." Ukázal na svého společníka. "Tentokrát mi pomáhá tady Spár."

Chlapec se náhle ocitl ve voňavém objetí.

"Vítej u Slepýho žongléře, Spáre." Mrkla na Caleba: "Bila je v kuchyni."

Caleb se jen lehce pousmál. "Budeme potřebovat pokoj na dva, možná na tři dny."

"Máte ho mít," ujistila jej žena. "Teď si najděte stůl hezky u krbu. Jak se setmí, přicházejí nosiči a vozkové, a pak se o sebe musí každý postarat sám."

Caleb ukázal na stolek v rohu u krbu a Spár si tam šel sednout. "Umejeme se postupně," prohlásil Caleb. "Má pravdu, za chvíli tu nebude k hnutí."

Vzápětí se objevila Angel ica se dvěma poháry piva a podala Calebovi klíč se slovy: "První pokoj nad schodištěm. Ten nejlepší.

"Děkuju."

Spár se napil piva a zjistil, zeje silné, s výraznou chutí.

, Dávej si pozor, jak to piješ, Spáre. Jestli si nedáš pozor, stoupne ti to do hlavy," varoval ho Caleb, naklonil se blíž a pokračoval: "Nauč se jen popíjet a tvářit se, že jsi vypil víc než doopravdy."

"Jak to mám udělat?"

Caleb mu to předvedl. Zvedl pohár a tvářil se, že si zhluboka přihýbá, ale když strčil pohár Spárovi pod nos, aby se podíval, viděl chlapec, že se napil jen trošičku. "Když se dostaneš do drsné společnosti, vyleješ prostě trochu na podlahu nebo si ho necháš stýct po bradě. Když večeříš s nóbl lidma, občas kývneš na číšníka, aby ti přinesl další pohár. Nikdo kromě sluhy si nevšimne, že odnáší poloprázdný pohár, a ten to nikomu neřekne - nejspíš to vypije sám,

než dojde do spíže."

"Proč?"

"Proč to vypije?"

Spár zavrtěl hlavou a zazubil se. "Ne, to jsem pochopil. Ne, proč chci vypadat, že jsem vypil víc než doopravdy?"

"Zvykni si na to. Muži, kteří hodně pijí, jsou většinou hlupáci. A občas je moudré se podívat i na hlupáky." Caleb vstal. "Jdu se umýt."

Spár kývl. Caleb se vydal ke dveřím vedle výčepu, o nichž Spár usoudil, že vedou do kuchyně. Jako většina jeho lidí, Spár plaval v horských řekách a jezerech skoro celý rok, kromě nejstudenějších měsíců. Kůži si čistil v potní chýši ve své vesnici, kde seděli všichni pohromadě, muži i ženy, a zahnutými hůlkami si navzájem seškrabávali špínu z těla, načež se opláchli odraženou vodou z vědra stojícího vedle kamenů, na nichž se tvořila pára. Používat mýdlo a vodu - většinou studenou - mu připadalo jako prapodivný rituál, ale naučil se tomu. Všiml si, že většina lidí včetně šlechty se koupe nebo si umývá obličej a ruce z rozmaru, ale u Kendricka trávili koupáním a umýváním hodně času. Spár se na to zeptal Lely a ona mu vysvětlila, že to tu bylo zvykem, když sem přišla, a jí to nijak nevadí.

Spárovi se při vzpomínce na Lelu stáhl žaludek. I přes vzrušení z cestování mu scházela. Před ní nikdy s žádnou ženou nebyl. Jak bylo u jeho lidí zvykem, zůstal by nepoznamenaný stykem se ženou až do svatební noci. Tento zvyk se ne vždy dodržoval, zvláště mezi těmi, kteří neměli v roce, kdy dospěli, vybraného druha či družku, ale byla to tradice a většina Orosiniů se tradicemi řídila. Spár si občas vzpomněl na Oko modrokřídlé čírky a ostatní dívky z vesnice. Říkal si, jestli by milování s nimi bylo tak veselé jako s Lelou, která se smála a byla hravá stejně často jako vášnivá. Zahnal myšlenky na vesnici a děvčata, s nimiž vyrůstal, protože to pro něj bylo stále bolestné téma. Robert ho naučil myslet hlavně na současnost a blízkou budoucnost, protože, jak říkal: "Dlít v minulosti znamená žít v lítosti."

Jak se mu stalo zvykem, sledoval Spár okolí. V místnosti byl tucet stolů, k nimž se pohodlně vešlo asi padesát hostů. Víc, pokud jim nevadilo stát u výčepu. Spár si připomněl, jak vypadá budova zvenčí ve srovnání s Kendrickovým hostincem a usoudil, že nahoře musí být šest až osm pokojů. Jako ve většině hostinců v oblasti budou někteří hosté za pár měďáků spát v šenku pod stoly. I když podlaha nebyla zrovna měkká, s pořádným pláštěm pod sebou to bylo mnohem příjemnější, než spát venku. Zahrnutý oheň v krbu bude celou noc poskytovat teplo a po probuzení bude k maní teplé jídlo.

Po chvilce vstoupilo půl tuctu urostlých mužů. Všichni byli zaprášení, v hrubých, doma šitých oděvech. Podle těžkých bot (mnoho z nich mělo zpevněné špičky) a mohutných svalů Spár usoudil, že to budou nosiči, kteří vykládali vozy a roznášeli bedny do krámů a skladišť po celém městě. Rychle zamířili k výčepu a jeden křikl: "Angeliko! Ello! Někdo! Umíráme žízní!"

Dva muži se zasmáli, ale všichni klidně počkali, než se ve dveřích do kuchyně objevila Angelica. Přivítala je jmény a bez ptaní jim začala točit pivo. Očividně to byli stálí hosté.

Během několika minut do hostince přišel další asi tucet mužů. Všichni byli dělníci, buď nosiči jako první skupina, nebo vozkové a pomahači.

Vrátil se Caleb a posadil se. "Co ses dozvěděl?"

Spár se na něj podíval a chvíli mu trvalo, než otázku pochopil, neboť tu seděl sám, ale pak mu došlo, že se Caleb ptá na závěry jeho pozorování. Pověděl mu o hostech a o velikosti hostince a dodal: "Dvůr vzadu musí být hodně velký, protože náš vůz se tam pohodlně vešel a budeme mít jenom jeden pokoj. Myslím, že tu může být nejmíň tucet koní, možná víc."

"Víc," pravil Caleb, když z kuchyně vyšla hezká dívčina a přinesla podnos s jídlem. "Spáre, tohle je Ella."

Spár se na dívku podíval. Byla štíhlá jako proutek, ale on si okamžitě všiml podoby s Angelikou. Byla o pár let starší než Spár, měla modré oči a tmavé vlasy, tvořící ostrý kontrast k její velmi světlé pleti a růžovým tvářičkám. Na sobě měla jednoduché modré šaty a bílou zástěru, ale pásek ukazoval na příjemné proporce a bohaté křivky i přesto, že byla tak štíhlá.

"Ahoj," pozdravil.

Usmála se a Spár užasl, jak je krásná. Položila před ně podnos a s neskrývanou vřelostí se podívala na Caleba, když říkala: "Vrátím se, kdybyste něco potřebovali."

Jak spěchala do kuchyně, objevili se další dělnici. Když došla k výčepu, jeden z právě dorazivších nosičů zavolal: "Ello!"

Zastavila se a výraz jí potemněl. "Ahoj, Fomey," řekla a bez dalšího slova se otočila a zmizela v kuchyni.

Spár si nově příchozího prohlížel. Byl to mladý muž zhruba v Calebově věku, mohutný, s kšticí černých vlasů. Šaty měl hrubé, ale poměrně čisté. Došel k výčepu se svými společníky.

Do šenku přišel Jacob, přivítal několik stálých hostí a zamířil ke Calebovi a Spárovi. Caleb mu přisunul židli a mladík se posadil. "Koně máte ustájený a nakrmený. Hnědka odlehčovala levou přední, tak jsem se kouknul. Měla v kopytě zaraženej kamínek. Mohl by se jí tam dělat otlak."

Spár koním kopyta čistil každý večer a při polední přestávce, takže se jí tam kamínek musel dostat během posledního úseku cesty.

Jacob pokračoval: "Dohlídnu na to." Předklonil se, ztišil hlas a se zlým úsměvem pravil: "Tak co, už Fomey viděl, jak se s tebou Ella baví?" Caleb se rozhodně netvářil pobaveně a Jacob se obrátil ke Spárovi. "Moje sestra má políčeno tady na našeho přítele, ale támhle mladej Fomey se rozhod, že se s ní ožení."

Spár měl o svatebních zvycích zdejších lidí ještě pořád jen matnou potuchu, ale vycítil, že u lidí z města - jak myslel na každého, kdo nebyl Orosini - nejsou věci zdaleka tak formální, jako bývaly u nich doma. Nevěda, co říci, mlčel.

Caleb se podíval na Fomeyho a obrátil se na Jacoba. "Řekl jsem tvé sestře, že ji mám rád, ale víš stejně dobře jako já, že na ženění se rozhodně nechystám."

Zatvářil se nepřítomně a tiše dodal: "Pokud se vůbec někdy ožením." Nepatrně se pousmál. "Kromě toho, jestli vidím dobře, tak by Fomey neměl šanci, ani kdybych já do Latagore nestrčil nikdy nos."

Jacob se zasmál. "Z nějakého důvodu Elle leze na nervy víc než ostatní. Ale nakonec je to vždycky stejný, ne? Chceš to, co nemůžeš mít."

Spár se zatvářil zmateně, čehož si Jacob všiml. "Ella chce tady Caleba, ale nemůže ho mít, a Fomey chce Ellu, ale nemůže ji mít. Je to to samý, chápeš?"

Spár to tak úplně nechápal, ale kývl, jako kdyby ano. Po chvíli se zeptal: "Co je zač?"

"Fomey?" optal se Jacob a pokrčil rameny. "Je to celkem slušnej chlap, nic zvláštního."

Caleb zvedl obočí a věnoval Jacobovi cynický úsměv.

"Dobrá, tak jeho otec je nejbohatší rejdař v oblasti, no."

Spár toho o bohatých lidech moc nevěděl, znal jen ty, kteří navštívili Kendricka. "Oblíká se jako ostatní."

"To je práce jeho táty. Stařík chce, aby se synáček naučil obchod od píky. Jak jsem říkal, není špatnej. Ale nic takového jako tady náš záhadnej poutník." Plácl Caleba po rameni. "Ella na něj má políčeno, co jí bylo... kolik? Patnáct?"

"To bylo před čtyřmi lety, Jacobe."

Jacob kývl.

"Pořád jí říkám, že kdyby tě pořádně poznala, změnila by názor, ale víš, jaký sestry jsou."

"Ani ne," podotkl Caleb. "Mám bratra, víš?"

Jacobovi se po tváři mihl zvláštní výraz. Byla to jen chvilička, Spárovi však neunikl. Pak Jacob s nucenou lehkostí prohlásil: "Na Magnuse je těžký zapomenout." Hlučně odstrčil židli a vstal. "No, mám ještě plno práce. Kdybyste něco potřebovali, řekněte si."

"To bude v pořádku," ujistil ho Caleb.

Spár chvíli počkal, než Jacob odejde z doslechu, a pak řekl:

"Spoustě věcí na vás lidech vůbec nerozumím."

"Vás lidech?" zopakoval Caleb.

"Tobě a Jacobovi a těch u Kendricka." Pokoušel se to vyjádřit. "Lidech, kteří nejsou Orosiniové."

Caleb se rozhlédl po místnosti. "Bude lepší, když zapomeneš, že jsi Orosini, aspoň pokud tě můžou slyšet cizí."

"Proč?"

"Někdo si dal plno práce, aby Orosinie vybil, Spáre. Zatímco ty sám pro ty lidi neznamenáš žádnou hrozbu, skutečnost, že jsi viděl záměrnou genocidu celého národa, znamená možné... potíže." Zesílil hlas. "A teď zpátky k tomu, co jsi říkal. Čemu že nerozumíš?"

Spár odvrátil zrak, jako by se nechtěl Calebovi podívat do očí. Když znovu promluvil, mluvil tiše a bezvýrazně. "Tomu... škádlení je myslím správné slovo. Je to... žertování, ale ne žertovná řeč."

"Utahování."

"Ano, to je to slovo. Lela mi to občas dělá a jsou chvíle, kdy nevím, jestli to, co říká, myslí vážně, nebo ne."

Caleb pokrčil rameny. "To nejsi jediný mladý muž. Spáre."

"Možná, ale ty jsi starší než já, a já myslel-"

Caleb ho přerušil vzácným výbuchem smíchu. "V tom ti nijak nepomůžu, příteli." Předklonil se a zadíval se do svého piva. "Jednou se, možná, setkáš se zbytkem mé rodiny a uvidíš místo, kde jsem vyrůstal. Ale i kdyby se to nikdy nestalo, měl bys vědět, že moje dětství a výchova rozhodně nebyly obvyklé." Vzhlédl a usmál se. "Vyrůstal jsem jako slepec mezi těmi, kdo vidí."

"Co tím myslíš?"

"Jednou ti to vysvětlím, ale zatím ti musí stačit, že jsem neměl zrovna šťastné dětství. Mí rodiče jsou výjimeční lidé, nadaní víc, než si umíš představit, ale nedokázali vyléčit to, co jsem považoval za vadu."

Spár se zatvářil užasle. "Já na tobě žádné vady nevidím, Calebe. Podle mě jsi nejlepší lovec, jakého jsem kdy poznal, a to jsou mí lidé vynikající lovci. Od Kendricka jsem se naučil dost o šermu, abych věděl, že to s mečem umíš stejně skvěle jako s lukem. Mluvíš prostě, ale jsi přemýšlivý. Jsi trpělivý a nahlížíš hluboko do věcí. Co ti schází?"

Caleb se s úsměvem opřel. "Začal jsi studovat lidskou povahu, viď? Robert to s člověkem udělá, když má dost času. Je to jedno z jeho nadání. Mně schází," pokračoval tiše, "magie. Můj bratr není jediný mág v rodině, spíš já jsem jediný, kdo takové nadání nemá. Vyrůstal jsem na ostrově, kde jsem v tom byl doslova jediný."

"Takže Robert a tvůj bratr jsou mágové?" Mluvil tiše.

"Copak tys to nevěděl?"

"Nikdy jsem je neviděl čarovat, ačkoliv..." Odmlčel se. "Tvůj bratr mě učí používat mysl a je to víc..." Hledal slova. "Zvláštní než lekce z logiky, které mi dává Robert. Magnus mi ukazuje, jak tady -" Poklepal si na hlavu. "- dělat věci, které jsem si ani neuměl představit. Ale já nadání na magii nemám."

"Víš to jistě?" zeptal se Caleb, jako by věc zlehčoval.

"Mezi námi jsme měli jen pár těch, kterým se říká... šamani, kněží-kouzelníci. Každé dítě se vyzkouší a ten, kdo má nadání, odejde jako malý z vesnice, aby se učil u šamanů. Mezi mými lidmi jich byla jen hrstka a ti..." Náhle ho přemohly city. "Na tom nezáleží. Jsou všichni mrtví." Cítil, jak se mu v očích sbírají slzy, a zamrkal. "Už je to dávno, co jsem tohle cítil.

Caleb kývl. "Nikdy se to úplně neztratí. Ale najdeš v životě jiné věci." Trochu se rozveselil. "Chci říct, že i

když jsem se už dávno vzpamatoval z údajného opovrhování, které jsem si namlouval, jedna věc, co jsem nikdy neuměl, je rozumět ženám. A stejně jako ty, i já byl "nezasvěcený", když jsem přišel sem a neměl jsem se podle čeho řídit." Napil se piva. "Na druhou stranu učení může být občas velice příjemné."

Spár se zakřenil. "To může. Lela je..."

Caleb dokončil větu za něj. "Lela. Je to milá holka, to ti přiznám."

"Jak mám..."

"Co?"

Spár se pokoušel zformulovat myšlenky. Po dlouhé odmlce, kdy se na sebe oba mladí muži dívali a nosiči se v pozadí pustili do hlasité debaty, se Spár předklonil.

"Mezi Orosinii nám družku vybírají rodiče. Já nemám rodiče a neznám Leliny-"

Caleb ho přerušil: "Ty se chceš ženit?"

Spár zamrkal, jako by ho výraz překvapil, ale nakonec přikývl. "Nevím, co mám dělat."

Caleb mu poradil:, .Promluv si s Robertem."

Spár kývl.

Pak Caleb řekl: "Ale musím tě varovat, podle mě k tomu nedojde, i kdyby Lela chtěla, což podle mě nechce."

"Ale ona mě miluje!" vyhrkl Spár dost hlasitě, aby se dva nosiči otočili a podívali se po něm. Se smíchem a hrubou poznámkou se vzápětí zase vrátili k hovoru.

"Jak jsem říkal. Spáre, já nejsem odborník na ženy. Jedno však musíš vědět. Nejsi první mládenec, který Lele zahřívá postel."

"To jsem věděl," zabručel Spár.

Caleb se nad jeho slovy zamyslel, než pokračoval. "Co se děje mezi mužem a ženou je jejích věc. Jedno ti ale povím. Znáš muže, kteří leželi v Lelině objetí."

Spár zamrkal, jako by ho to nenapadlo. "Gibbs?"

Caleb kývl.

"Lars?" Caleb znovu kývl.

"Ale Lars je s Meggie."

"Teď, ale každou chvíli se rozcházejí. S Meggie není jednoduché vyjít, i když má jisté kvality."

"Ale to není správné," namítl Spár.

"Spáre, nejde o to, jestli je to správné, nebo špatné. Takhle to prostě chodí. U vás vám družku vyberou, takže za celý život poznáš jen jednu ženu. Tady..." Povzdechl si. "Tady je to jiné."

Spár se tvářil rozčileně.

Caleb dodal: "Měl bys vědět, že jsem s Lelou byl taky."

Spára to šokovalo.

"Ty!"

"Vloni o letním slunovratu, v den, kdy tě Pasko s Robertem
našli, jsme vypili trochu moc piva a strávili jsme spolu noc. A totéž udělala s několika hezkými cestujícími."

Spár se tvářil, jako by se mu hroutil svět. "Ona je... jak je to slovo?"

"Jaké slovo?"

"Žena, co lehává s muži za peníze."

"Děvka," sdělil mu Caleb. "Ne, můj mladý příteli, to ona není. Je to ale zdravá holka, co má ráda muže, a je ze země, kde spolu lidé běžně lehávají pro zábavu."

Spár cítil, jak se mu v žaludku tvoří díra. "To není správné," zamumlal.

Caleb mu nakázal: "Běž si umýt ruce." Mávl směrem ke dveřím do kuchyně.

"Jídlo tu bude za chvilku. Hlavně si pamatuj, že u spousty věcí to, co je správné a co špatné, závisí na tom, kde v dané chvíli stojíš. Lid mého otce by si myslel, že to, aby ti rodiče vybírali družku na celý život, je... no, barbarské."

Když se Spár začal mračit, Caleb honem dodal: "Bez urážky, jenom poukazuju na to, že věci vypadají tak, jak vypadají, protože tě to tak naučili jako kluka. A zbytek světa se hrozně liší od toho, co si umí dítě představit. A teď se mazej umýt,"

Spár vstal a prošel kolem výčepu do kuchyně. Tam ho uvítala známá scéna. Angelica a Ella pracovaly s dalšími dvěma muži. Jeden musel být podle podoby Jacobův otec a další muž byl očividně kuchař. Spár si našel vědro a mýdlo a umyl se. Když vzhlédl, všiml si, že ho Ella koutkem oka oceňuje.

Odvážil se předvést nesmělý úsměv a utřel si ruce do hadru visícího vedle vědra. Ačkoliv byla zamilovaná do Caleba, měl pocit, že se na něj dívá velmi znepokojivým způsobem. Vrátil se do šenku ke Calebovi, posadil se a zadíval se na muže, kterého považoval za přítele. A přesto byl se ženou, kterou Spár miloval! Jak se měl teď cítit?

Konečně si dlouze povzdechl. "Ženy nikdy nepochopím."

Caleb se zasmál se slovy: "Vítej do bratrstva, příteli."

Druhý den časně ráno se Caleb vydal do města. Pětkrát, šestkrát do roka si Kendrick nechával posílat zvláštní zboží včetně pšeničné mouky, rýže, cukru a medu a sezónních záležitostí. Dvakrát do roka se však připravil zvláštní seznam a někdo musel zajet do města ty věci nakoupit. Často to byl sám Kendrick, ale tentokrát byl určen Caleb.

Po návštěvě třetího krámu Spár začínal chápat proč. Caleb zřejmě uměl skvěle vyjednávat. Vycítil, kdy je kupec připravený přijmout nižší cenu a kdy se dostal na hranici, pod niž by už nešel. Cestou k dalšímu obchodu se Spár zeptal: "Jak to víš?"

"Jak vím co?"

"Kdy se máš přestat dohadovat o ceně."

Caleb uhnul, když kolem nich proběhla tlupa malých darebů, následovaná vzápětí rozzlobeným kupcem. "Musíš dávat pozor na jisté věci. Stejné to je, když sázíš, nebo když se snažíš zjistit, jestli člověk nelže."

"Jaké věci?"

"Jejich spousta, ale začněme s těmi jasnějšími. Výraz. Ten prodavač koření dnes ráno, například, byl rád, že vidí zákazníka. Když jsme přišlí, byl upřímně potěšený."

"Jak to poznám?"

"Ve chvíli, kdy vstoupíš do krámu, sleduj obličej prodavače. Většina kupců se na chvíli zarazí, aby se podívala, kdo přišel. V té chvíli uvidíš pravdu. Chvilku to trvá, než se to naučíš, ale brzy poznáš rozdíl mezi člověkem, který je upřímně rád, že vidí zákazníka, a tím, který to jen hraje. Ten první ti potřebuje něco prodat, kdežto ten druhý může a nemusí.

Za falešným úsměvem, přáním dobrého zdraví nebo tvrzením, že cena je příliš vysoká, či naopak nízká, se může skrývat ledacos. Prozatím jenom pozoruj lidi, se kterými jednám, ne mě."

Spár to pak celý den dělal a po každém vyjednávání kladl otázky. Pomalu začínal chápat něco z toho, co mu Caleb vysvětloval. Pokud byl člověk dost trpělivý, opravdu uviděl jisté zrádné stopy.

Chvíli po poledni dorazili na malý trh u východní hradby a proplétali se mezi stánky s jídlem, oděvy, živou drůbeží, šperky, nástroji, zbraněmi a dokonce tu byl i zprostředkovatel pro nájemné strážné. Kupci se lišili od lidí ve zbytku města a Spár si na chviličku pomyslel, že se ocitl mezi svými! Muži měli tetované obličeje, třebaže vzory neznal, nosili kožešinové vesty, hodně podobné těm orosinským, a cestovali ve skupinách, kam patřili i děti a starci.

Slyšel řeč, která byla dráždivě známá, tu a tam opepřená slovy, jež poznal. Natáhl ruku a zastavil Caleba, který se otočil, aby se podíval, co se děje. Když si všiml Spárova soustředěného výrazu, neřekl nic, jen čekal, zatímco se Spár pokoušel vyznat v tom, co slyší.

Mládenec chvíli poslouchal muže mluvicího se ženou, již považoval za jeho manželku, a uvědomil si, že mu rozumí, i když muž mluvil se silným přízvukem a pronesl i několik cizích slov a vět. Spár se naklonil ke Calebovi a tiše se zeptal: "Kdo jsou ti lidé?"

Caleb Spárovi pokynul, ať jde za ním, odešel od dvojice cizinců a odpověděl: "To jsou Orodonové. Žijí na druhé straně pohoří na severu. Jsou vzdálení příbuzní Orosiniů, i když žijí na planinách a rybaří na hlubokém moři a nejsou to horalové. Mají vesnice, ne však města, a tak se mnoho z nich každou zimu vydá na jich a časně na jaře přicházejí sem na trh v Latagore. Někteří obchodníci pravidelně projíždějí i orodonskými vesnicemi."

"Proč jsem o nich ještě neslyšel?"

Caleb pokrčil rameny. "Na to by ses musel zeptat někoho, kdo je už mrtvý - otce nebo dědečka. Tyhle země kdysi celé patřily tvým předkům, Spáre. Lidé z jihu, městští lidé, se přesunuli na sever a tvůj lid vytlačili do hor a Orodony dál na sever. Národy na jihu jsou spřízněné s národem Roldemu, což je důvod, proč se v královstvích mluví roldemsky."

Když opouštěli tržiště a zahnuli do další ulice, Spár se ohlédl přes rameno. "Rád bych se o těchto lidech dozvěděl víc."

"Magnus bude radostí bez sebe," ujistil ho Caleb. "Historie ho zvlášť zajímá a moc rád tě začne učit. Mě to, žel, dost nudí."

Dorazili k hostinci, na jehož vývěsním štítě byl muž v komornické livreji, běžící za odjíždějícím kočárem. "U běžícího komorníka," ohlásil Caleb. "Zde najdeme našeho přítele Dustina Webankse."

Vstoupili do poměrně tmavého šenku a chvíli mrkali, než se jim přizpůsobil zrak. Vzápětí Spár zařval vzteky, tasil meč a zaútočil na muže stojícího u výčepního pultu.

7

Výchova

Caleb se pohnul rychle.

Všiml si, jak Spár vytahuje meč a s řevem útočí na muže u pultu. Muž - žoldnéř, soudě podle oděvu a zbraní, byl zkušený veterán, který se lekl jen na okamžik, než pochopil, co mu hrozí, avšak ve chvíli, kdy sáhl po meči, Caleb natáhl levou nohu a podrazil Spárovi nohy.

Vzápětí už měl Caleb svůj meč v ruce a postavil se mezi Spára, který se škrábal na nohy, a muže u pultu. Špičku meče namířil zhruba k cizinci a levou rukou zatlačil Spára na kolena ve chvíli, kdy se pokoušel vstát.

"Zadrž!" zvolal Caleb. "Počkej chvilku!"

Žoldnéř zaujal obranné postavení a na muže před sebou zatím nezaútočil. "Já nic nedělám," podotkl, "ale ne dlouho."

Spár se znovu pokusil vstát a Caleb ho popadl za halenu na rameni a přitáhl si ho k sobě. Místo odporu, který Spár čekal, mu naopak pomohl vstát, až mládenec stál na špičkách. Caleb ho tam chvíli držel, než ho pustil, načež sebou Spár praštil na zem a přistál na zadku.

"Počkej, zatraceně!" zařval Caleb.

Spár čekal.

"O co tu jde?" křičel žoldnéř.

"Je to vrah!" ječel Spár a znovu se pokusil vstát, vzteky bez sebe. V hněvu přešel do své mateřštiny.

Caleb ho nechal trochu zvednout, než ho kopnutím zase poslal k zemi.

Orosinsky mu řekl: "Nikdo tady kromě mě nerozuměl, co jsi právě řekl. Kdo je podle tebe ten člověk?"

"Jeden z mužů, co zabili moje lidi!"

Caleb nespouštěl oči ze žoldnéře. "Jak se jmenuješ?" zeptal se ho roldemsky.

"A kdo se ptá?"

"Někdo, kdo se snaží co nejvíc omezit krveprolití," odtušil Caleb.

"Jsem ňákej John Creed z Inasky."

Caleb se podíval na Spára, aby se ujistil, že se stále chová způsobně, a pokračoval: "Sloužil jsi někdy u Krkavce?"

Creed si málem odplivl. "Nenachcal bych na Krkavce, ani kdyby mu hořely koule. Jsem žoldnéř, ne vrah dětí."

Caleb se obrátil na Spára. "Vstaň, pomalu," a nechal ho vstát.

Žoldnéř vycítil, že krize pominula, a zeptal se: "Kdo je ten tvůj horkokrevný přítel?"

"Tohle je Spár a já jsem Caleb."

John Creed odložil meč a řekl: "Jestli ten mládenec hledá Krkavcovu bandu a chová se takhle, tak bys měl zajistit, aby u sebe měl dost stříbra, aby mu to vystačilo na pohřební hranici. Ti ho rozsekají na psí žrádlo, aniž by si vylili pivo, a budou se přitom královsky bavit."

Caleb se podíval na Spára. "Na co jsi myslel?"

Spár pomalu odložil meč a stále upíral oči na Creeda., ,Vypadá..."

"Vypadá jako někdo jiný, takže ty ses prostě zbláznil a zapomněl jsi na všechno, čemu ses naučil, správně?"

Spár se na muže podíval a pokoušel se ho přiřadit k obrazům, které měl stále živě v paměti, a postupně si uvědomil, jak hloupě se zachoval. Creed byl snědý, s černými vlasy po ramena a nos mu očividně několikrát zlomili, takže mu v obličeji zbyla jakási hrouda. Nosil dlouhé kníry a tvář měl celkem nevýraznou až na očí. Nedávného útočníka ostře sledoval. Spár poznal jeho oči, byly jako Calebovy, tmavé a pozorné, nic jim neušlo. Tento muž připomínal jednoho z mužů, kteří zničili jeho vesnici, toho, jehož Spár překvapil těsně předtím, než ho zasáhla šipka z kuše, ale nebyl to tentýž muž.

"Je mi to líto," řekl Calebovi.

"To nepovídej mně, ale jemu."

Spár prošel kolem Caleba a zastavil se před Johnem Creedem. "Zmýlil jsem se. Mrzí mě to." Díval se žoldnéři do očí. Creed chvíli mlčel, pak zvedl levý koutek rtů do úsměvu a utrousil: "Nic se nestalo, mládenče. Prudká nátura je znamením mládí. Vyrosteš z toho... jestli budeš mít štěstí a dožiješ se toho."

Spár kývl. "Jednal jsem ukvapeně."

Creed si ho dál prohlížel, než poznamenal: "Krkavcovi chlapi ti museli hodně ublížit, žes takhle vyletěl."

"To ublížili," bylo vše, co Spár řekl.

"No, jestli hledáš Krkavce a jeho bandu, tak se povídá, že poslední roky pracuje pro vévodu Olaského. Mladej Kašpar se dole na Sporným území zapletl do nějaký šlamastyky a srazil se s vévodou z Maladonu a Simriku. Takže jestli se snažíš najít Krkavce, jsi na špatným konci světa."

Do hovoru se vložil Caleb: "Koupíme ti pití, na usmířenou."

"Díky."

Caleb se rozhlédl po zaplněném šenku, kam se teď, když byla potenciální pranice ukončena, vracel zase klid. Caleb požádal hostinského, aby Creedovi donesl pití, vzal Spára za loket a vedl ho dál. U stolu v rohu mládence zpola vtlačil na židli a dlouze se na něj zadíval. Po dlouhých minutách ticha promluvil: "Na někoho, kdo je normálně přemýšlivý a uvažuje, než něco udělá, jsi dost zbrklý."

Mládenec se pokoušel zvládnout zoufalství a vztek, které ho dohánějí k slzám, a jen kývl. "Uviděl jsem toho muže... a něco ve mně se prostě vzedmulo a přemohlo mě to. Byl jsem si jistý, že byl... s těmi muži, se kterými jsem bojoval, když mi zničili vesnici."

Caleb kývl na šenkýřku, aby jim donesla jídlo a pití, sundal si rukavice a hodil je na stůl. "Jsi mladý. Jak Creed říkal, z té zbrklosti vyrosteš, pokud budeš žít dost dlouho."

Spár mlčel. Objevilo se jídlo a pití a oni se najedli. Spár zvažoval to, co se stalo, a když dojedli, otázal se: "Calebe, proč jsi mi to neřekl?"

"A co?"

"Že víš, kdo napadl mou vesnici."

Caleb mrkl a Spár věděl, že ho přistihl. "Mockrát jsi mi o tom nájezdu vyprávěl," prohlásil nakonec.

"Ale nikdy jsi mi neřekl, že vůdce se jmenuje Krkavec. Ty jsi věděl, co jsou zač!"

Caleb si povzdechl. "No dobrá. Krkavec a jeho kumpanie jsou dobře známí. Asi mě nikdy nenapadlo, že potřebuješ jeho jméno."

"Je v tom ještě něco. Co?"

"Nic." Caleb mluvil tiše, ale jeho oči Spára varovaly, aby nenaléhal.

Spár klidně řekl: "Víš to. Pověz mi to."

Caleb si mladíka chvíli prohlížel. "Dneska ne."

"A kdy?"

"Až to pochopíš."

"Mezi mými lidmi bych byl muž už skoro dva roky, Calebe. Kdyby... moje vesnice ještě existovala, zcela určitě bych byl otcem. Co je tu tak těžkého na pochopení?"

Caleb se napil piva, než konečně promluvil: "V takové volbě je zahrnuto příliš mnoho věcí, než ti můžu vyjevit. Soudím, že jsi velmi schopný, Spáre. Schopnější než většina mládenců tvého věku, i než spousta mužů dvakrát starších, ale nebylo to jenom moje rozhodnutí."

"Tak čí? Robertovo?"

Caleb kývl. "On zodpovídá za tvůj výcvik."

Spár naklonil hlavu a zrak upřel na Caleba. "Výcvik v čem?"

"V mnoha věcech. Spáre," uhýbal Caleb. "V mnoha věcech.

Tohle je rozhodně něco, co musíš probrat s Robertem. Ale tohle ti povím, Spáre stříbrného sokola. Pokud zvládneš všechno, co bys měl, stane se z tebe výjimečný a nebezpečný muž. A takový budeš muset být, pokud chceš pomstít svůj lid."

"V té věci nemám na vybranou," prohlásil Spár klidně. "Jakmile splatím svůj dluh Robertovi, musím najít muže, kteří zničili můj lid."

Caleb věděl, co hodlá udělat, až ty muže najde.

"Tak buď pilný v práci a uč se dobře, Spáre, protože ti, které hledáš, mají mocné a nebezpečné přátele a pány."

Spár zvažoval, co mu Caleb prozradil, a ruch okolo zesílil, jak se sem přišli napít další lidé. Jeden z nich byl Dustin Webanks a jeho společník ze včerejška.

"Ahoj!" zavolal Dustin, když je zahlédl v rohu. "Bál jsem se, že se neukážete, ale jsem rád, že jste to udělali, protože jsem vám vážně moc zavázaný."

Zamířil k nim a Caleb jemu i jeho společníkovi ukázal, ať se posadí, ale Webanks odmítl. "Máme ještě moc práce a brzy odjedeme." Sundal si z opasku měšec s penězi. "Nedokážu svůj život vyčíslit v penězích, ale prosím, přijměte tohle zlato jako odměnu za to, co jste pro mě vykonali."

Jeho společník odvracel zrak, jako by se cítil trapně, protože utekl, když byl Webanks v nebezpečí. Měšec dopadl na stůl s hlasitým cinkáním a Cakb se podíval na Spára. Když se chlapec nepohnul, Caleb řekl: "Byl to tvůj nápad jim pomoct. Seskočil jsi z vozu a srazil toho vraha z koně. Odměnu si zasloužíš ty."

Spár se na měšec podíval. Sloužil dost dlouho, aby věděl, kolik peněz se zhruba vejde do tak velkého měšce, a spočítal si, že tolik zlata by mohl právem očekávat za deset let práce. Přesto váhal. Nakonec měšec postrčil zpátky k Webanksovi.

"Ty odmítáš?" užasl kupec.

Spár odvětil: "Jak jsi řekl, tvůj život se nedá ocenit. Ale místo zlata bych tě požádal o laskavost."

"Cokoliv."

"Jestli někdy v budoucnu přijdu do Opardumu, požádám tě o ni pak."

Webankse jeho žádost zřejmě zmátla, ale řekl jen: "Tak dobrá, jsem tvým dlužníkem." Zvedl měšec a podíval se na svého společníka, jehož čin mladého muže zřejmě také zmátl. Vyměnili si užaslé pohledy, pak se lehce uklonili a odešli.

Caleb počkal, až budou z doslechu, než se optal: "Proč?"

"Zlatem se platí za věci, které nepotřebuju. U Kendricka mám jídlo, šaty a přátele. Jestli je ale pravda to, co jsi povídal, že mí nepřátelé mají nebezpečné přátele a mocné pány, tak potřebuju víc přátel. Kupec Webanks by mohl v budoucnu být takovým přítelem."

Caleb jeho slova zvážil a po chvíli se usmál. "Učíš se rychle, příteli."

Místo, aby Spár vzal jeho poznámku na vědomí, zesinal a ruka mu zalétla k mečí. Tentokrát však, místo aby vyskočil, zůstal sedět, napjatý jako struna. Caleb se pomalu otočil, aby se podíval, nač tak hledí. "Co se děje?"

"Ten muž," procedil Spár mezi zuby.

Caleb viděl, že do hostince vstoupil nějaký muž a nyní u výčepu hovoří s Webanksem a jeho společníkem. Calebovi také zalétla ruka k jílci meče, než se obrátil a podíval se na Spára. "Co je s ním?"

"On je jedním z těch, kdo zničili mou vesnici."

"A víš to jistě?"

"Ano," zasyčel Spár. "Měl na sobě tabard vévody z Olaska, ale seděl na černém koni a velel vrahům, kteří pobili můj lid."

Caleb se rozhlédl a viděl, že za mužem vstoupili další čtyři. Rozhlíželi se po místností, jako by hledali nějaké potíže. Caleb se obrátil zpátky ke Spárovi a řekl: "Co navrhuješ?"

"Pozorovat."

"Výborně. Učíš se rychle."

Patnáct minut tam seděli a usrkávali ze zpola prázdných pohárů, než muži zase odešli. Spár okamžitě vstal a přistoupil k Webanksovi. Klidně se ho zeptal: "Mistře Webanksi, mám otázku."

"Zajisté, Spáre."

Když se k nim připojil i Caleb, Spár právě říkal: "Před chvilkou jsem si všiml, jak se bavíš s mužem, který mi byl vzdáleně povědomý. Myslím, že navštívil hostinec, kde s Calebem pracujeme, ale nemůžu si vybavit jeho jméno."

Webanks se zatvářil znepokojeně. "Je to jenom strážný, kterého jsem najal na cestu zpátky do Opardumu. On a jeho čtyři muži na nás čekají, až vyřídíme vévodovy záležitosti a odjedeme." S nervózním smíchem dodal: "Nemůžu si vzpomenout na jeho jméno. Aha... Tvrďák. Ano, myslím, že se jmenuje Tvrďák."

"Děkuju. Musel jsem se zmýlit."

Spár vyšel z hostince tak rychle, že měl Caleb co dělat, aby s ním udržel krok. Venku se rozhlédl a zachytil pětici, když zahýbala za roh.

"Co to děláš?" chtěl vědět Caleb.

"Stopuju."

Caleb kývl a oba se vydali za muži. Spárův výjimečný zrak jim umožnil, že je neztratili z dohledu, ani když rychle procházeli tlačenicí na trhu a ulicemi plnými vozů, kár a poutníků.

Konečně viděli, že se muži zastavili, rozhlédli se, zda je někdo nesleduje, očividně usoudili, že nikoliv, a vstoupili do nijak zajímavého domu.

"Co teď?" zeptal se Caleb.

"Počkáme."

"Na co?"

"Abychom viděli, co se stane dál," odpověděl mu Spár, dřepl si a opřel se o zeď, takže vypadal jako venkovský lovec, který přišel do města a teď se rozhlíží.

Caleb se ujišťoval: "Určitější ho poznal?"

"Ano, toho jménem Tvrďák."

Caleb se také opřel o zeď a zadíval se na dveře. Čas pomalu ubíhal, pak ke dveřím přišli dva muži a bez klepání vstoupili. "Aha," utrousil Caleb.

"Co je?"

"Vraťme se do hostince."

"Chci vidět, co se stane dál."

Caleb Spára chytil za ruku a zvedl ho. "Teď se stane to, příteli, že bude válka."

"Cože?"

Caleb se bez odpovědi otočil a vydal se zpátky ke Slepému žonglérovi. "Povím ti to, až budeme venku z města."

Spár ho rychle následoval.

Když vůz vyjel z brány, Spár se ohlédl přes rameno. Nebylo obvyklé, aby povoz se zbožím opouštěl město tak pozdě, a díky tomu nebyl před nimi žádný vůz čekající na prohlídku, takže vyjeli rychle. Noc stráví u Šťastného sedláka a za rozbřesku vyrazí ke Kendrickovi.

Caleb dokončil nákupy nepřirozeně rychle a zařídil, aby spoustu věcí dovezli rovnou ke Kendrickovi, místo aby čekal, až mu je naloží na vůz. Bude to stát víc, ale Caleb si zřejmě s výdaji nedělal těžkou hlavu.

Když byli dost daleko a nikdo je nemohl slyšet, začal Spár: "Tak povídej."

"Ten muž, kterého Webanks nazval "Tvrd'ák", není žádný žoldnéř."

"To mi došlo, protože když napadl naši vesnici, měl tabard vévody Olaského."

"Jmenuje se Quentin Havrevulen a je čtvrtým synem jednoho nižšího šlechtice z Roldemu. Nyní slouží jako zvláštní kapitán u Kašpara, vévody z Olaska. Kapitán Quint, jak mu říkají, je pěkně tvrdý chlap a výjimečný voják. Vévoda Kašpar mu přiděluje všechny špinavé úkoly."

"Co dělá jeden z kapitánů vévody Olaského v Latagore převlečený za strážného nějakých kupců?"

"Měl schůzku s důstojníky latagorského vojska."

"Ti dva muži, co jsi viděl vcházet do domu?"

"Právě ti. Jednoho znám od vidění, ale druhého znám jménem a mluvil jsem s ním. Je to kapitán Janoish, a jestliže mluvil s Quintem, znamená to, že Latagore bylo zrazeno."

"Proč?"

Caleb nechal koně jít co nejrychlejším krokem a odpověděl: "Protože Janoish má na starosti obranu města, a pokud mluví s důstojníkem vojska jiného státu, je to zrada."

"Takže přichází válka?"

"Už přišla, příteli. Vsadím všechny mince, které ti nabídl Webanks, že olaské vojsko už je na pochodu."

"Proč by chtěl vévoda Olaský zaútočit na Latagore?"

Caleb odvětil: "Zeptej se Roberta."

Spár se podíval na svého společníka a viděl, jak zatíná zuby, což znamenalo, že další otázky by byly zbytečné.

Cesta zpátky jim trvala déle, protože vůz byl naložený a koně museli častěji odpočívat. Každý den cítili větší nutkání ke spěchu.

Konečně dorazili na dohled usedlosti. Jakmile vjeli do brány, nakázal Caleb Spárovi, ať se postará o koně a nechá Gibbse a Larse vyložit zásoby. Sám šel vyhledat Kendricka. Spár udělal, co mu Caleb přikázal, a když byl vůz i koně uklizení, sám spěchal do hostince.

Prošel kuchyní, kde jen zběžně pozdravil Lea, Marthu a Meggie. Leo na něj začal mluvit, ale mladý muž jen prošel a vrazil do šenku.

Tam s Kendrickem seděli Robert a Pasko. Spár je zřejmě vyrušil z hovoru. Robert mu pokynul, ať se posadí, obrátil se na Caleba a řekl: "Pošlu okamžitě zprávu tvému otci a požádám ho, aby sem co nejrychleji poslal tvého bratra."

Caleb s trpkým úsměvem podotkl: "Což znamená, že tu Magnus bude minutu poté, co tvoje zpráva dorazí na ostrov."

Robert se obrátil na Spára. "Z toho, co mi Caleb pověděl, je jasné, že jsi zjistil věci, u nichž by bylo lepší, kdybys je nevěděl."

Spár pokrčil rameny. "Nemůžu tvrdit, že jsem tak moudrý, abych věděl, jestli je to dobře, nebo špatně. Vím, že přede mnou skrýváš spoustu věcí a že víš víc o zničení mého lidu, než jsi zatím přiznal. Taky vím, že někteří muži, zodpovědní za tu hrůzu, jsou teď v Latagore a chtějí svrhnout dominara a jeho radu."

Kendrick se podíval na Roberta, jako by žádal o povolení promluvit. Robert lehce zavrtěl hlavou a vrátil se ke Spárovi. "Tohle všechno víme, a víc." Dlouho si Spára prohlížel, než se zeptal: "Co si o tom všem myslíš?"

Spár se zmítal mezi přirozeným zoufalstvím nad zdánlivě nesmyslnou otázkou a podezřením, že Robertovy otázky nakonec nikdy nejsou nesmyslné. Zamyslel se, než konečně promluvil: "Na situaci se dá dívat z několika hledisek, Roberte. Politicky. Z toho, co jsem vyslechl, když tu byl na návštěvě hrabě DeBarges, vím, že v Latagore existuje royalistické hnutí."

Caleb se pousmál.

"Takže vévoda Olaský si možná myslí, že pro něj bude výhodné pomoct jim svrhnout dominara a nastolit vnuka starého krále. Pak ale vyvstává otázka, proč vévodovi Kašparovi z Olaska záleží na tom, kdo sedí v čele latagorské rady."

"Chceš hádat?" otázal se Robert.

"Můžu uhodnout důvody, ale nevím to jistě." Spár se předklonil. "Pokud to nemá vojenský důvod."

"A jakýpak?" optal se Kendrick.

Spár řekl: "Do tohoto týdne jsem si ani neuměl představit, proč by muži vévody Olaského pomáhali vojsku vrahů zlikvidovat můj lid. Teď mi ale dochází, že jsem se na to díval obráceně. Krkavec a jeho kumpanie pracovali pro vévodu. Jejich jedinou odměnou bylo zlato a možná pár otroků. Ale vévoda očividně chtěl, aby Orosiniové zmizeli ze svých hor." Odmlčel se, jako by zvažoval, co řekne dál. "Doteď jsem si ten důvod neuměl představit."

"Ten vojenský důvod?" ujišťoval se Kendrick.

"Ano. Když jsou Orosiniové pryč a Latagore bude v rukou spřáteleného vládce nebo aspoň uprostřed občanské války, je tu jediný možný závěr. Chce, aby mu Latagore nepřekáželo na křídle, takže bude moct zaútočit na vévodství Farinda."

Kendrick se zeptal; "Kde ses naučil vojenskou taktiku?"

Spár se zatvářil rozpačitě. "Neučil jsem se to. Ale vy tu hodně mluvíte o bitvách a věci jako chránit si křídla vypadají důležitě."

"Je bystrý, co?" obrátil se Kendrick na Roberta.

Robert se usmál a Spárovi řekl: "Tvé závěry jsou chytré, ale nesprávné."

"Nesprávné?"

"Ano. Ve hřeje mnohem víc, než chápeš, ale máš vskutku neobvyklou schopnost dedukovat. Olaský vévoda chce mít v Latagore spřátelený režim a nakonec napadne Farindu, ale nejspíš až za pár let. Vedl sis dobře, když jsi odhalil aspoň pár kousků skládačky."

Spár se tvářil poněkud rozpačitě. "Tak co se tedy stane?"

Kendrick vstal. "Stane se to, že lesy okolo potáhne spousta olaských vojáků, takže bych měl zajistit, že na ně budeme připravení."

Odešel. Spár se zeptal: "Zaútočí na nás?"

"Nejspíš ne," odpověděl Caleb. "Nepovažují nás za dost velkou hrozbu, aby nás nemohli mít v zádech, a nemůžou plýtvat časem, aby nás odsud vykopali."

Robert dodal: "Je známo, že máme zdroje kromě těch, které jsou zřejmé na první pohled. Kašpar nás asi nechá na pokoji a pustí se do dalšího vraždění nevinných."

"Co budeme dělat?" chtěl vědět Spár.

"No, budeme tu hezky potichu sedět," odtušil Robert. "Latagore se ubrání samo. Není příliš důležité, jestli povládne Kašparův přítel, nebo zda zůstane u moci dominar. Důležité je, abychom pohnuli s naším..." Zarazil se včas a Spárovi jen řekl: "Už můžeš odejít. Běž se podívat, jestli Leo nepotřebuje pomoct."

Spár zaváhal, než vstal a odešel do kuchyně.

V kuchyni začala Meggie vyzvídat: "O co tu vlastně šlo?"

S pocitem, že patří do vybrané skupiny, a nechtěje se o informace dělit. Spár jen odpověděl: "To ti nemůžu říct." Čekal od ní nějakou reakci, ale ona jen pokrčila rameny, jako by tajemství pro ni nebylo nic nového, a tak se místo toho zeptal: "Můžu nějak pomoct?"

"Všechno už je hotový," odtušila. "Můžeš vynýst ten džber a vylít ho."

Spár zvedl řečený džber, ale ještě se zastavil. "Neviděl jsem Lelu. Kde je?"

Meggie se zatvářila ustaraně. "To jsem se ti snažila říct, když jsi tudy před chvíli proletěl. Lela tu není."

"Kde je?"

Meggie sklopila zrak, jako by se mu nechtěla podívat do očí. "Pryč. Odjela včera s družinou hraběte Ramena DeBarges. Ukázali se tu dva dny předtím, a když se vraceli na jih, jela s nima."

Spár nevěděl, co na to říci. Vynesl džber a vylil obsah do koryta u zdi. Na chvíli se zastavil a zaposlouchal se do zvuků lesa, jež se měnily z denních v noční. Těšil se z hlasů probouzejících se nočních tvorů, připadaly mu tak známé, tolik se lišily od hluku, který slyšel ve městě. Vstřebával známé prostředí lesa. Nakonec se vrátil."A Lars a Gibbs?"

"Ti odešli taky." S plachým úsměvem štíhlá dívka dodala: "Asi tu chvíli budeme jenom my dva, Spáre."

Spár se na ni podíval a pocítil slabý zmatek. Koketovala s ním stejně jako s Larsem, když se zrovna nehádali. Ale Lela odešla! Myslel si, zeji miluje, dokud mu Caleb neřekl, že s ní spal, stejně jako Lars a Gibbs. A teď dívka, kterou považoval za Larsovu ženu, věnuje svou pozornost jemu.

Náhle se cítil velice unavený. Napětí z cesty, zuřivý vztek, když uviděl muže zodpovědné za smrt své rodiny, vědomí, že se vrátili na sever, a zmatek z podivných her, jimž se věnoval Robert a ostatní, si vybrali svou daň.

V té chvíli se zvenčí ozvalo lupnutí následované syčením, jako když se kulový blesk valí po louce.

Meggie křikla: "magnáš je tady!" a než se mohl Spár zeptat, jak to ví, dveře do kuchyně se otevřely a bělovlasý muž vstoupil. Rozhlédl se po kuchyni a beze slova prošel do šenku.

"Myslel jsem, že jel navštívit rodinu," podivil se Spár.

Meggie se k němu naklonila. "Copak jsi to ještě nepochopil? Magnus a Robert umějí čarovat! Můžou přicházet a odcházet, jak se jim zachce."

Spár si vzpomněl na rozhovor s Calebem, který potvrdil jeho podezření. Znepokojovalo ho to. Byla to další věc, kterou mu Robert opomněl sdělit, další věc, kterou musel vypátrat sám.

Leo s Marthou pro ně čtyři připravili něco k zakousnutí, pak Leo zanesl jídlo do šenku ostatním. Jedli mlčky, jen Leo nebo Martha se Spára občas zeptali na něco, čeho si mohl ve městě všimnout. Většinou se otázky týkaly nějaké pamětihodnosti, již zanedbal. V polovině stolování se rozhostilo rozpačité ticho.

Když byla kuchyně uklizená a přípravy na ráno hotové. Spár zůstal v kuchyní sám. Nahlédl do šenku a uviděl Roberta, Caleba, Paska a Magnuse zabrané do vážného hovoru. Robert vzhlédl a všiml si ho. "Dobrou noc, Spáre."

Spár zase zavřel dveře a chvíli jen stál, neboť si nebyl jistý, co má dělat. Neměl vlastní pokoj, když se ze stodoly přestěhoval k Lele. Po jistém váhání usoudil, že když je pryč, klidně ten pokoj může dál používat sám.

Vyšel nahoru a otevřel dveře. Pokoj byl prázdný. Truhlice byla otevřená a postel ustlaná, ale nezůstaly tu žádné Leliny věci. Ze stolku zmizel její kartáč a krabičky, v nichž přechovávala těch pár věcí, které během let získala.

Spár sebou praštil na slamník, až postel zavrzala, a zamyslel se. Co s ním bude? Pár věcí ho napadlo, ale věděl, že se děje mnohem víc, než si umí představit. Robert se očividně zapletl s lidmi mnohem důležitějšími než Kendrick. Caleb se za řeči zmínil o své otci, ale Spár neměl tušení, jak se jmenuje, ani oč mu v celé záležitosti může jít.

Rozhovor dole působil mnohem vážněji, než kdyby muži pouze klábosili o nadcházející válce nebo si dělali starosti s obranou usedlosti.

Ne, tady šlo o víc, než Spár zatím pochopil, a jeho rozčilovalo, že nerozumí celkovému obrazu.

Byl tak ztracený v myšlenkách, až málem přeslechl, jak se za ním otevřely dveře. Otočil se a uviděl Meggie. Dívka se na něj usmála a šeptla: "Napadlo mě, že tě najdu tady."

Už se jí chtěl zeptat, co chce, když zvedla ruce a rozvázala si tkanice na kytli. Prostý šat sklouzl na zem a ona došla k posteli a klekla si na ni. "Posuň se," prskla, jako by byl zabedněný, a když poslechl, vklouzla pod pokrývku.

Byl jako opařený, dokud neřekla: "Je zima a ty jsi mi očividně nechtěl nabídnout pokrývku." Spár dál jen ohromeně mlčel a ona dodala: "Tak nebuď jako trouba. Pojď sem!"

Spár přešel svůj zmatek a poslechl ji. Ona ho zase vystrčila z postele a on přistál na podlaze. "Co je?"

Zahihňala se. "Je to mnohem jednodušší, když se vysvlíkneš, než vlezeš do postele, pitomče."

Rychle udělal, co mu řekla, a vklouzl do postele k ní. Objala ho a řekla: "Lela tě očividně nic moc nenaučila. Budeme se tím muset něco udělat."

Pak ho políbila a on zapomněl na všechno, co se dělo v šenku dole.

8

Kouzla

Spár se posadil.

Srdce mu bušilo, jak na schodech uslyšel dupot, a na chvíli byl úplně dezorientovaný. Meggie vedle něj se zavrtěla a on se na ni podíval a pocítil ještě větší zmatek, i když tentokrát to byl zmatek citový. Jak snadno se z Lely stala nejasná vzpomínka, když ležel v Meggiině objetí.

Dveře se otevřely a objevil se v nich Magnus. Měl svůj měkký klobouk, v mce hůl a přes rameno černý řemen s koženou brašnou u boku.

Meggie se pohnula a otevřela oči. Když uviděla mága, vykulila je a přitáhla si pokrývku až k bradě.

Magnus si jí nevšímal. "Spáre, oblékni se a posbírej si věci. Odcházíme."

"Ehm?"

Ale dveře se už za mágem s prásknutím zavřely.

Spár se vyhrabal z postele a rozhlédl se po místnosti. Moc věcí neměl. Dvě čisté haleny, náhradní kalhoty a holínky u postele, malý váček s několika mincemi za práci navíc pro hosty. Dokonce i meč a dýka, jež používal, nebyly jeho, nýbrž patřily Calebovi.

Podíval se na Meggii, která se na něj plaše usmála. Nevěda, co říci, pravil: "Musím jít."

Kývla. Spár se oblékl, posbíral si těch pár krámů a spěchal do šenku, kde čekali Magnus s Robertem.

Robert řekl: "Spáre, půjdeš s Magnusem. Udělej, co ti řekne, jako kdyby mluvil mým jménem. Zase se uvidíme, ale ne hned."

Kam půjdu?" chtěl vědět Spár, který se konečně probudil.

"Všechno ti vysvětlí, až tam dorazíte." Robertovo chování nepřipouštělo další otázky.

Magnus zamířil ke kuchyni se slovy: "Pojď za mnou."

Spár poslechl a vešel do kuchyně, kde už Leo s Marthou připravovali jídlo. Spár následoval Magnuse na dvůr, kde mu kouzelník přikázal: "Postav se vedle mě a drž se mé hole."

Spár se postavil vedle Magnuse a raneček s čistým oblečením si strčil pod paži, aby se mohl chytit hole.

Mág ze záhybů roucha beze slova vytáhl nějaký instrument, kouli vyrobenou z kovu, která se leskla jako bronzová nebo možná dokonce zlatá. Spár viděl, jak Magnus palcem tiskne páčku po straně a obklopil ho zvuk, jako by se ocitl uprostřed úlu plného rozzlobených včel.

Spár měl pocit, jako by mu svět upadl pod nohama. Srdce měl až v krku a chvíli se bál, že oslepl, ale místo černé tmy to byla spíš tmavá šeď, prázdnota, kde nebylo vůbec nic. Pak se mu země zase vrátila pod chodidla, ale měl pocit, jako by se hýbala. Pevně se chytil Magnusovy hole, aby neupadl. Náhle měl výrazný dojem, že je daleko od hostince. Stále byla noc. Ve vzduchu cítil zvláštní pach, jaký ještě nikdy necítil, a v dálce se ozval divný zvuk, jako hromobití, avšak tiché, a pravidelně se opakovalo.

Mág se na něj chvíli díval a pak mu sdělil: "Slyšíš příboj."

Spár se na něj ve tmě podíval. Magnus měl obličej skrytý ve stínu klobouku a jediné světlo pocházelo od zapadajícího měsíce. "Příboj?"

"Vlny narážející na skály."

"My jsme někde u moře?" podivil se Spár a hned si uvědomil, zeje to pěkně pitomá otázka.

Magnus mu však nevynadal. "Pojď," vybídl ho.

Vydali se po pěšině nahoru a ocitli se před malou chýší. Z nějakého důvodu tu byly vlny na skalách slyšet hlasitěji. "Až vyjde slunce, uvidíš odsud severní konec ostrova," vysvětlil mu Magnus a vstoupil do chýše.

Spár ho následoval do chýše z proutí omazaného blátem s doškovou střechou. Podlahu tvořila jen udusaná hlína. Z ohýnku v kamenném krbu vycházelo slabé světlo. Spár si k němu klekl a natáhl ruku.

Magnus odložil hůl do rohu a sundal si klobouk a brašnu. Ohlédl se na Spára a usmál se. "Všimni si podlahy," poznamenal.

"Co je to?"

"Kámen. Byla to hlína, ale chytré kouzlo ji proměnilo v kámen. Snažil jsem se, aby se to podobalo mramoru, ale někde jsem při zaříkávání vynechal větu." Pokrčil rameny. "Vážně šlo hlavně o marnivost." Ukázal na stěny a střechu. "Nikdy se nemusejí opravovat."

V místnosti byly čtyři předměty: velká truhla, stůl se dvěma židlemi a slamník na zemi. "To je můj slamník," sdělil Spárovi Magnus. "Ty budeš spát u krbu."

Spár kývl a natáhl ruku s raneckem. "Kam to můžu dát?"

Mág zvedl obočí, jako by si prohlížel mladíkův majeteček. "Šaty použij jako polštář. Měšec si dej, kam chceš."

Spár kývl a rozhlédl se. V rohu u krbu zahlédl kleště, kotlík a koště, druhý roh byl prázdný. Položil raneček tam.

"Pojď ven," přikázal mu Magnus.

Když zase stáli pod noční oblohou, pokračoval: "Nejsi žádný hlupák. Podívej se na hvězdy a řekni mi, kde podle tebe jsme."

Spár vzhlédl a porovnal oblohu s tou, již znal z rodných hor. Vzal v úvahu malý zapadající měsíc a podíval se k východu, kde slabá záře ohlašovala východ většího měsíce. "Do svítání jsou čtyři hodiny," prohlásil. "U Kendricka bylo ráno, když jsi mě probudil." Znal jen základy zeměpisu, protože viděl pouze několik map, když je Robert v hostinci studoval. S použitím toho mála, co věděl, nakonec řekl: "Jsme na ostrově v Hořkém moři."

"Správně. Jak jsi na to přišel?"

"Jsme na západ od Kendricka, jinak by tu už byl den, nebo kdybychom byli daleko na východě, už by se stmívalo a malý měsíc by byl nízko na východě a nezapadal by na západě. Ale nejsme tak daleko na západě, až za Úžinou temnot v Nekonečném moři. Jsme... jižně od Kendricka."

"Správně," zopakoval Magnus.

"Smím vědět, proč tu jsem?"

"Chytni se hole a za žádných okolností sejí nepouštěj."

Spár popadl hůl a náhle vyletěl do vzduchu, jako by ho zvedla obrovská ruka. Země se ztrácela s ohromnou rychlostí a vzápětí prolétali mraky.

Konečně se zastavili a Spár i bez dívání věděl, že má klouby na ruce úplně bílé, protože se hole držel vší silou.

"Pohlédni na svět, Spáre stříbrného sokola."

Na východě zalévalo krajinu stříbrné světlo vycházejícího velkého měsíce. Vzduch byl chladný, nicméně Spár se třásl z jiných důvodů. Byl strachy bez sebe.

Přesto zachoval klid a rozhlédl se kolem sebe. Ostrov pod nimi zakrývaly mraky, ale cestou vzhůru pochytil, jak je velký. Chýše byla na severním konci ostrova a terén se k jihu svažoval, snad do údolí. Spár o mořích a ostrovech věděl jen to, co zahlédl v Robertových mapách, ale usoudil, že je to poměrně velké místo - pokud to dokázal posoudit, tak větší než lesy kolem Kendrickova hostince.

Po chvíli ho strach poněkud přešel a on se začal dívat pořádně. Vycházející měsíc vrhal světlo na mraky pod nimi a jiskřivé moře na sever mu ukazovalo zakřivení planety.

"Je tak velká," vyhrkl.

"Správně," řekl Magnus, když začali klesat. "Učíš se chápat perspektivu." Když byly bezpečně na zemi, pokračoval; "Důvod, proč jsi tady, Spáre stříbrného sokola, je ten, že se máš učit."

"Učit co, Magnusi?"

Mág mu položil ruku na rameno a jemně stiskl. "Všechno, co tě dokážu naučit." Bez dalšího slova se otočil, zašel do chýše a Spár ho po chvilce zdráhavě následoval do místnosti, která se zřejmě na nějakou dobu stane jeho příbytkem.

Spár popáté nahlas přečetl pasáž a Magnus pozorně poslouchal. Když mládenec dočetl, mág řekl: "Uspokojivé."

První měsíc po příchodu na ostrov musel Spár číst nahlas a Magnus mu opravoval gramatiku, výslovnost a intonaci. Spár z toho, co slyšel od hraběte Ramena z Roldemu, věděl, že se ho Magnus snaží naučit mluvit jako

roldemský šlechtic.

"Tohle je něco nového," pokračoval Magnus s knihou v ruce.

Písmo Spár nepoznal. "Co je to?"

"Je to celkem nudná knížka o životě jednoho méně významného krále z Ostrovů, Henryho III. Ale jazyk je jednoduchý a měl by tě uvést do čtení a psaní královským jazykem,"

"Magnusi, můžu si udělat přestávku?"

"Přestávku?"

"Točí se mi hlava a písmo vidím rozmazaně. Už jsem v chalupě týden. Naposledy jsem se dostal ven, když jsi byl pryč. Byl jsem se projít po pláži."

Spár mluvil trucovitě, což u něj nebylo obvyklé. Mág se usmál. "Jsi neklidný, co?"

"Moc. Třeba bych mohl jít na lov?" Odmlčel se. "Kdybys měl luk..."

Magnus řekl: "Nemám. Ale chodíš na ryby?"

Spár se narovnal a zatvářil se nadšeně. "Lovil jsem ryby v jezerech a řekách u nás doma, co jsem se naučil chodit."

Magnus si ho chvíli prohlížel. "Tak dobře. Ukážu ti, jak se loví ryby v moři."

Mávnutím ruky vyvolal ve vzduchu černou díru, sáhl dovnitř a zdálo se, že po něčem hmatá.

"Aha!" zvolal s uspokojením. Když ruku vytáhl, držel v ní prut, který podal Spárovi.

Spár viděl, že je to rybářský prut, ale nepodobal se ničemu, co znal. Byl dlouhý - sedm stop - a byl na něm připevněný podivný předmět, váleček s ozubeným kolečkem a kličkou, kolem něhož byl navinut ohromný kus vlasce. Vlasec byl protažený několika očky - která vypadala, že jsou vyrobená z bambusu - ke kovovému očku na konci. Na cívce byla kovová páčka.

Magnus vytáhl další prut a pak proutěný koš na opasku, v němž Spár poznal rybářský koš.

"Tak pojď, zarybaříme si, ale budeme přitom i studovat."

Spár s povzdechem uchopil koš a oba pruty a vydal se za mágem. Aspoň bude při učení venku.

Vydal se za Magnusem dolů po kamenité pěšině na pláž. Vítr tvořil vlnky s bílými hřebínky a odnášel s sebou kapky mořské vody. Spára šumění vln na skalách uklidňovalo a vůně moře byla osvěžující stejně jako borovice a osiky doma.

Na pláži si Magnus vyhrnul roucho a zastrčil si okraj za pás. U jiného by to možná bylo směšné, na Magnusovi však nic k smíchu nebylo. Spár si všiml, jak svalnaté má nohy a usoudil, že i když je mág a ne lovec nebo válečník, je stejně stavěný jako jeho mladší bratr.

Mág Spáro ví ukázal, jak držet prut. Ukázal na "naviják", jak nazýval cívku na prutu, a vysvětloval, že páčka je "brzda", která zpomalí pohyb navijáku, když zasekne velkou rybu, jež se bude snažit uniknout. Naviják umožňoval rybáři rybu přitahovat a nenechat ji uplavat, pokud by neuvolnil brzdu.

Spár jen žasl. Veškeré jeho rybářské zkušenosti zahrnovaly sítě a provaz uvázaný na dlouhý klacek. Díval se, jak Magnus z koše vytahuje sušené maso a napichuje ho na velký kovový háček. Udělal dva kroky a poskočil a zároveň švihl prutem směrem k vlnám, takže háček přehodil přes příboj do klidnější vody.

"Než nahodíš, dej si pozor, kde máš háček," varoval Spára. "Chytit sám sebe není žádná legrace. Musíš tu zatracenou věc protáhnout na druhou stranu a uštípnout, abys ho dostal z těla."

Spár pochopil, že druhý muž mluví z vlastní trpké zkušenosti. Poodešel kousek stranou a napíchl na háček kousek hověziny. Háček spustil na písek, udělal krok a švihl prutem, až nahodil dál než prve Magnus.

"Dobrá práce," pochválil ho mág.

Tak tam mlčky stáli asi půl hodiny. Ticho žádnému nevadilo. Pak Magnus řekl: "V co vaši lidé věří o světě?"

Spár opáčil: "Nejsem si jistý, na co se ptáš,"

"Jaké příběhy si vyprávějí o podstatě světa?"

Spár zavzpomínal na příběhy, jež vyprávěli starci u ohně během léta, a na ty, které vykládal šaman, když přišel a hovořil o historii rasy. "Orosiniové věří, že svět je sen, který vytvořili bohové, žijící v mysli Spáče."

"A co lidé?"

"My jsme součástí toho snu," vysvětloval Spár. "Ale pro nás je všechno skutečné, protože kdo ví, co je pro boha skutečné?"

Magnus chvíli neříkal nic. "Tví lidé mají možná pravdu, protože nic v tomto pohledu na svět není v rozporu s tím, co o něm víme," připustil. "Na chvíli ale odlož víru svého lidu a poslouchej mně. Tohle vím, že je pravda.

Svět je velká koule hlíny, bláta, kamení a vody a okolo ní je vzduch. I když je veliký, je jen maličkou součástí vesmíru, který je větší, než si umíme představit, a plný dalších světů. Na mnoha z nich je taky život.

Ve vesmíru jsou miliardy takových světů."

"Miliardy?"

"Co tě Robert naučil o číslech?" zjišťoval Magnus.

"Umím sčítat a odčítat, násobit a dělit, když si dávám pozor."

"To na tom jsi lip než většina lidí. Kolik čísel zvládneš?"

"Dokážu násobit čtyřmístné číslo dalším čtyřmístným."

"Takže víš, co je tisíc?"

"Deset stovek," odpověděl Spár.

"A deset tisíc krát deset je sto tisíc."

"Ano, to chápu."

"A destkrát víc je milion."

"Aha," řekl Spár poněkud nejistě.

Magnus se po něm koukl a viděl, že je mládenec ztracený. "Podívej, vysvětlím ti to takhle. Kdybych ti dával zrnka písku, jedno každou vteřinu, za minutu bys jich měl v ruce šedesát."

"A kdybys to dělal tisíc vteřin, měl bych jich tisíc. To chápu," řekl Spár předvídaje, kam se lekce ubírá.

"Trvalo by mi víc než třináct dní, kdybych ti měl dát milion zrnek písku, pokud bych bez přestání dával jedno každou vteřinu."

Spár se zatvářil ohromeně. "Tak dlouho?"

"Miliarda by mi trvala déle než třicet let."

Spár se na Magnuse díval naprosto nepřesvědčeno. "Copak existuje tak velké číslo?"

"I větší," ujistil ho Magnus s úsměvem. "Dvě miliardy."

Spár se jenom zasmál. "A pak tři miliardy a čtyři, ano, chápu."

"Ve vesmíru je mnoho miliard světů, Spáre, možná příliš mnoho, aby je naši bohové všechny znali."

Spár se tvářil vyrovnaně, ale bylo zřejmé, že ho ta představa zaujala. Magnus pokračoval a popisoval vesmír plný nekonečné rozmanitosti a možností.

"Jaký je na těch světech život?" zeptal se Spár po chvíli.

"Slyšel jsi příběhy o Trhlinové válce?"

"Ano, dědeček nám je vyprávěl. Prý na západě..." Spár se zarazil, podíval se na moře a pokračoval, ".. .na západ od naší domoviny - tady by to mohlo být i na východ."

"Ne, je to na západ i odsud, za Vzdáleným pobřežím. Pokračuj."

"Prý prostřednictvím kouzel přišli lidé z jiného světa, aby vedli válku s naším světem, ale Ostrovní království je zahnalo."

"To je jedna verze," utrousil Magnus s trpkým výrazem. "Jednou ti povím, co se skutečně stalo."

"Jsou ti lidé jako my?"

"Asi tolik, jako se Orosiniové podobají lidem z Roldemu."

"Takže ne moc," usoudil Spár.

"Dost na to, abychom nakonec našli společnou řeč a válku ukončili. Jednou potkáš některé z jejich potomků."

"Kde?"

"V provincii Yabon v Ostrovním království. Mnoho se jich usadilo v LaMutu."

"Aha," řekl Spár, jako kdyby rozuměl.

Další půlhodinku mlčeli, pak Spár promluvil. "Zřejmě si nevedeme moc dobře."

"V rybaření?"

"Ano."

"To proto, že nepoužíváme správnou návnadu."

Spár se na něj užasle podíval. "Nemáme správnou návnadu?"

"Na sušené maso bychom mohli chytit kanibalu nebo máčku, ale jestli chceš něco živějšího, měli bychom na háček napíchnout čerstvou makrelu."

"Tak proč to děláme?"

"Protože rybaření není o chytání ryb." Mág se zadíval na vodu a Spárovi se zježili chloupky na pažích, což znamenalo, že se Magnus chystá čarovat. "Tam," ukázal, pak mávl rukou a z moře vyskočilo něco velkého. Bylo to velké asi jako menší kůň, pokryté červenými šupinami a mělo to nebezpečně vypadající zuby. Když se ryba ocitla nad vodou, zmítala se a snažila se hryznout neviditelného nepřítele, který ji tu držel.

Magnus mávl rukou a ryba zase spadla do vody. "Když chci rybu, vezmu si rybu."

"Tak proč tu stojíme s těmi pruty?"

"Pro radost," sdělil mu Magnus. "Je to, myslím, způsob, jak se uvolnit a rozjímat."

Přesto, že se Spár s prutem v ruce cítil jako úplný pitomec, vrátil se k výuce rybaření a pokoušel se protáhnout háček příbojem.

Když se připozdilo, řekl: "Magnusi, můžu se tě na něco zeptat?"

"Jak tě mám učit, když se nebudeš ptát?"

"No..."

"Tak ven s tím," pobídl ho Magnus a znovu nahodil za příboj. Zvedal se vítr a odvál mu bílé vlasy z tváře.

"Něco mě mate."

"Co?"

"Ženy."

Magnus na Spára upřel oči. "Něco konkrétního; nebo ženy všeobecně?"

"Asi všeobecně."

"Tak to nejsi první."

"To jsem pochopil," přiznal Spár. "Jenomže mezi mými lidmi jsou věci mezi muži a ženami... předvídatelné. Nevěstu ti vyberou, než se vrátíš z hledání vidiny, a pak se hned oženíš. Zůstaneš s jednou ženou..." Ztišil hlas. "Já už poznal dvě ženy a ani s jednou nejsem ženatý."

"A to ti dělá starosti?"

"Ano... ne... já nevím."

Magnus položil prut na písek a přistoupil ke Spárovi. "Já ti toho moc nepovím, příteli. Moje zkušenosti v této oblasti jsou značně omezené."

Spár se na mága zadíval. "Ty nemáš rád ženy?"

Magnus se usmál. "Ne, tím to není... Zamlada jsem nějaké zkušenosti získal... asi v tvém věku. Jde o to, že někteří z nás, kteří praktikujeme magii, raději zůstáváme mimo. Srdeční záležitosti přinášejí zmatek." Zadíval se na moře. "Rád si říkám, že když se jim vyhýbám, získávám jasno." Zase se podíval na Spára. "Ale my dva kráčíme po jiných cestách. Na co se chceš zeptat?"

"Byl jsem chvíli... s Lelou. Myslel jsem, že bychom se mohli..." Spár se zadíval na písek a cítil se velmi hloupě. "Myslel jsem, že bychom se mohli i vzít."

Mrkl na Magnuse a všiml si, jak se na okamžik zatvářil pobaveně, ale vzápětí už měl zase neutrální výraz.

Spár pokračoval. "Jenže když jsem se vrátil z Latagore s Calebem, byla pryč. Skoro jsem neměl čas si uvědomit, že už ji nikdy neuvidím, když Meggie..."

"Aha," pravil Magnus. "Byl jsi s ní, když jsem tě to ráno budil, že ano?"

"No Jak jsem mohl chovat tak silné city k Lele, a přesto se tak snadno ocitnout s Meggie? A když jsme byli s Lelou, ani jsem na ni celou dobu nemyslel."

Magnus kývl. "Na něco se tě zeptám. Kdybych ti sem teď mohl obě dívky přivést, kterou bys chtěl vidět?"

Spár stál mlčky a držel rybářský prut. "Nevím," přiznal nakonec. "Myslel jsem, že Lelu miluj i... Miluji ji. Ale na tom, jak se Meggie... pohybuje, něco je. Je... vášnivá. To je to správné slovo,že?"

Magnus také chvíli mlčel, než řekl: "Srdeční záležitosti jsou složité." Znovu se zadíval na moře. "Vlny se pění a rozbíjejí se o skály, Spáre. Stejné je to s lidskými city. Touha může Člověka zničit. S touhou musí přicházet moudrost, jinak tví nepřátelé získají zbraň, kterou můžou použít proti tobě."

"Tomu nerozumím."

"Většina lidí po něčem ve svém životě touží. Muž může toužit po ženě, kterou miluje, nebo ho volá jeho řemeslo, může to být i touha po ideálu."

"Ideálu?"

Magnus kývl. "Jsou lidé, kteří by za ideál ochotně položili život. Lidé, kteří kladou větší dobro před svůj osobní prospěch." Podíval se na Spára. "Tak jsou tu temné touhy: ctižádost, chamtivost, chtíč, touha po moci.

To, co cítíš k Lele a MeggieJe někde mezi těmito extrémy, mezi ideálem a temnotou. Přinejhorším cítíš slepou touhu bez ohledu na ženy, o něž usiluješ. A přinejlepším se necháš ženami příliš snadno okouzlit a myslíš si, že je každá hodná nezištného zbožňování.

Obojí je chyba."

Spár kývl, jako kdyby ho pochopil.

"Jsi ještě mladý. V životě poznáš mnoho žen, pokud budeš chtít. Ale za určitých okolností se můžeš dostat do postavení, kdy budeš muset rychle rozeznat pravdu, jestli jde jenom o chtíč, nebo jestli jde o skutečnou lásku.

Obě mladé ženy, které jsi poznal, jsou v podstatě hodné. Přinejmenším s tebou neměly žádné špatné záměry. Svým způsobem jim na tobě záleželo, a tobě zase na nich. Ještě si pamatuj u, jaké to bylo, když jsem byl ve tvém věku a zahleděl jsem se do zelených očí a zmocnily se mě city tak silné, až jsem si říkal, že mi pukne srdce, jen abych totéž cítil o několik dní později při pohledu do hnědých očí.

Takové je srdce mladého muže, Spáre. Musíš ho zkrotit, přitáhnout mu otěže jako jankovitému hříběti. Musíš ho přimět, aby se řídilo rozumem, protože záhy zjistíš, že láska je tuze složitá věc."

"Nevím, jestli jsi mi odpověděl."

"Nevím, jestli jsi pochopil, na co se vůbec ptáš." Magnus zvedl prut, navinul vlasec a znovu nahodil. "Brzy si o tom promluvíme důkladněji. A brzy se budeš moct zeptat i dalších, kteří jsou v tomto ohledu mnohem zkušenější."

"Děkuji, Magnusi."

"Nemáš zač. Než tvůj pobyt na ostrově skončí, budeš pro mě mít mnohem víc otázek."

"A jak dlouho tu ještě budu?"

"Jak dlouho bude třeba."

"Jak dlouho bude třeba co?"

"To, co máme dokázat," odpověděl Magnus.

Spár se nadechl k další otázce, ale rozmyslel si to.

Doba pokročila a Spár začal mít hlad. "Chytíme tu vůbec něco k večeři?"

"Máš hlad?"

"Ano, mám."

"Umíš uvařit rybu?"

Spár s Leem připravoval dost rybích pokrmů. "Umím, ale ty máš jenom kotlík a rozen. Asi bych zvládl polívku..."

"Ne. Myslel jsem na něco vybranějšího. Polívky a pečínky jíme už měsíc. Dneska budeme mít k večeři něco onačejšího."

"A jak to mám uvařit?"

"S tím si nelam hlavu," prohlásil Magnus. "Nejdřív si musíme najít správný hlavní chod." Zavřel oči, a když je zase otevřel, měl Spár dojem, že mu slabě světélkují. Magnus natáhl ruku dlaní nahoru a pomalu ji zvedal. Z moře se vynořila ryba asi čtyři stopy dlouhá. Magnus kývl a ryba k nim doletěla a skončila u Spárových nohou, kde sebou mrskala v písku.

"Dávej pozor, pokud ji chytíš moc pevně, může tě tou hřbetní ploutví pořezat."

Spár se podíval na Magnuse. "To ji mám donést domů?"

"A jak jinak ji tam chceš dostat?" otázal se mág.

Spár se pokusil svíjející se rybu zvednout, ale byla moc kluzká a těžká. "Můžu ji něčím praštit, abych ji

omráčil?" zeptal se po několika zoufalých pokusech rybu umravnit.

"Aha," řekl Magnus, luskl prsty a ryba se zklidnila. "Je pořád živá, takže bude čerstvá, až ji budeš kuchat. Jmenuje se tuňák a můžeš ho zlehka ogrilovat s nějakým kořením. K tomu se náramně hodí lehce ochucená rýže a vařená zelenina. A kapka chlazeného bílého vína - nějaké suché z Ravensburgu."

Spár velkou rybu zvedl a podíval se na příkrou stezku na útes. "Ještě něco?"

"Jestli mě něco napadne, dám ti vědět."

Spár se pomalu vydal nahoru, a než se dostal k chýši, bolely ho ruce a podlamovala se mu kolena. Ryba musela vážit aspoň tolik co on. Napadlo ho, co s ní má vlastně udělat. Mohl by ji vykuchat na stole, ale tím by nadělal hrozný svinčík. Tak možná venku na zemi, pak by mohl místo spláchnout vodou ze studny. Tím by z ní taky dostal hlínu. A pokud budou filety dost velké, mohl by je napíchnout na rožeň a opéct je.

Kde ale najde rýži a koření? Zatím bylo jídlo u Magnuse prosté, řečeno mírně.

Položil rybu na zem, čímž se mu značně ulevilo. Jak se narovnával, projela mu zády bolest, jež mu připomněla, aby se o takové hlouposti už víckrát nepokoušel. Levou rukou si masíroval bedra a pravou otevřel dveře.

Vstoupil do chýše a málem padl na zadek úžasem. Místo malé místnosti, kterou tak dobře znal, stál ve velké kuchyni. Větší než celá chalupa. Vyhlédl ze dveří a uviděl známou krajinu. Vnitřek ale zůstal změněný.

Všiml si velkého porcovacího stolu s pumpou, kde mohl rybu očistit, a za ním stála kamenná pec. Vedle pece hořel oheň pod kovovým grilem. Na zdi viděl police, kde nepochybně najde rýži a koření. A byl si jistý, že ty druhé dveře vedou do vinného sklípku, kde najde správně vychlazené bílé víno k večeři.

"Jak to udělal?" zamumlal si tiše pro sebe.

9

Zmatek

Spár zamrkal.

Četl další knihu v jazyce Ostrovů, tentokrát kroniku ze života a časů jednoho kupce z Krondoru jménem Rupert Avery. Kupec před svou smrtí nechal příběh sepsat a vytisknout jako paján své marnivosti, alespoň podle Spárova názoru. Příběh byl špatně napsaný a přinejmenším neuvěřitelný, poněvadž pokud by se mělo věřit tomu, co Avery vyprávěl, tak byl pro historii Ostrovního království nesmíme důležitý, neboť téměř sám porazil agenty chaosu, kteří se snažili zmocnit jeho státu.

Spár usoudil, že by se příběh hodil k táborovému ohni, ale jen pokud by v něm byl kladen větší důraz na válečníky a mágy a menší na kluka, který zbohatl. Spár se zhoupl na židli, takže seděl zády opřený o stěnu. Začínal chápat, co je majetek. Někteří lidé ho zřejmě s radostí hromadili. On byl Orosini a z jeho pohledu všechno, co se nedalo sníst, nosit nebo použít, byl přepych. A sbírat přepychové věci za určitou hranici bylo plýtvání časem a námahou.

Ale když pochopil, co je majetek, začal chápat, co je moc. Z důvodů jemu cizích ti, kdož bažili po moci tolik jako tenhle Avery, bažili také po majetku. Lidé jako vévoda Olaský, který nechtěl nic víc než nosit korunu a nechat si říkat král, i když podle toho, co mu vykládali Caleb s Magnusem, si už teď klidně mohl říkat král v Olasku a Aranoru.

Spár postavil židli zase na všechny čtyři nohy a položil knihu na stůl. Tři dny byl sám, protože Magnus se vydal na jednu ze svých záhadných cest. Spár dostal za úkol nějaké čtení - což ho bavilo, když už uměl číst - a cvičit zvláštní sadu pohybů, skoro jako tanec, jimž ho mág naučil. Magnus tvrdil, že ten tanec je jedna forma boje beze zbraní a jmenuje se isalani, pokud to Spár správně pochytil, a po letech studia bude výkonnější i v dalších oblastech boje. Také měl poklízet v chýši a jíst.

To mu zabralo skoro celý den, ale čas, který mu zbyl, využíval k výpravám do okolí, třebaže mu Magnus nakázal, že má zůstat na severním konci ostrova. Na jihu, asi den cesty, se zvedalo pohoří a Magnus mu zakázal lézt nahoru nebo je obejít po pláži. Nevysvětlil mu, proč nesmí na jih, ani co by se stalo, kdyby zákaz porušil, ale Spár si ho nechtěl poštvat proti sobě.

Velká část Spárova života se teď točila kolem čekání. Čekal, až zjistí, k čemu ho cvičí, protože nyní už si byl jistý, že Robert a ostatní s ním mají nějaké záměry.

Jeho vzdělávání postupovalo rychlým krokem: jazyky - už mluvil téměř plynně královským jazykem (jak se nazýval hlavní jazyk království Ostrovů), mluvil téměř bezchybně roldemsky a začínal se učit nářečím z Velké Keshe - zeměpis, dějepis a také začal studovat hudbu.

Hudba ho bavila nejvíc. Magnus měl kouzlo, které vyvolávalo představení hudebníků, s nimiž se během let setkal. Některé prostší melodie Spárovi zněly téměř povědomě, ale i složitější hudba, kterou šlechtě vyhrávali zkušení hudebníci, byla stejně půvabná. Aby hudbu lépe pochopil, řekl mu Magnus, že se bude učit hrát na nějaké nástroje, a strčil mu píšťalu, jež nyní ležela na stole - dlouhou dřevěnou rourku se šesti dírkami. Hodně se podobala té, na niž hrával jeho otec, a Spár na ní rychle zvládl některé jednodušší melodie.

Spár si přejel rukou obličej. Oči ho pálily a záda bolela. Vstal a vyhlédl z okna. Slunce se pomalu klonilo k obzoru. Spár si uvědomil, že pročetl skoro celé odpoledne.

Podíval se na krb, kde stál velký kotel do půlky plný guláše, který připravil předevčírem. Byl stále poživatelný, jenže stále stejné jídlo mu už nechutnalo. Usoudil, že má tak hodinku, aby mohl něco ulovit nebo si zaběhnout na pláž pro rybu.

Západ slunce byl pro obojí vhodná doba. Nedaleko od chýše bylo velké jezero, kam za východu a západu slunce chodívala pít zvěř, a ryby za příbojem byly při západu slunce čilejší.

Chvíli váhal a pak se rozhodl, že se mu víc líbí rybaření. Plížení se za zvěří vyžadovalo příliš velké soustředění

a on měl právě teď náladu stát na písku s větrem ve tváři a upírat zrak na něco v dálce.

Popadl prut a koš a vyběhl ze dveří.

Když se vydával zpátky do kopce, byla už tma. Ve chvilce se mu podařilo chytit dvě velké tresky, což mu k večeři bohatě stačilo. Ugriluje si je v krbu a přidá trochu koření, které Magnus přechovával v truhličce. Rád by měl nějakou rýži a uvědomil si, na jaký přepych si v kuchyni u Kendricka zvykl. Jeho matka často připravovala ryby a podávala je s kořínky a bobulemi, jež ženy nasbíraly. Občas se ke zvěřině podávala obilná placka upečená na ohni, s medem, bobulemi nebo oříšky. Spár nyní s chutí jedl jídlo, jaké by si jeho matka ani neuměla představit. Pomyšlení, že je nejspíš nejlepším kuchařem v historii svého lidu, bylo docela zábavné.

Když se dostal téměř na vrcholek kopce, zastavil se. Obloha byla ještě světlá, slunce zapadlo teprve před chvílí, ale rychle se stmívalo. Něco zaslechl.

Zaposlouchal se. Lesy kolem chýše byly tiché. Měly by se z nich ozývat zvuky denních zvířat hledajících si doupata na noc, jak noční dravci ohlašovali svou přítomnost. Měli by tu už poletovat noční ptáci a chytat hmyz.

Místo toho tu panoval klid, který mohl znamenat jediné: v blízkosti byli lidé. Spára napadlo, že se možná vrátil Magnus, ale nějak věděl, že ne. Něco bylo špatně.

Spár usoudil, že na ostrově budou i další lidé, kteří nejspíš žili na jihu za hřebenem, a Magnus nechtěl, aby se s nimi sešel, alespoň zatím ne, nicméně Spár si nemyslel, že by se tu nečekaně objevili. Odložil prut a koš a náhle si uvědomil, že zbraně nechal v chýši.

Vytáhl z koše nůž, ubohou zbraň, sloužící ke kuchání ryb, ale bylo to lepší než nic. Pomalu zamířil k chýši a napínal smysly. Poslouchal, díval se, větřil.

U chýše něco bylo, něco neznámého, mimo jeho zkušenosti. Prve si myslel, že tam bude někdo, ale teď usoudil, že to nebude člověk.

Ze dveří vyšla jakási postava, skoro příliš rychle, aby ten pohyb zachytil, ale přesto rozpoznal lidskou podobu, ale bez rysů. Silueta, jež se jen mihla a splynula s temnotou, byla jednolitě černá od hlavy k patě.

Spár se zastavil a dýchal co nejtišeji. Všemi smysly se snažil zachytit, kam se tvor poděl. Lehký pohyb vzduchu za ním ho varoval, že se mu kdosi rychle přesunuje za zády, a padl na kolena. Bez váhání máchl nožem za sebe a člověka by určitě zasáhl někde mezi koleny a slabinami.

Když čepel cosi skutečně zasáhla, rozlehlo se nocí nelidské jódlování. Spára srazil silný úder do ramene, jako kdyby na něj spadlo velké tělo.

Spár využil hybnosti při pádu, udělal kotoul a vyskočil ve chvíli, kdy ucítil závan větru. Věděl, že se mu nějak podařilo vyhnout úderu jiného neviditelného útočníka. Čistě pudově vycítil, že oba útočníci jsou za ním, a skočil směrem k chýši. Pokud měl tento útok přežít, potřeboval se dostat k meči.

Když se přiblížil ke dveřím, vlasy na krku se mu zježily. Bez ohlížení proletěl dveřmi a přistál tvrdě na podlaze. Něco neviditelného proseklo vzduch tam, kde by byl měl hrudník.

Klouzal po břiše pod stůl, kde se otočil a rychle se zvedl s mečem v ruce. Odhodil pochvu a kopl stůl směrem ke dveřím, aby zpomalil ty, kteří by snad přicházeli.

Stůl na cosi narazil těsně přede dveřmi a Spár viděl, jak se tma ve dveřích pohnula. Objevila se postava, již rozeznal jen proto, že zakryla to, co bylo venku, protože večerní obloha byla ještě světlá.

Pak se ten tvor dostal do chýše. Spár rozeznával jen zhruba lidskou postavu, černou, jako kdyby se z jejího povrchu neodráželo žádné světlo. Věděl, že další je stále venku, a tak couvl ke krbu a z náhlého popudu popadl hořící větev a zvedl ji před sebe.

Tvor po něm sekl prackou a Spár uhnul. Levým ramenem mu projela bolest. Tvor dal ruku pryč a Spár měl dojem, že na kratičkou chvilku vidí slabý pohyb vzduchu, jako kdyby se něco stahovalo. Nemusel se dívat, aby věděl, že ho sekla nějaká neviditelná zbraň. Rameno ho pálilo a z rány mu tekla krev.

U dveří se cosi mihlo a Spár věděl, že vstoupil další neviditelný útočník. Další pohyb, zachycený koutkem oka, ho varoval. Vrhl se doprava. Rukou mu projela další bolest, ale věděl, že kdyby se nebyl pohnul, místo ruky by teď měl rozříznuté hrdlo.

Dopadl tvrdě na trojnožku držící kotel a překulil se směrem od místa, kde myslel, že útočník stojí. Kotel se zhoupl směrem od krbu a převrátil se, takže se zbylý guláš vylil do ohně. Místnost okamžitě naplnil kouř a saze.

Náhle Spár před sebou uviděl nohu. Bez váhání se ohnal mečem a stejné zajódlování jako prve se ozvalo i nyní, jen hlasitěji.

Když teď byla chýše plná kouře. Spár jasně rozeznal tři postavy. Měly lidské proporce a zdánlivě byly beze zbraně. Spár však věděl, že to je mylný dojem, a tak se posunul, až byl zády ke zdi.

Ostatní se motali kolem, jako by ho neviděli. Spár popadl meč a nevšímaje si bolesti v rameni vstal. Částečně ho zakrývala police, kterou ho Magnus nechal vyrobit a kde přechovávali knihy, jež četl.

Dva tvorové, kteří vstoupili dveřmi, popošli blíž. Jeden bránil dveře a druhý mířil ke Spárovi. Ten u dveří viditelně kulhal a Spár věděl, že jeho se kl nožem.

Když teď měl meč, konečně se cítil připravený k boji. Potřeboval se dostat ven, ale jen za dveře, aby na něj ti tvorové nemohli naráz. Postava nejblíž u něj se napřáhla, jako by chtěla znovu udeřit cepem, a Spár vyskočil a máchl mečem, snaže se zahnat tvora pryč. Vyskočil na převržený stůl, naklonil se a nezraněným ramenem vrazil do tvora u dveří.

Zády mu projela bolest směrem k levé kyčli. Zasupěl. Tvorovi nalevo se podařilo Spára zasáhnout a jemu se podlamovala kolena.

Jak padal na zem, ohnal se mečem a odměnou mu byl zásek a nelidské zaječení, jež náhle ztichlo.

Spár se překulil a snažil se vstát, když něco prolétlo dveřmi. Tam byl třetí útočník! Sekl mečem přes ruku zhruba směrem ke dveřím a málem se mu podařilo vstát, když mu levou tvář, rameno a prsa sežehla další vlna bolesti.

Nedostatek dechu, mokrá halena a roztřesená kolena znamenaly, že příliš silně krvácí. Srdce mu prudce bušilo. Věděl, že pokud nějak nezabije zbývající dva tvory, je po něm.

U dveří se znovu cosi mihlo a Spár věděl, že teď jsou oba venku s ním. Zamrkal a obracel hlavu sem a tam, snaže se zahlédnout tmavé postavy, ale ty byly neviditelné.

Vycítil pohyb napravo, a tak sebou praštil doleva. Chtěl se vzepřít a vstát, ale levá noha ho neposlechla a on se zhroutil na zem. Pravou nohou mu projela prudká bolest. Pustil meč. Jakkoliv se chtěl odkutálet, dostat se od těch tvorů co nejdál, tělo ho neposlouchalo. Pálení ucítil i v pravém rameni a zaječel.

Umíral. Jeho lidé zůstanou nepomstěni a on nikdy nezjistí, kdo jsou jeho vrahové a proč vlastně zemřel.

To mu táhlo hlavou, když padal do temného zoufalství a lítosti a kolem něj vybuchlo jasné bílé světlo. Pak ztratil vědomí.

Plul v moři bolesti. Kůži měl jako v ohni a koupal se v mukách. A nemohl se hýbat. Občas slyšel hlasy a viděl obrazy, některé znal, jiné byly cizí.

" ...příliš mnoho krve. Nevím... "

Zavalila ho černota a další bolest.

" ...přežil, to nechápu... "

Nejdéle mu v uších znělo zvláštní zvonění, jež pomalu přešlo v hudbu. Někdo vedle něj hrál na flétnu.

Následovala další vlna černi.

Čas ubíhal trhaně, občas si zapamatoval, co vidí, cítí a slyší. Opakovaně se před ním objevovala ženská tvář. Byla moc hezká, ale tvářila se vážně, dokonce nevlídně. Mluvila na někoho opodál, často ji však neslyšel nebojí nerozuměl.

Zmocňovaly se ho horečnaté sny plné tvorů z nočních můr. Chvíli nad ním visela jakási modrá bytost se stříbrnými rohy a mluvila jazykem plným houkání a pískání. Objevovaly se a mizely další tváře, některé nepochybně lidské, jiné trochu odlišné, s příliš dlouhýma ušima a obočím z peří či nosem s malým trnem na špičce.

Zdály se mu další sny, sny o dětství v Kulaam. Viděl obličej Oka modrokřídlé čírky, její medové oči na něj hleděly plné smutku. Spatřil dědečka Smích v očích, jenž žil podle svého jména. Pobaveně se na něj usmíval. Viděl matku a sestru a další ženy, plnící své povinnosti.

Viděl sám sebe, jak sestupuje z hory, vyčerpaný, a přesto co nejvíc spěchá.

Uviděl kouř, smrt a oheň. A uviděl muže na černém koni.

"Krkavec!" zaječel a posadil se.

Jakási žena ho popadla za ramena. "Jen klid. Uvolni se. Uzdravíš se."

Spár si uvědomil, že je zalitý potem. Točila se mu hlava. Tělo měl obvázané a náhle ho zamrazilo, až mu naskočila husí kůže, Rozhlédl se kolem sebe.

Byl v bílé místnosti s několika vybranými kousky nábytku a velkým oknem viděl modrou oblohu. Byl teplý den. Oknem dovnitř proudil příjemný vánek a v dálce byly slyšet hlasy.

"Kde to jsem?"

Žena vstala. "Jsi mezi přáteli. Pošlu sem Magnuse."

Spár si zase lehl na tři naducané polštáře. Ležel nahý pod pokrývkou z bílé látky, jakou ještě nikdy neviděl. Povlečení bylo propocené a on věděl, že právě překonal horečku. Měl obvázané rameno, záda, hrudník, obě stehna a pravé lýtko.

Ve chvilce se objevil Magnus. Žena šla krok za ním. "Jak se cítíš?" zeptal se bělovlasý mág.

Spár odpověděl: "Nepřepral bych ani kotě."

Magnus se k němu posadil na postel a položil mu ruku na čelo. "Horečka je pryč." Palcem Spárovi zvedl víčko. "Žloutenka taky."

"Co se stalo?" chtěl vědět Spár.

Magnus pravil: "Je to dlouhý příběh. Zkrácená verze zní, že někdo poslal tři tanečníky smrti, aby mě zabili. Místo toho našli tebe."

"Tanečníky smrti?"

"Všechno ti důkladně vysvětlím, ale teď musíš odpočívat. Máš hlad?"

Spár kývl. "Něco bych snědl."

Ozvala se žena: "Dojdu pro polívku." A odešla.

"Jak dlouho jsem byl mimo?"

"Deset dní."

"Já tu jsem deset dní?"

Magnus kývl. "Málem jsi umřel, Spáre. Kdybys byl kdekoliv jinde než na tomto ostrově, tak jsi už nejspíš po smrti. Snad jen nějaký mocný chrámový kněz by tě dokázal zachránit, ale málokdo kromě těch, kdo tu žijí, by měl schopnost tě udržet naživu.

Dotek tanečníka smrti je jedovatý, takže i když tě nezabije rovnou, oběť zranění málokdy přežije."

"Jak jsem se sem dostal?"

"Když tanečníci smrti vstoupili na ostrov, někteří z nás okamžitě poznali, že se něco děje. Jakmile nám došlo, že k útoku nedojde tady, spěchali jsme do chýše. Tanečníci smrti čekali, že najdou osamělého mága a místo toho našli

šermíře.

Kdyby byli šli po tobě, byl bys umřel, aniž bys věděl, co tě zabilo. Jenže oni byli připravení na kouzelný odpor, ne na chladnou ocel, a to ti získalo dost času, abychom tě mohli zachránit."

"Děkuju. Kdo je "my"?"

"Já a ostatní," odpověděl Magnus a vstal, protože žena se vrátila s velkou miskou polévky a kusem chleba na podnose.

Spár se zvedl, aby se mohl najíst, ale přehnal to a hned se mu zatočila hlava. Žena si k němu sedla a vzala lžíci. Spár, než aby něco namítal, se raději nechal nakrmit. Byla to krásná žena, něco po třicítce, s tmavými vlasy a nádhernýma modrýma očima. Pevně tiskla rty, až vypadala přísně.

Podíval se z ní na Magnuse a mezi sousty polévky řekl: "Vidím tu podobu. Nikdy jsi mi neřekl, že máš sestru."

Žena. se usmála a Magnus taky. Tehdy byla podoba ještě zřejmější. Žena utrousila: "Lichotíš mi,"

"Spáre, tohle je Miranda, moje matka."

Spár polkl a vyhrkl: "Tomu nevěřím." Vlastně vypadala spíš mladší než její syn.

"Věř tomu," ujistila ho Miranda. "Tohle je vskutku pozoruhodné místo."

Spár jen mlčky jedl. Když skončil, Miranda mísu odložila. Okamžitě začal: "Co -"

"Teď ne," zarazila ho. "Na otázky budeš mít čas později, teď musíš odpočívat."

Spárovu zvědavost překonala jeho únava. Ještě než Miranda odešla z místnosti, zavřely se mu oči a začal dýchat pravidelně a pomalu.

Dva dny poté, co nabyl vědomí, směl Spár vstát a projít se. Magnus mu půjčil hůl, o niž se opíral, protože měl slabé a zraněné obě nohy. Kulhal vedle mága, který řekl: "Vítej ve Villa Beata."

"Tak se to tu jmenuje?"

"Ano. V jednom starém jazyce to znamená "Krásný domov"."

Byli na velkém dvoře obklopeném nízkou zdí. Budovy byly všechny bíle omítnuté, se střechami z červených tašek.

"Takové místo jsem si ani neuměl představit."

"Těm, kdo ho stavěli, záleželo víc na pohodlí než na obraně. O tom, jak vzniklo, koluje mnoho příběhů."

"A znáš pravdu?"

Magnus se usmál.

"Ne. Otec tvrdí, že ji slyšel, ale od muže, o němž bylo známo, že si rád vymýšlí, když se mu to hodí, takže možná nikdy nezjistíme, jak to tu vzniklo."

"Tady jsi doma?"

"Tady jsem vyrostl, ano."

Spár se díval a vykulil oči, když uviděl tvora s modrou kůží a stříbrnými rohy, nesoucího do domu velký koš mokrého prádla. "Co to bylo?" vydechl.

"To byl Regar, je C'ahlozian. Najdeš tu spoustu lidí, kteří se od nás dvou hodně liší, Spáre. Jen nezapomínej, že to jsou pořád lidé. V jeho domovině bys byl stejně divný, jako ti on připadá tady."

Spár řekl: "Než jsem tě poznal, Magnusi, myslel bych si, že patří jenom do příběhů k ohni, a když jsem ho viděl, jak jsem byl nemocný, myslel jsem, že je to z horečky. Teď mě už hned tak něco nepřekvapí."

"Jenom chvilku počkej, příteli. Čeká tu na tebe plno překvapení. Prozatím se ale ještě trochu projdeme, dokud svítí sluníčko. Musíš zase nabrat síly."

Jak se tak procházeli. Spár viděl lidi spěchající něco vyřídit. Většina vypadala normálně, ale jeden nebo dva rozhodně ne.

Během procházky mu došel dech, tak si otázky schoval na později, ale podařilo se mu zastavit na dost dlouho, aby se mohl zeptat: "Magnusi, a kdo se tě vlastně snažil zabít?"

"To, můj příteli," odtušil mág, Je velmi dlouhý příběh."

Spár se usmál, smát se by ho moc bolelo. "Já zřejmě hned tak nikam nepůjdu.

Za nimi se ozval hlas: "Smysl pro humor. To je dobré."

Spár se otočil. Uviděl malého, křehce vypadajícího mužíka s hlavou holou jako koleno, v prosté tunice sepnuté na levém rameni, takže pravé rameno zůstalo holé.

Na nohou měl sandály a v levé ruce držel hůl. Přes rameno mu visel pytel a vypadal staře, ale jaksi zároveň jako dítě. Tmavé oči zvláštního, téměř mandlovitého tvaru, se zájmem upíral na Spára.

Magnus řekl: "Spáre, to je Nakor."

A trochu jiným tónem, jehož změnu Spár nepochopil, dodal: "Je to jeden z mých... učitelů."

Nakor kývl. "Občas. Jindy se cítím spíš jako strážce kobky. Když byl Magnus mladší, napáchal spoustu lumpáren."

Spár se podíval na Magnuse, jenž se sice zamračil, nic však nenamítal. Chtěl něco říci, ale Nakor ho předběhl.

"A teď k tvé otázce, mladý brachu. Je to dlouhý příběh, který budeš muset slyšet, ale ne teď."

Spár se díval z jednoho muže na druhého a všiml si, jak si vyměnili pohledy. Došlo mu, že Nakor Magnusovi zakazuje mluvit dál o tom útoku.

Pak Nakor prohlásil: "Magnusi, myslím, že s tebou chce mluvit otec."

Magnus zvedl obočí. "Nepochybně," utrousil. Otočil se ke Spárovi. "Nechám tě v Nakorově něžné péči a radím ti, aby ses moc neutahal. Byl jsi vážně zraněný a musíš hlavně odpočívat a jíst."

Nakor slíbil: "Doprovodím ho do pokoje."

Spár Magnusovi popřál dobrý den a vydal se zpátky do pokoje. Když si lehal, nohy se mu třásly a Nakor mu musel pomáhat.

Na zdánlivě křehkém mužíkovi bylo něco, co Spára zaujalo. Byl si jistý, že je ve skutečností hodně silný. Cestou zpátky Magnusův učitel mlčel.

"Nakore?"

"Ano, Spáre?"

"Kdy se to dozvím?"

Nakor se na něj zadíval a viděl, kolik práce mu dá udržet oči otevřené. Když ho únava konečně přemohla, Nakor odpověděl:

"Brzy, Spáre. Už brzy."

Uběhl týden a Spárovi se navracely síly. Se zájmem se díval, když mu konečně sundali obvazy, a objevil jizvy, na něž by byl i o hodně starší člen jeho klanu pyšný. Ještě mu nebylo dvacet a už vypadal jako veterán z mnoha bitev, muž dvakrát starší. Pocítil hluboký smutek, protože si uvědomil, že tyhle válečnické značky nemá komu ukázat. Mimoděk zabloudil rukou k obličeji a došlo mu, že i kdyby někdo takový existoval, nemá na tváři tetování, které by odhalilo, že je Orosini.

Miranda mu sundala poslední obvaz a všimla si jeho gesta. "Na co myslíš?"

"Na svůj lid," odpověděl Spár.

Miranda kývla. "Mnoho z nás mělo těžký osud, Spáre. Příběhy, které uslyšíš jen tady na ostrově, tě poučí, že v tom nejsi sám." Posadila se na postel a vzala ho za ruku. "Někteří lidé tady jsou uprchlíci. Utekli před vražděním a krveproléváním, jako ty. Jiní jsou ti, co přežili, jako ty, co ztratili všechno, celý svůj domov."

"Co je tohle za místo, Mirando? Magnus se mým otázkám vyhýbá a Nakor vždycky převede hovor na něco..."

"Pošetilého?"

Spár se usmál. "Občas je legrační."

"Nenech se tím jeho úsměvem oklamat, chlapče," řekla Miranda a poplácala mu ruku. "Je to možná ten nejnebezpečnější člověk, jakého znáš."

"Nakor?"

"Nakor," přitakala a vstala. "Teď tu počkej a ještě chvíli odpočívej. Za chvíli někdo přijde."

"A proč?" zeptal se celý neklidný, jak chtěl ven z místnosti.

"Aby tě někam dovedl."

"Kam?"

Když odcházela, ještě prohodila: "Uvidíš."

Spár si lehl. Byl ztuhlý a rozbolavělý a cítil potřebu něco dělat, i kdyby jen na chvilku, protáhnout se, nabrat vzduch hluboko do plic. Chtěl běhat, šplhat, lovit jeleny. I rybaření by uvítal, protože cestou na pláž a zpátky by se zpotil.

Zavřel oči a zavzpomínal - na muže vyprávějící příběhy u jasně plápolajícího ohně v dlouhé chýši. Vzpomínal na očistné rituály, pro něž se stavěla zvláštní chýše, když sníh na úbočích hor roztál, kde pára stoupající z rozpálených kamenů obklopila skupinku deseti či víc mužů a žen, chlapců a dívek, kteří zpěvem vítali jaro a pak ze sebe seškrabovali špínu nasbíranou za zimu.

Vzpomínal na otce a matku a přepadl ho smutek. Hořkost, kterou cítil první rok po zničení svého lidu, nahradila tichá tesknota, odevzdanost. Smířil se s tím, zeje poslední Orosini a že nese břímě pomsty, ale jinak svou budoucnost neznal.

Podřimoval, když vycítil, že někdo vstoupil.

Otevřel oči, srdce se mu rozbušilo. A uviděl mladou ženu, s níž se dosud nesetkal. Měla nejkrásnější modré oči, jaké kdy viděl, velké a modré jako chrpy. Obličej měla jemný, hezkou bradu, plné rty a téměř dokonale rovný nos. Ve vlasech barvy světlého medu měla světlejší pramínky od sluníčka. Na sobě měla prosté modré šaty, ponechávající ruce holé, s nabíráním kolem výstřihu, jaké viděl u mnoha žen tady, ale na ní vypadaly skvěle, protože byla vysoká, štíhlá a pohybovala se jako lovec.

"Ty jsi Spár?"

"Ano." Slovo jen procedil mezi zuby, protože mu při pohledu na ni došel dech,

"Pojď se mnou," vybídla jej.

Vstal a šel za ní. Venku ji dohonil a zeptal se. "Jak se jmenuješ?"

Vážně se na něj podívala a trochu sklonila hlavu, jako by ho chtěla vidět lépe. Pak se usmála a náhle jako by zářila. Mluvila tiše, melodicky. "Jsem Alysandra."

Nenapadlo ho, co říci. Nenacházel slov. Veškeré vzpomínky na Lelu a Meggie zmizely před krásou této mladé ženy a jeho náhle rozbolelo břicho.

Přešli dvůr a zamířili k hlavní budově, kde Spár ještě nebyl.

Příliš rychle se obrátila a ukázala na dveře. "Tam." Vzápětí odešla a nechala ho tam stát s otevřenou pusou, když se za ní díval a ze všeho na ní se mu stahoval žaludek. Díval se jen chviličku, pak zmizela ve dveřích a on zůstal sám.

Po chvilce se sebral a podíval se na dveře. Byly dřevěné, s klikou. Zmáčkl kliku a vstoupil.

V prázdné místnosti tu stáli tři muži. Dva z nich Spár poznal:

Nakora a Roberta.

"Pane!" vyhrkl Spár překvapeně.

Robert kývl a řekl: "Stoupni si tam. Spáre." Ukázal na místo uprostřed místnosti.

Třetí muž byl malý, s tmavými vlasy a vousy, a na mladíka upíral oči, jež v něm vyvolávaly neklid. Nebylo pochyb, že je to velmi mocný muž. Bylo to zřejmé ze způsobu, jakým se nesl, ale bylo toho víc. Po době strávené s Magnusem a předtím s Robertem Spár dokázal vycítit něco z magie v člověku a z tohoto muže přímo čišela.

Muž promluvil, "Jsem Pug. Taky se mi říká Černý."

Spár jen mlčky kývl.

Pug pokračoval. "Toto je můj ostrov a všichni, kdo tu bydlí, jsou mí přátelé a žáci."

Robert dodal: "Pug učil mě i Nakora, Spáre."

Spár dál mlčel.

Nakor řekl: "Ten útok tanečníků smrti všechno změnil, chlapče. Zvážili jsme tvé pokroky a posoudili tě."

Spár dál mlčel, ale v očích měl plno otázek.

Promluvil Robert. "Posuzovali jsme tě, abychom věděli, jestli máš zůstat v mých službách, dokud tě nepropustím. Spáre, nebo jestli jsi nadaný natolik, aby ses mohl připojit ke společnosti tady na ostrově."

Konečně se Spár zeptal: "Jaké společnosti, pane?"

Muži si vyměnili pohledy a Robert řekl: "Nazýváme se konkláve stínů, Spáre. Kdo jsme časem zjistíš, pokud budeš připuštěn do našich řad. Taky ti bude jasné, co jsme."

"Ale než se dozvíš tohle a spoustu dalších věcí," přidal se Pug, "musíš se rozhodnout, že se k nám přidáš. Pak bude tvůj dluh považován za splacený a ty budeš svobodný muž, který může jednat podle svého svědomí - i když budeš mít jisté závazky ke konkláve.

S těmi závazky ale také přicházejí výhody. Jsme bohatí, dost na to, abychom tě mohli zaopatřit na zbytek života. Máme mocné spojence, takže se budeš moci snáze pohybovat mezi šlechtici a mocnými, pokud to bude třeba."

Slova se ujal Nakor. "Ale taky máme mocné nepřátele. Tanečníci smrti představují jen jeden pokus z mnoha, jak se zbavit jednoho z našich důležitějších členů. Kdyby se jim podařilo Magnuse zabít, naše věc by v následujících letech hodně utrpěla."

"A co mám vlastně udělat?"

Robert řekl: "Žádá se od tebe, abys složil přísahu věrnosti, ne mně, ale konkláve, Spáre. Tuto místnost opustíš jako člen naší společnosti a s tou přísahou přijdou výhody a zodpovědnost, jaké jsme ti zatím jen naznačili."

Spár pra vil: "Zní to Jako kdybych měl v té věci na vybranou."

Nakor odtušil: "To máš."

"A jaká je ta druhá možnost?"

Pug se podíval na Roberta a Nakora, než odpověděl: "Smrt."

10

Rozhodnutí

Spár mlčky stál.

Pohledem přebíhal od jedné tváře ke druhé, jak studoval tři muže před sebou a snažil se z jejich výrazu vyčíst, co se od něj čeká.

Všichni tři jen nehybně čekali a jejich výraz neprozrazoval nic z toho, co si myslí. Pug ho pozoroval, jako by se mu snažil číst myšlenky. Robert se tvářil, že prostě jen čeká na to, co řekne. Nakor se očividně pokoušel vyložit si ze Spárova postoje a jeho výrazu nějakou reakci na volbu, kterou mu předložili.

Po dlouhém mlčení Spár promluvil. "Zřejmě nemám na vybranou."

Robert řekl. "Ne, vždycky máš na vybranou. My jsme tu však došli k velmi těžké volbě." Po odmlce pokračoval. "Tady Pug je můj učitel a vůdce našeho společenství."

Pug si Spára chvíli prohlížel, a pak se usmál. Když se uvolnil, náhle vypadal mnohem mladší než Robert, jeho žák. "Tys sem vlastně vůbec neměl přijít, Spáre. Syn tě přivedl na severní konec ostrova, aby tě oddělil, aby se mohl soustředit na tvá studia a lépe tě odhadnout." Mávl rukou a svíčky v kovovém kruhu visícím ze stropu náhle vzplály, takže v místnosti bylo světlo. Robert a Nakor zašli do rohů a vrátili se se čtyřmi stoličkami. Robert jednu postavil před Spára a druhou před Puga. Vyšetřovatelé se posadili. Pug Spárovi pokynul, ať udělá totéž.

Spár poslechl a zeptal se: "Kdybych řekl ne, vážně byste mě zabili?"

"Ne," odpověděl Pug, "ale jistým způsobem bys "zemřel". Museli bychom ti odstranit vzpomínky. Nebyli bychom suroví. Prostě bys usnul a až by ses probudil, byl by z tebe někdo jiný. Možná mladý muž, který byl zraněný ve válce nebo doma spadl ze střechy.

Po návratu by tě přivítali lidé, kteří by tvrdili, že tě znají celý život a rychle by ti připomněli vše, co jsi zapomněl. Zařídili bychom, aby byli velmi přesvědčiví, a ty bys časem uvěřil, že to jsi opravdu ty."

"Ale jistým způsobem máte pravdu: by zemřel."

Robert kývl.

Ozval se Nakor. "Poslední Orosini by byl ztracen."

Spár zase dlouho mlčel a v duchu si to rozebíral. Konečně řekl: Povězte mi víc, ať se můžu rozhodnout moudře. Nechci nevědět, kdo jsem - i když zapomenout na smrt mého lidu by občas mohlo vypadat jako požehnání - ale mám dluhy, které musím splatit, a ty nemůžu jen tak pominout."

Promluvil Robert. "Pokud se rozhodneš sloužit, tvůj dluh ke mně bude považován za splacený."

"Je tu další," připomněl Spár.

Pug kývl. "Máš krevní dluh."

"Ke svému lidu. I kdyby šlo jen o jediného člena mé rodiny nebo klanu, stejně bych je všechny našel a donutil je zaplatit za to, co udělali. Ti muži ale zničili celou mou rasu, protože pokud se někomu nepodařilo uniknout smrti, aniž bych o tom věděl, tak jsem skutečně poslední Orosini na světě."

Kývl na Nakora. "Nemůžu umřít ani v jednom smyslu toho slova - tělesně, ani ve vzpomínkách - dokud nebudou pomstěni."

"V tom se naše zájmy nemusí křížit," podotkl Nakor a podíval se na Puga. "Smím?"

Pug kývl.

Nakor sáhl do pytle, který měl u pasu, vytáhl pomeranč a zaryl palcem do slupky. Podíval se na druhé dva muže a zvedl obočí. Když oba zavrtěli hlavou, Nakor se zase zadíval na Spára.

"Vidíš před sebou vůdce skupiny lidí," začal. "Tohle místo, tento ostrovní domov, býval kdysi útočištěm lidu prchajícího před válkou, aspoň tak se to povídá. Později se stal domovem prvního černého mága. Jmenoval se Macros. Miranda je jeho dcera. Pug je Mirandin manžel. Oni dva jsou pány ostrova, Spáre. Znáš i oba jejich syny.

Během let sem k nám přišla spousta lidí. Studenti z... no, z mnoha míst. Některá si většina lidí ani neumí představit." Zazubil se. "Některá jsem si ani já neuměl představit, a to mám docela dobrou představivost."

Pug ho přerušil. "Historii můžeme odložit na později, Nakore. Pověz mu, co ho čeká."

Nakor se přestal křenit, zakousl se do pomeranče a chvíli zamyšleně žvýkal. "Jak jsem říkal, jsme vůdci skupiny lidí. Mnoho z nich sem přišlo učit se a sloužit."

"Sloužit?" opáčil Spár.

Nakor se usmál. "Víš, Pugu, já ještě nikdy nikomu nevysvětloval při jednom sezení, co tu děláme."

Pug kývl. "A teď taky ne. Ať má aspoň všeobecné ponětí o tom, co jsme zač, a jestli bude souhlasit, že bude sloužit, můžeme ho vzdělávat průběžně."

Robert zvedl ruku. "Smím?"

Pug zase kývl.

"Spáre, my tři patříme ke konkláve stínů. Konkláve tvoři lidé, kteří se spojili z jistého důvodu. Ten důvod ti bude časem jasnější, ale prozatím musíš vědět, že se jedná o věci, kterým ještě nedokážeš porozumět.

Tohle ti ale řeknu. Máme cíl, který je opakem mnoha zlého, co se dnes děje ve světě. Stojíme proti silám, jež se spikly, aby zničily tvoji domovinu. Pokud máš v současnosti za cíl pomstít svůj lid, nejlepší příležitost budeš mít, když budeš sloužit nám."

Spár se mu podíval do očí. "Dlužím ti život, pane, a budu svůj dluh ctít, jenomže ode mě žádáš, abych bez důkazů uvěřil velmi vážnému tvrzení. U Kendricka ani tady jsem neviděl nic, co by mě přimělo o tvém tvrzení pochybovat, a nic mě nepřesvědčí, že ty nebo ti druzí dva muži jsou zlí. Ale dědeček mi říkal, že lidé, kteří páchají zlo, to často dělají ve jménu většího dobra, a že v dějinách Orosiniů se objevili šamani a náčelníci, co svůj lid vedli špatně a tvrdili, že jednají správně.

V den, kdy mí lidé zemřeli, jsem viděl zlo na vlastní oči. Neznám důvod, který vedl ke zničení mého národa. Vím jenom, že ti, kdo pobili ženy a děti mého klanu, spáchali zlo."

Robert zvedl ruku. "Tolik ti můžu potvrdit: muži, kteří zničili tvůj domov, nejednali ze špatně pojatého smyslu pro větší dobro. Byli to najatí žoldnéři, zabíjející pro zlato, a pomáhali jim vojáci z Olaského vévodství. Ještě si o tom promluvíme. Prozatím vezmi v úvahu, že máme stejný cíl."

"Roberte, zachránil jsi mi život, když jsi mě mohl prostě nechat vránám a supům," řekl Spár. "U tebe ani u tvých přátel jsem neviděl nic nečestného. Caleb a Magnus -" kývl na Puga, "- mě hodně naučili, a když jsem se tu léčil, slyšel jsem smích..." Vzpomněl si na Alysandru. "Je tu hodně věcí přinášejících radost." Zhluboka se nadechl a pokračoval: "Bohové mě poslali na cestu, jejíž konec můžu jen hádat. Ale ode dne, kdy jsem se, Roberte, probudil na tvém voze, jsem byl ve tvé péči. Ty mi pověz, co mám dělat."

"To nemůžu. Spáre. Jedno musíš vědět. Všechny přísahy konkláve stínů musejí být učiněny ze svobodné vůle a bez pochybností. Jakmile jednou vstoupíš do našich řad, nesmíš couvnout. Odvrhnutí přísahy ti přinese smrt."

Pug dodal: "A nejen smrt vzpomínek. Protože jakmile se staneš jedním z nás, dozvíš se věci, které nesmí zjistit nikdo cizí. Věci, pro jejichž utajení musíš být ochotný i zemřít."

Nakor se usmál. "Ale přísaha má i dobré stránky. Můžeme ti ukázat mnoho divů. Za rok tady se naučíš víc než za deset životů v horách, které byly tvým domovem."

"Už jsem se naučil hodně," poznamenal Spár.

Nakor pokračoval: "Až se budeš chtít pomstít, budeš potřebovat zdroje a spojence. My ti můžeme opatřit obojí."

"Co musím udělat?"

Pug vstal a postavil se před Spára a Robert a Nakor se k němu připojili.

"Přísaháš, že budeš věrný konkláve stínů, Spáre stříbrného sokola? Vstupuješ do našich řad ze svobodné vůle? Přísaháš, že budeš poslouchat ty, jimž bude svěřeno velení nad tebou, a chránit ty, jejichž život bude svěřen do tvé péče? Přísaháš, že zachováš tajemství ti svěřená?

Odpověz ano, nebo mlč.

Všechno, nebo nic, Spáre.

Co řekneš?"

Spár se po chvíli zhluboka nadechl a řekl: "Ano, budu sloužit."

"Dobře, to je dobře," pochválil ho Nakor, položil mu ruku na rameno a vytáhl další pomeranč. "Chceš?"

Spár si plod vzal. "Děkuju."

"To bych asi měl říct Magnusovi, ať tu chalupu zavře a připojí se tu k nám," poznamenal Robert. "Spárovo

vzdělávání konečně začne doopravdy."

A s tím odešel z místnosti.

"Nakore, ukaž Spárovi, kde bude bydlet," přikázal Pug. "Dej ho k Rondarovi a Demétriovi."

Nakor kývl. "Tak pojď, chlapče."

Když odešli, Pug minutu mlčel a pak se, jakoby do prázdna, zeptal: "Co myslíš?"

Ze stínu v rohu se ozval hlas. "Myslím, že jsi tomu chlapci nedal na vybranou." Do světla vstoupila Miranda.

"Co jiného jsem mohl dělat?"

"Vyléčit ho, nechat mě, abych mu vzala vzpomínky, a vrátit ho do Magnusovy chýše. Magnus mu mohl navykládat něco o tom, že spadl z útesu, nebo že ho zranilo divoké zvíře. Při správném zacházení by to byl chlapec přijal."

Pug kývl. "Máš pravdu."

S jízlivým úsměvem ho vzala kolem pasu. "Já mám vždycky pravdu."

"Ovšem, lásko." Pug její úsměv opětoval.

"Takže zůstává otázka, proč jsi mu nedal na vybranou?"

Pug se zamyslel. "Nevím. Něco z něj cítím. Myslím, že pro nás bude důležitý."

"Proč?"

"To nevím. Vím jenom, že poslední dobou začal být nepřítel rafinovaný. Ty tanečníky smrti jsme nečekali. Připomínají mi dávné časy."

"Bojí se Magnusovy rostoucí moci."

"To by měli. Nakonec z něj bude nejsilnější mág, jaký kdy chodil po tomto světě."

"Pokud ho udržíme naživu," dodala Miranda s mateřskými obavami,

"Tanečníci smrtí se víc hodí do dnů, kdy na nás útočila vojska nebo démoni."

"Něco je popudilo."

Pug se zasmál. "To, jak Magnus zničil ten chrám kultu smrti v jižní Keshije mohlo rozčílit natolik, aby se o něco podobného pokusili."

"Tanečníci smrti nejsou běžná magie, miláčku. Kdybych měla sklony provádět taková ohavná kouzla a tři lidi ochotné obětovat duše k jejich vytvoření, trvalo by mi to celé měsíce." Tázavě se na manžela zadívala. "A v tomhle jsem lepší než ty."

Pug se pousmál. "Já vím. Proto si taky myslím, že by Spár mohl být důležitý."

"Proč?"

"Protože když se vlci rvou nad mrtvolou jelena, myš může přiběhnout a ukousnout si."

"Vlci myši žerou," připomněla mu.

"Pouze když vědí, že tam jsou. A zatímco se nepřítel bude snažit zabít našeho syna, neuvidí přicházet Spára."

Miranda se k němu přitulilaJako by jí náhle zamrazilo. "Už kvůli tomu chlapci doufám, že máš pravdu."

"Kterému chlapci? Spárovi, nebo Magnusovi?"

Miranda si povzdechla. "Oběma."

Spár šel za Nakorem chodbou a na prsou si držel raneček se svými věcmi. Stále byl slabý, ale ztuhlost se už ztrácela. Prošli kolem mnoha dveří. Několik jich bylo otevřených a za nimi Spár viděl postele, v každé místnosti čtyři.

V jednom pokoji zahlédl Alesandru, jak sedí na posteli, zabraná do hovoru s tmavovlasou dívkou, která se hihňala a dlaní si zakrývala ústa. Obě dívky vzhlédly, když šel Spár kolem, a on zaslechl, jak se obě rozesmály nahlas.

To ho podráždilo, i když nedokázal přesně říci proč. Jen mu to hihňání připadalo jaksi nevhodné vzhledem k tomu, že právě učinil vážnou přísahu a vložil svůj život do služeb organizace, jejímž cílům téměř nerozuměl.

Konečně došli ke dveřím, za nimiž byla o něco větší místnost. Jako jinde, i tady stály čtyři postele. Nakor Spárovi ukázal, ať se posadí na postel dál ode dveří a nalevo, a sám si sedl naproti němu. "Tak tady začíná tvůj nový život."

Spár pokrčil rameny. "Můj nový život začal, když mě našel Robert."

Nakor zavrtěl hlavou. "Ne, v ten den skončil tvůj starý život. Poslední dva roky jsi jen existoval. Léčil ses a učil, ale neměl jsi žádný cíl."

"A teď ho mám?"

"Mnohem větší, než tušíš," ujistil ho Nakor. "Musíš se hodně učit, ale máš dost času. Vzpomínám si na netrpělivost mládí," dodal s úsměvem. "Připadáš mi trpělivější než většina kluků tvého věku, i když vím, že pořád chceš znát odpovědi na otázky, mít jasno v tom, jak si stojíš a jaké jsou naše motivy. Ale všechno má svůj čas."

"Od chvíle, kdy se o mě začal starat Robert, jsem měl pocit, jako bych se pohyboval směrem, který neznám," poznamenal Spár. "Dospěl jsem, myslím -"

"Hodně, podle tvých učitelů."

"Jsi teď jedním z nich?"

Nakor pokrčil rameny a vstal. "Uvidíme. Slyším, že se vracejí tví druhové, tak vás nechám, abyste se seznámili."

Když došel ke dveřím, vstoupili dva mladí muži asi ve Spárově věku. Ustoupili Nakorovi, aby mohl projít, a uctivě se mu uklonili. "Bude tu s vámi bydlet nový kluk," oznámil jim Nakor.

"Ano, mistře Nakore," řekl jeden z nich, světlovlasý, širokoplecí mládenec se zelenýma očima a pihami na nose.

Druhý byl tmavovlasý, ale se světlou pletí, a Spár nepoznal, jestli si nechává narůst vousy, nebo jestli se jen

ráno špatně oholil. Měl téměř černé oči a při pohledu na Spára je přimhouřil. Vrhl se na postel vedle Spára a světlovlasý mladík se posadil na postel naproti.

"Jsem Demétrius," představil se, ukázal na tmavého jinocha a dodal: "To je Rondar. Moc toho nenamluví." Mluvili královským jazykem, jemuž se na ostrově zřejmě dávala přednost.

Rondar jen mlčky kývl.

"Já jsem Spár," řekl Spár.

Demétrius taky kývl. "Slyšel jsem o tobě. Podařilo se ti nenechat se zabít třemi tanečníky smrti. Působivý."

Spár se opřel o zeď. "Ani nevím, co to ten tanečník smrti je."

Rondar prémiu vil: "Zlo."

"Velké zlo," přitakal Demétrius. "Jsou to bytosti vyčarovaný s použitím duší zatracených. Mají jediný úkol, zabít určitou osobu. Vyhnout se jednomu je nesmírně těžký, ale třem..."

"Působivý," řekl Rondar.

"Už jste tu dlouho?" zeptal se Spár.

"Pět let," sdělil mu Demétrius. "Táta vyráběl masti a lektvary v jedny díře na jihu Keshe u města zvanýho Anticostinas. No, vlastně to ani nebylo pořádný město. Nějací kněži Guis-Waa ho prohlásili za "kacíře", protože prý "čaruje", i když podle mě v tom žádný čáry nebyly, jenom bylinky a zdravej rozum. Jednou v noci přišlo pár opilců z města, vypálili dům a zabili mi celou rodinu. Chvíli jsem se toulal kolem, než jsem narazil na Nakora, který mi ukázal pár triků.

Ukázalo se, že táta sice kouzelník nebyl, ale já možná jsem. Tak jsem tady, abych se něco naučil."

"Já taky přišel o rodinu," řekl Spár a podíval se na Rondara, jenž se podíval na Demétria a kývl.

"Jeho otec je náčelník tlupy ashuntských jezdců v severní části Keshe. Jsou to moc dobří jezdci -"

"Nejlepší," upřesnil Rondar.

"- dobrý lovci -"

"Nejlepší," zopakoval Rondar.

"Uvidíme!" vyhrkl Spár s úsměvem.

"-ale jinak je to banda tvrdohlavejch nemytejch barbarů, který se ženama zacházejí jako s dobytkem a s dobytkem jako s mazlíčkama."

Rondar pokrčil rameny. "Pravda."

Spár se usmál ještě víc. "A jak vychází s Mirandou?"

Demétrius se zasmál. "Ona ho učí, jak ženám prokazovat příslušnou úctu."

Rondar se zachmuřil. S povzdechem si opřel bradu o ruku a řekl: "Bolestná pravda."

Spár se zeptal: "Jak ses sem dostal?"

Rondar si lehl na záda a po chvíli promluvil, jako by mluvení pro něj bylo utrpením. "Mí lidé jsou jezdci. Když neumíš jezdit a lovit, nemáš ženy. Nemáš ženy, nemáš děti." Položil si ruku přes oči, jako by vzpomínání bylo únavné. "Muži, co neumí jezdit, jsou... míň. Míň než muži. Sbírají dřevo, pomáhají s vařením, vychovávají chlapce."

Spár se podíval na Demétria. "A co dělají ženy?"

Demétrius se zaškaredil. "Ty jsou majetek."

"Dělají děti. Chlapce vychovávají muži."

Demétrius dodal: "Není jasný, co je pro ashuntskýho jezdce cennější, jestli dobrej kůň, nebo žena."

"Záleží na tom, jestli je kolem víc koní, nebo žen," zabručel Rondar, znovu se obrátil a opřel se o lokty. Tmavé oči upřel na Spára. "Máme své způsoby. Já nejsem dobrý jezdec, ale šaman říká, že mám nadání. Tak jdu žít se šamany." Tvářil se, jako by došel na hranice své trpělivosti, a řekl Demétriovi: "Ty mu pověz."

Demétrius s jedovatým výrazem pokračoval: "Domovem Ashuntů je západní část Keshe, stepi, který nikdo jinej nechce, ale jsou dobrý pro otrokáře a renegáty, co mají trable s říšským vojskem. Náš přítel a jeho mistr sbírali bylinky pro nějakej rituál, když na ně narazil oddíl otrokářů. Šaman byl příliš starý, aby za něco stál, ale tady náš urostlý mladý přítel měl na dražbě náramnej úspěch."

"Nakor mě koupil," přiznal Rondar. "On moc mluví."

Spár se zeptal: "Kdo, Nakor, nebo Demétrius?"

Rondar řekl: "Ano."

Demétrius Rondarovi hravě vyťal pohlavek. "Tady náš zamlklý přítel je ve skutečnosti moc milej kluk, i když předstírá, že toho moc nenamluví - když totiž některá dívka má náladu poslouchat ty jeho nesmysly, mluví mu to ostošest."

Rondar zvedl hlavu a usmál se. "Pravda."

Spár řekl: "Když už jsme u holek..."

Rondar a Demétrius si vyměnili pohledy a pak jedním hlasem pronesli; "Alysandra!" a vyprskli smíchy.

Spár zrudl, ale dál se usmíval. "Co je s ní?"

Demétrius pravil: "Slyšel jsem, že tě občas ošetřovala."

Rondar dodal: "Ji chce každý."

"Vy dva taky?" ujišťoval se Spár.

"Každý to zkouší, když ji potká. Ona je jiná. Ale dokáže se s tebou spřátelit, a když se s ní někde ocitneš o samotě, cejtíš se pak jako pitomec," vysvětloval Demétrius.

Rondar si povzdechl. "Ona stojí za spoustu koní."

Spár se zasmál. "Mluvíš jako zamilovaný."

"Pravda. Všichni jsou do ní zamilovaní," prohlásil Rondar.

"Co je zač?"

"To nikdo neví," vykládal Demétrius. "Aspoň nikdo, kdo to ví, zatím nic neřekl. Je tu dýl než kdokoliv z nás a očividně je zvláštní. Slyšel jsem ji mluvit se spoustou cizinců jejich jazykem a hodně času tráví sama s Mirandou."

"Proč je to zvláštní?" podivil se Spár,

Ozval se zvon a Demétrius vstal. "Večeře," ohlásil. "Promluvíme si cestou."

Vyšli z pokoje a Rondar šel hned za nimi. Spár se pohyboval opatrně, ale pokud Demétrius moc nespěchal, stačil mu.

"Víš, že Miranda je Pugová žena?" zeptal se Demétrius.

Spár kývl. "Znám jejich syny."

"Pug je zdejší... vládce, lepší slovo mě nenapadá. Ale Miranda je mu v podstatě ve všem rovná. A v jistým směruje mocnější mág. Vím jenom, že s každým žákem tady stráví chvilku, zato s Alysandrou je pořád."

Spár pravil: "Proto je zvláštní."

Rondar podotkl: "Chtělo to moc slov, abys to pochopil. Spáre."

Spár se zasmál. "Já vím."

"Takže jestli to chceš s Alysandrou zkusit, nikdo ti to tady nebude zazlívat."

"Pravda," dodal Rondar.

"Ale nečekej, že se někam dostaneš."

Spár před sebou uviděl Alysandru, hovořící s dalšími dvěma dívkami. Svým novým přátelům řekl; "Otec mě naučil jednu věc: bez rizika není odměna a neuspěješ, jedině když to nezkusíš."

"Objetí," řekl Rondar.

"Cože?" podivil se Spár.

Demétrius zavrtěl hlavou. "Ne, polibek na tvář."

"O čem to mluvíte?"

"Alysandra tě nechá, aby ses jí dvořil, příteli," vysvětloval Demétrius. "Myslím, že ji pozornost kluků vlastně baví. A je moc milá. Nemyslím, že by byla zlá, ale první večer, co sejí budeš dvořit, tě donutí odpřísáhnout, že pro ni budeš jako bratr, a ty budeš vědět, že ji k sobě nikdy nepřivineš, a těsně předtím, než tě pošle zpátky do tvýho pokoje, tě buď zlehka obejme, tak zlehka, že ji skoro neucítíš, nebo tě letmo políbí na tvář. Polibek na tvář se mezi zdejšími kluky považuje za úspěch."

Alysandra, jako by vycítila, že je námětem jejich rozhovoru, se ohlédla přes rameno. Když uviděla Spára a ostatní, usmála se.

Spár se podíval na své kamarády. Oba se vyhýbali pohledu do jejích očí. A tak se na ni upřeně zadíval a zeširoka se usmál. Ona se na něj ještě chviličku dívala, než sklopila zrak a otočila se zpátky ke svým společnicím.

Rondar podotkl: "Vsadím měďák, že objetí."

Demétrius prohlásil: "Platí. Já sázím na políbení."

Spár ztišil hlas. "Beru obě sázky, protože od ní dostanu víc než polibek na tvář."

"Odhodlání!" zvolal Demétrius. "To se mi líbí!"

"Hmm," bylo vše, co k tomu dodal Rondar.

Spár se díval, jak dívka vstupuje do budovy, kde žáci jídávali. "Dostanu mnohem víc," pronesl tiše sám k sobě.

11

Záměr

Koně se hnali po louce.

Nakor a Magnus se dívali, jak se Spár naklání kobyle nad krk a pobízí ji jak svým jezdeckým uměním, tak svou vůlí. Rondarův valach pomalu získával náskok. Tmavý mládenec se plavně zvedal ve třmenech, záda rovná, a zlehka třímal otěže.

"Na někoho, koho jeho lidé považovali za špatného jezdce, se Rondar zřejmě v koních docela vyzná," poznamenal Nakor.

Magnus kývl. "Víš o Ashuntech víc než já, ale nejsou to snad nejlepší jezdci na světě?"

"Rozhodně je to nejlepší lehká kavalerie na světě. Říše do jejich země nakonec musela přivést patnáct legií, aby si je podrobila. Před dvěma sty lety byli klíčem k dobytí západního království, ale vzpoura ashuntských náčelníků to ukončila." Nakor se díval na jezdce a Demétrius opodál výskal a jásal. "Ze Spára bude brzy velmi dobrý jezdec."

"To jsem pochopil, Nakore - " Magnus mávl rukou za jezdci, "- Spár se učí j azyky, jezdit a šermovat a to ostatní - ale proč jsi ho zařadil do třídy magie?"

Nakor se na bývalého žáka usmál. "Magie? Žádná magie neexistuje."

Magnus se snažil o vážný výraz, jenže neuspěl. "O tom se můžeš bavit s otcem, dokud neskončí vesmír, ale my oba víme, že ty tvoje "triky" jsou jen jiný způsob, jak se dívat na používání magie."

"Je v tom víc a ty to víš," zabručel Nakor.

"Je to způsob, jak osvobodit mysl od předem vytvořených představ. Kromě toho," dodal se smíchem, "tvůj otec jako první řekl: "žádná magie neexistuje""

"Vysvětlíte mi ty nebo otec někdy, jak věděl, že ti má po Jamesovi poslat tu zprávu při jeho první cestě do Keshe? Přece jste se v té době ještě neznali, ne?"

"On mi nikdy neprozradil, jak to věděl," odtušil Nakor. "S některými věcmi se tvůj otec nesvěřil nikomu, ani tvé matce."

"Černý mág," povzdechl si Magnus. "Je příliš snadné zapomenout, že to není jen póza, aby děsil námořníky, kteří se dostanou příliš blízko k ostrovu."

"Ne, je v tom mnohem víc, jak věděl tvůj dědeček."

Magnusův dědeček Macros byl prvním mágem, využívajícím role černého mága, aby ostrovu zajistil soukromí. Taky byl agentem Sariga, ztraceného boha magie, a předal Čarodějův ostrov Pugovi a Mirandě.

Nakor a Magnus zaujímali v konkláve stínů jedno z nejvyšších postavení, ale stále plně nechápali nejhlubší záhady organizace. Magnus se jednou zeptal otce, kdo se ujme vedení, pokud by se mu něco stalo, a Pug záhadně odvětil, že pokud by k tomu došlo, všichni budou vědět, co dělat.

Magnus se vrátil do přítomnosti. "Stejně, ať magie, nebo triky, neřekl jsi mi, proč Spár studuje mystiku."

"Pravda, neřekl."

"Nakore, to mě budeš štvát celý den?"

Nakor se zasmál. "Ne, jenom občas zapomínám, že máš problém s humorem." Ukázal na konec louky, kde závod skončil a tři chlapci stáli a čekali na další příkazy. "Spár potřebuje zjistit co nejvíc o každém případném nepříteli. Naši nepřátelé se po léta spoléhali na černé čáry a to, že Spár dokázal přežít útok těch tří tanečníků smrti, mi vnuklo nápad."

Magnus mlčel. Věděl, že kdyby byl v chýši sám, tanečníci smrti by ho nejspíš zabili. Dlouho do noci s otcem přemýšleli, proč nepřítel přistoupil k tak troufalému kroku a proč byl jako cíl vybrán on, ale nakonec k žádnému průkaznému závěru nedošli.

"Chceš, aby dokázal rozpoznat kouzla?" zeptal se Magnus.

"Pokud to půjde. Před mnoha lety mi lord James, vévoda z Krondoru, řekl, že když někdo používá magii, vždycky se mu zježí vlasy. Taky mluvil o "poplašném signálu", své schopnosti vycítit, že to, co se stane, bude špatné. Právě tahle zvláštní schopnost ho v mnoha případech zachránila."

"A Spár by ji podle tebe mohl mít taky?"

"Zatím nevím, ale mohlo by být užitečné mít někoho, kdo není od pohledu mág, ale dokáže magii rozpoznat, kdo se dokáže dostat na místa chráněná proti mágům a přitom být schopný jednat."

"To je dost vágní motiv k tomu, abys chlapci naložil další výuku, zvlášť když to pro něj bude jen abstraktní a nikdy nedokáže ty vědomosti použít v praxi."

"Nikdy nevíš," opáčil Nakor. "Na každý pád bude mnohem vzdělanější než teď a to prospěje každému." Díval se, jak si chlapci vyměnili role a další závod jedou Demétrius se Spárem, zatímco Rondar přihlíží.

"Myslím, že musím dohlédnout i na další fázi Spárova vzdělávání. Se zájmem jsem si přečetl tvoje poznámky o jeho setkání s těmi dvěma děvčaty u Kendricka. Myslím, že bude potřebovat ty lekce rozšířit."

"Alysandra?"

"Ano. Myslím, že je čas, aby začala používat to, čemu jsme ji naučili."

"Proč?"

"Protože Spár bude čelit věcem mnohem nebezpečnějším než je ocel a kouzla."

Magnus se zadíval na budovy. "Jak se z nás stali takoví lidé, Nakore? Jak to, že jsme schopní tak hrozných věcí?"

"Božská ironie," usoudil Nakor.

"Konáme zlo ve jménu dobra a naši nepřátelé občas konají dobro ve jménu zla."

"Myslíš, že se nám bohové smějí?"

Nakor se zachechtal. "Pořád."

"Neposlal jsi..."

"Co?"

"Když jsi mě učil. Neposlal jsi... Helenu... nebyla jednou z tvých žákyň, že ne?"

"Ne," uklidnil ho Nakor a jeho výraz změkl. Položil Magnusovi ruku na paži a dodal: "Ta drsná lekce byla jenom její dílo. Život je občas takový." Obrátil se zpátky k chlapcům, když začal nový závod. Demétrius a Spár dělali, co uměli, a Rondar na ně pokřikoval urážky.

Když se Nakor zase podíval na Magnuse, byl mág ztracený v myšlenkách. Nakor měl jistou představu, jakým směrem se jeho myšlenky ubírají, a tak řekl: "Měl sis najít jinou, Magnusi."

Magnus se podíval na svého bývalého učitele. "Některé rány se nikdy úplně nezahojí. Jenom je obvážeš a pokračuješ dál."

Nakor kývl. "Já vím, Magnusi."

Magnus se usmál. Věděl, že mu Nakor rozumí, protože kdysi byl ženatý s Magnusovou babičkou a miloval ji až do chvíle, kdy ji musel zabít.

Zhluboka se nadechl, "Dobrá. Kdy začneme?"

"Klidně můžeme dneska v noci," usoudil Nakor.

Magnus vykročil. "Tak to bych jí to měl říct."

Nakor za ním zavolal: "Jen jí řekni, o co jde. Ona už bude vědět, co má dělat."

Když se obrátil, viděl, jak Spár dokončil závod kousek před Demétriem. Oba chlapci zastavili koně před Rondarem a nadšeně vykřikovali. Nakor si pomyslel, že mladí často bez učení dokážou uchopit daný okamžik, těšit se z něj a nemyslet na zítřek, na to, jaké problémy přinese, ani vzpomínat přespříliš na včerejšek, se všemi jeho omyly a vinou. Tise řekl: "Raduj se z této chvíle, Spáre. Vychutnej si ji."

Pak se s lítostivým povzdechem obrátil zády ke třem žákům a vydal se zpátky do Pugova obydlí. Měli hodně co probírat a většina toho nebude příjemná.

Spár si ručníkem sušil vlasy. Koupal se rád, i když to v dětství nedělal pravidelně. Orosiniové museli ohřívat vodu na koupání, protože všechny okolní řeky a jezera byly po celý rok studené a koupat se v nich dalo jen ve vrcholném létě. V zimě se potili ve srubech a špínu seškrabovali klacíkem.

Koupat se naučil u Kendricka, ale tam musel používat vanu, často poté, co se vykoupali ostatní, takže mu připadalo, že jenom mění svou špínu za cizí. Ve Villa Beata však byly nádherné pokoje, kde se dalo koupat. Byly v nich tři propojené bazény se studenou, teplou a horkou vodou, kde se každý den koupalo mnoho lidí. A v každém křídle byly k maní menší vany.

Po práci nebo po jízdě se Spár rád vykoupal a oblékl si čisté šaty. A každý den měl v truhlici na šaty čistý oděv. Věděl, že někteří studenti pracují v prádelně, nicméně mu to stále připadalo jako kouzlo. Nechal špinavé šaty na hromádce za dveřmi, a když se vrátil z hodiny nebo cvičení, čekaly na něj čisté.

Když si utíral obličej, ucítil náhradě strniště. Začal se holit vloni, stejným způsobem jako Magnus, i když Orosiniové si raději chlupy jeden po druhém vytrhávali. Spár usoudil, že břitva se mu zamlouvá mnohem víc.

Právě obtahoval břitvu, když z lázně přišli Rondar s Demétriem. "Co děláte po večeři?" zeptal se jich, když si mydlil tvář.

Rondar sebou praštil na postel. Měl na sobě pouze ručník a zahuhlal něco nesrozumitelného. "Já dneska večer pracuju v kuchyni, takže budu obsluhovat a poklízet. Co ty?" řekl Demétrius.

"Já mám volno." Spár se začal holit.

"Myslel jsem, že bychom si u jezera mohli udělat ohýnek a zjistit, kdo se ukáže."

"Pomůže, když se o tom zmíníš u večeře."

Rondar dodal: "Holky."

"Improvizované setkání je často nejlepší."

"No, zítra je šestiden, takže i když budeš ráno hrozně unavený, v poledne si můžeš odpočinout."

"Já můžu," podotkl Demétrius. "A on taky." Ukázal na Rondara. "Ale ty ne. Copak ses nedíval na rozpis?"

"Ne."

"Máš celý den službu v kuchyni. Od rána až do posledního
jídla."

Spár si povzdechl. "Tolik pro večerní zábavu."

"No, je to dobrej nápad, i když ty tam nebudeš," prohlásil Demétrius. "Ano," souhlasil Rondar.

"Díky. Já to vymyslím a nemůžu jít."

"Můžeš jít," opravil ho Demétrius. "Akorát tam nesmíš zůstat moc dlouho."

"Víno," prohlásil Rondar, zvedl se a začal se oblékat,

"Ano, budeme potřebovat víno."

Demétrius se podíval na Spára, který se na něj zazubil. "Ty jsi dneska večer v kuchyni."

"Jestli mě Besalamo zase chytí ve sklípku, uvaří si mě a sní."

"Taldaren," poznamenal Rondar a kývl.

Spár se zasmál. Besalamo byl mág z jiného světa - což Spárovi chvíli trvalo, než si to přebral - a vypadal skoro jako člověk, až na dva hřebínky bílé kosti, které mu vystupovaly na hlavě místo vlasů. A měl jasně rudé oči. "Podle mě začal vykládat, že Taldarenové jedí kluky, aby nás udržel v poslušnosti."

"Chceš se o tom přesvědčit na vlastní kůži?" optal se Demétrius.

"Ne, ale já nejsem ten, kdo nám má opatřit víno. Bez vína holky k jezeru nepřijdou."

"Mohly by, když je poprosíš," navrhl Demétrius.

Spár se zarděl. Začínalo být jasné, že nový kluk je u děvčat na ostrově předmětem značné zvědavosti.

Dohromady bylo na ostrově asi padesát žáků, a když se odečetli ti, kdo nebyli lidé, bylo tu šestnáct mladých mužů od Spárova stáří asi do pětadvaceti a čtrnáct dívek mezi čtrnácti a dvaadvaceti lety.

"Alysandra," řekl Rondar.

"Ano," přidal se Demétrius. "Pozvi ji. Když řekne ano, přijdou všichni kluci, a když budou všichni kluci dole u jezera, tak přijdou i všechny holky."

Spár byl rudý až po kořínky vlasů.

"Červená se," zasmál se Rondar a natáhl si kalhoty.

"Nech ho být, barbare. Jestli máme dneska dostat holky k jezeru, potřebujeme, aby Spár požádal Alysandru."

Spár se na Demétria pochybovačně podíval. Neměl problémy se s Alysandrou bavit, jako zřejmě někteří z ostatních hochů, ale došel k závěru, že se o něj vůbec nezajímá. Vzhledem ke zdvořilým, ale nijak nadšeným odpovědím za posledních několik týdnů, a bázni, s níž na ni hoši pohlíželi, brzy usoudil, že by na ni plýtval časem.

Přesto, pokud byl Demétrius ochoten riskovat hněv kuchaře a uzmout nějaké víno a dokonce i Rondara vyhlídka na setkání nadchla, cítil Spár, že musí také něčím přispět.

Dokončil oblékání a vydal se hledat Aly Sandru.

Oheň jasně hořel a mladí lidé z ostrova posedávali po dvojicích a po trojicích a tiše spolu rozmlouvali. Až na Rondara, který seděl kousek od Demétria a dívky, jejíž jméno Spár neznal.

Spára překvapilo, že se u ohně sešlo skoro padesát lidí. Dvě láhve vína, jež přinesl Demétrius, byly rozmnoženy o sud piva, který někdo zcizil ze spíže, a na několika chlapcích už bylo vidět, že přebrali. Spár si vzal

sklenici a poodešel stranou.

Víno mu chutnalo, ale pivo mu nic neříkalo. Medem slazené pití z jeho dětství bylo jen matnou vzpomínkou a kvašený med, který pili muži, on nesměl. A tak tu teď stál a vychutnával výrazně chutnající tekutinu.

"Proč tu jsi tak sám?"

Spár vzhlédl a uviděl štíhlou tmavovlasou Gabrielle. Stála před ním se šálem přes ramena. Měla krásné modré oči a hřejivý úsměv.

"Nejsem sám," poukázal Spár.

Kývla. "Ale vždycky působíš... jako bys stál stranou, Spáre."

Spár se ohlédl a neříkal nic.

"Čekáš na Alysandru?"

Jako by mu četla myšlenky. A na tomto ostrově to rozhodně bylo možné! Usmála se ještě víc. "Ne... ano, asi ano. Zmínil jsem se jí o tom před večeří a -" ukázal na ostatní děvčata, "- ona se o tom očividně zmínila ostatním holkám."

Gabrielle si ho prohlížela. "Jsi další z těch, kteří podlehli jejímu kouzlu?"

"Kouzlu?" podivil se Spár. "Co tím myslíš?"

"Je moje kamarádka, bydlíme spolu a mám ji moc ráda, ale je jiná." Zadívala se do ohně, jako by v plamenech něco zahlédla. "Je snadné zapomenout, že každý z nás je jiný."

Spár pořádně nechápal, o čem Gabrielle mluví, a tak mlčel dál.

Po dlouhé odmlce Gabrielle řekla: "Mívám vidění. Občas to jsou jen záblesky, obrazy, které vidím jen na chviličku. A jindy je to dlouhé, s podrobnostmi, jako kdybych byla v místnosti a dívala se na ostatní, slyšela, co říkají.

Rodina mě opustila, když jsem byla ještě malá. Báli se mě, protože jsem předpověděla smrt sedláka ze sousedství, a vesničané mě označili za čarodějné dítě." Oči jí ztmavly. "Byly mi čtyři."

Když k ní Spár natáhl ruku, couvla a s bolestným úsměvem se k němu otočila. "Nemám ráda, když na mě někdo sahá."

"Promiň," omlouval se a dal ruku dolů. "Jenom jsem - "

"Já vím, žes to myslel dobře. Přes vlastní bolest jsi velkodušný a máš velké srdce. Proto pro tebe vidím jenom bolest."

"Jak to myslíš?"

"Alysandra," odvětila Gabrielle a vstala. "Miluju ji jako sestru, jenže ona je nebezpečná, Spáre. Dneska večer nepřijde. Ale brzy ji najdeš. A zamiluješ se do ní a ona ti zlomí srdce."

Než se mohl dál vyptávat, otočila se a odešla. Spár za ní užasle hleděl. Zvážil její slova a pocítil zmatek a hněv. Copak už v životě nezakusil dost bolesti? Ztratil všechno, co mu bylo drahé, málem ho zabili, odvedli ho do ciziny a chtěli po něm, aby se učil cizí a matoucí věci.

A pak mu řeknou, že nemá na vybranou v tom, koho si vybere jeho srdce. Vstal, otočil se zády ke společnosti u jezera a vydal se zpátky do pokoje. Hlavou se mu honily různé myšlenky, a než si to uvědomil, ležel ve svém pokoji a zíral na strop. Měl pocit, že nad ním visí dvě tváře a vyměňují si místa: Alysandřina a Gabriellina. Alysandřin zářivý úsměv jako by Gabrielle usvědčoval ze lži - protože jak by mohl někdo tak něžný a krásný být nebezpečný? Jenomže potom si vzpomněl na bolest, již zahlédl v Gabrielliných očích a věděl, že mu dávala upřímnou radu. Viděla nebezpečí a Spár věděl, že musí její varování vzít na vědomí.

Když se Rondar a Demétrius vrátili, oba trochu podnapilí, dřímal. Oba chlapci klábosili, nebo spíš, usoudil Spár, Demétrius klábosil za oba.

"Odešel jsi," řekl Rondar.

"Ano. Jak jsi říkal, zítra mě čeká práce v kuchyni, tak nám všem prokaž laskavost a zmlkni."

Demétrius se podíval na Spára, pak na Rondara a rozesmál se. "To je náš Rondar, samý řeči."

Rondar si stáhl holínky a praštil sebou na postel.

Spár se otočil tváří ke zdi a zavřel oči, ale spánek dlouho nepřicházel.

Uběhlo několik týdnů a události z noci, kdy se s ním Gabrielle podělila o své vidění, se vytrácely. Spár měl plno pravidelné práce a navíc se vždycky objevilo něco nového, co ho zaujalo. Jak Magnus předpovídal, Rondar z něj udělal skvělého jezdce, a v příštích několika měsících se z Orosíniho vyklubal nejlepší šermíř na ostrově. Ale byla to jaksi prázdná pocta, neboť většina žáků na Čarodějově ostrově studiem zbraní a jejich užíváním netrávila zrovna moc času.

Hodiny magie byly divné. Spár stěží chápal polovinu probírané látky a pro předmět zřejmě neměl žádné vrozené nadání. Jednou nebo dvakrát měl zvláštní pocit těsně předtím, než bylo sesláno kouzlo, a když to řekl Magnusovi a Nakorovi, další hodinu po něm chtěli, aby jim ten pocit přesně popsal.

Nejzábavnější situace přišla v době, kdy se Rondar po uši zamiloval do nové žačky Seleny, horkokrevné, štíhlé Keshanky, která ashuntské jezdce nesnášela ze zásady, protože je jako malá vídala na kraji rodného městečka. Svůj vztek na to, jak zacházejí se ženami, zřejmě soustředila na Rondara, jako by on byl strůjcem hodnot a víry své kultury. Rondar zprvu tváří v tvář jejímu hněvu mlčel a urážek si nevšímal, potom se navztekal taky a ke Spárovu a Demétriovu pobavení mluvil ve vzácných rozvitých větách. Poté se, proti veškerému zdravému rozumu, do Seleny zamiloval.

Jeho odhodlání si ji získat mělo za následek, že Spár tiše seděl v koutku a kousal se do jazyka, aby se nerozesmál, zatímco Demétrius Rondara učil, jak se správně dvořit ženě. Spár věděl, že sám se v takových věcech moc nevyzná a usoudil, že dívka v tom má mnohem větší slovo než chlapec, ale díky zkušenostem s Lelou a Meggie se ve

společnosti dívek aspoň cítil o něco lépe než Rondar a Demétrius. Ve společnosti všech dívek kromě Alysandry.

Jeho původní zaujetí ještě pňkrmilo Gabriellino varování. Nyní mu připadala jak nesmíme přitažlivá, tak skličující. Bylo z ní cítit nebezpečí a on si říkal, jestli si to jen představuje, nebo jestli ve stycích s ní skutečně je jisté riziko.

Usoudil, že nejlepší bude se jí vyhýbat, a pokud nastala situace, kdy se ocitli vedle sebe, byl zdvořilý, leč odtažitý. Taky si nacházel co nejvíc důvodů, jak od ní být co nejdál, dokud si pro sebe nevyřeší, co k ní vlastně cítí.

Nakor s Magnusem mu pořád předváděli něco nového, a jednou odpoledne dostal zatím nejzvláštnější úkol. Nakor ho vzal na kopec, na němž rostla zakrslá bříza. Byla napadená nějakou chorobou, skoro suchá, větve měla pokroucené a jen pár lístků. Nakor Spárovi podal velký kus pergamenu napnutý na dřevěném rámu a v ohni tvrzený klacík s uhlíkem na špičce. "Nakresli ten strom," řekl a bez čekání na Spárovy otázky či poznámky odešel.

Spár se na strom dlouho díval, dvakrát ho obešel a další půlhodinku zíral na prázdný pergamen,

Pak si pod jednou větví všiml obliny, kde se vytvořil stín ve tvaru ryby. Pokusil se to nakreslit.

O tři hodiny později si prohlédl kresbu a pak strom. Navztekal se a pergamen odhodil. Lehl si do trávy, díval se, jak se mraky honí oblohou, a zahloubal se. Velké bílé mraky vytvářely obrazy obličejů, zvířat, městské hradby.

V duchu se zatoulal a brzy si uvědomil, že si zdříml. Nebyl si jistý, jak dlouho spal - usoudil, že jen pár minut - ale náhle něco pochopil. Posadil se, podíval se na pergamen, na strom, a honem začal kreslit nalevo od původního náčrtku. Tentokrát si nevšímal detailů a snažil se pouze zachytit to, jakým dojmem strom působí, čáry a stíny, z nichž se lovec radoval. Uvědomil si, že podrobnosti nejsou důležité, záleží na pocitu, jakým daný objekt působí.

Právě když dokončoval kresbu, vrátil se Nakor a podíval se mu přes rameno. "Už jsi skončil?"

"Ano," odpověděl Spár.

Nakor se zadíval na oba stromy. "Tohle jsi dělal jako první?" Ukázal na obrázek napravo.

"Ano."

"Tenhle je lepší," usoudil Nakor a ukázal na ten levý.

"Ano."

"Proč?"

"To nevím. Prostě jsem se přestal snažit, abych tam dostal všechno."

"Není to špatné," prohlásil Nakor a vrátil mu kresbu. "Máš dobré oko. Teď se musíš naučit, jak zaznamenat, co je důležité, a vynechat to, co není nutné. Zítra se začneš učit malovat."

"Malovat?"

"Ano," řekl Nakor a otočil se k domu. "Pojď se mnou."

Spár se k němu přidal a říkal si, co asi Nakor myslet tím "učit se malovat."

Maceus se při pohledu na Spára mračil. Jakoby kouzlem se objevil před Nakorovým pokojem den poté, co Spár nakreslil strom. Byl z Quegu, s pršákem a pečlivě zastřiženým knírkem, a jak si tak prohlížel, co Spár vytvořil, mlaskal u toho. Už mladého muže učil měsíc od svítání do soumraku.

Spár se učil rychle. Maceus tvrdil, že nemá nadání a schází mu elegance, ale zdráhavě přiznal, že má jisté základní schopnosti a dobré oko.

Občas se na něj přišel podívat Nakor. Spár se pokoušel zvládnout koncept světla, tvaru, textury a barvy. Taky se učil míchat barvy a oleje, aby získal, co potřebuje, a připravovat dřevěné desky či napínat plátno.

Využíval všechno, čemu se naučil v ostatních disciplínách, protože malování mu na rozdíl od ostatních věcí, které se snažil zvládnout, působilo nekonečné zoufalství. Nic nikdy nevypadalo tak, jak si představoval, když začínal. Maceus mu zpočátku dával jednoduché úkoly - čtyři plody na stole, koženou rukavici, meč a štít. Jeho schopnosti však nestačily ani na to.

Spár se snažil, mnohokrát selhal, ale pomalu začínal chápat Jak se má k úkolu postavit.

Jednou ráno vstal, odvedl svou práci v kuchyni - při malování toužil po poměrně jednoduché radostí z vaření - a zjistil, že se dívá na svůj poslední pokus, malbu porcelánového džbánu a mísy. Byly bílé, s ozdobnými modrými spirálami kolem okraje mísy a uprostřed džbánu, a vyžadovaly rafinovaný přístup.

Maceus se objevil, jako by vycítil, že skončil, a Spár ustoupil stranou. Maceus se na malbu chvíli díval, než řekl; "Tohle je přijatelné."

"Tobě se to líbí?" ujišťoval se Spár.

"Neřekl jsem, že se mi to líbí, řekl jsem, že je to přijatelné. Zvolil jsi správně, Spáre. Pochopil jsi, že je nutné věc znázornit, ne přesně omalovat vzor. A bílou jsi namíchal dobře."

Spár byl i za tuhle opatrnou chválu vděčný. "Co dál?"

"Dál začneš malovat portréty."

"Portréty?"

"Budeš malovat obrázky lidí."

"Aha."

"Běž a dělej něco jiného. Jdi ven a prohlížej si obzor. Už sis oči trápil dost dlouho."

Spár kývl a odešel. Všichni ostatní plnili přidělené úkoly a jemu se nechtělo vyjet si sám, nebo zajít k jezeru a zaplavat si. Jen se tak toulal po louce na severu a narazil na skupinu studentů pracujících v jabloňovém sadu na hranici lesa.

Známá osoba ho zavolala a jemu se zrychlil tep. "Spáre!" volala Alysandra. "Pojď mi pomoct!"

Stála na žebříku opřeném o strom. Žebřík jí držel Jom a Spár viděl, že je tu dvanáct studentů a všichni pracují po dvojicích.

Spár dosel k žebříku a křikl: "Co mám dělat?"

Naklonila se a podala mu pytel jablek. "Dej to k ostatním a dones mi další pytel. Tak nebudu muset pořád lízt nahoru a dolů."

Spár splnil, oč žádala, a odnesl jablka k velké hromadě pytlů. V dálce zahlédl vůz, který další student přivážel k sadu, a usoudil, že už budou s prací končit. Donesl prázdný pytel k žebříku, kousek povylezl a podal ho Alysandře.

Vlasy měla stažené a schované pod bílým čepcem, jenž podtrhoval její štíhlou šíji a půvabná ramena. Spár viděl, že jí trochu odstávají uši, a přišlo mu to roztomilé.

"Co kdybys šel pomoct ostatním?" navrhla mu po chvíli. "Už jsme skoro hotoví."

Spár seskočil a nabral náruč pytlů. Vyměňoval prázdné pytle za plné a než vůz dorazil, jablka byla očesaná.

Studenti vůz rychle naložili a vydali se zpátky do domu. Než tam dorazili, Alysandra se připojila ke Spárovi. "Kde ses toulal? Už tě skoro ani nevidím."

"Maloval jsem," vysvětloval Spár. "Mistr Maceus mě učí malovat."

"Nádhera!" zvolala, a když se podívala na Spára, měla oči obrovské. Zavěsila se do něj a prsem se mu otřela o loket. Cítil její vůni smíšenou s vůní jablek. "Co maluješ?"

"Hlavně to, čemu mistr říká "zátiší" - věci, co položí na stůl, nebo krajinky. Zítra začnu malovat portréty."

"Nádhera!" zopakovala. "Namaluješ i mě?"

Spár málem koktal. "Ehm... určitě, jestli to mistr Maceus dovolí."

Zvedla se na špičky s půvabem tanečnice a zlehka ho políbila na tvář. "To je slib," řekla. "Beru tě za slovo."

A s tím spěchala napřed. Spár zůstal stát jako opařený a ostatní hoši se mu smáli.

Spár zvedl ruku a dotkl se místa, kde ho políbila. Dlouho nedokázal myslet na nic jiného.

12

Láska

Spár se zamračil.

"Stůjte klidně," prosil.

Demétrius s Rondarem se snažili ještě chvíli udržet pózy, ale nakonec Demétrius vybuchl: "Tohle nezvládnu!"

Spár znechuceně odhodil štětec. "Tak dobrá. Chvilku se uvolněte."

Rondar došel ke Spárovi, jenž měl před sebou stojan s dřevěnou deskou. Prohlédl si portréty, na kterých Spár pracoval, a zahuhlal: "Docela dobré."

Demétrius si ze stolku u dveří vzal jablko a zakousl se do něj. S plnou pusou řekl: "Máš vůbec ponětí, proč to dělají?"

"Dělají co?" chtěl vědět Spár.

"Nutí tě učit se malovat."

Spár pokrčil rameny,

"Nutili mě učit se spoustě věcí, které mi nedávaly smysl. Ale dlužím Robertovi de Lyis život a on mě předal do služby mistru Pugovi, takže dělám, co mi řeknou."

"To nejsi ani trochu zvědavý?" žasl Demétrius.

"Ovšemže jsem, ale oni mi řeknou, co potřebuju vědět, až to budu potřebovat."

Rondar se posadil na postel a prohlásil; "Je to prosté."

"Co?" zeptal se Demétrius a zamračil se.

"Proč maluje," odtušil Rondar.

"Buď tak laskavý a vysvětlí nám to, ano?" Demétrius se podíval na Spára, který se usmíval.

Rondar zavrtěl hlavou, jako by to bylo jasné každému kromě úplného tupce, vstal, přistoupil ke Spárovi a položil mu ruku na rameno. "Spár: Kluk z hor."

"Jasně," řekl Demétrius, ale podle toho, jak se tvářil, mu to zatím moc jasné nebylo.

"Spár: Roldemský šlechtic." S tím se Rondar posadil.

Deméírius kývl, jako by pochopil.

"A co?" zeptal se zmateně Spár.

"Kolika jazyky už mluvíš?"

"Šesti včetně orosinštiny. Mluvím plynně roldemsky, královským jazykem, obecným, celkem slušně keshansky a docela dobře ovládám quegštinu - která je dost podobná staré keshanštině. Teď se asi budu učit yabonsky."

"A jsi nejlepší šermíř na ostrově."

"Ano," přiznal Spár bez špetky skromnosti.

"Umíš na něco hrát?"

"Na flétnu. Nakor mi ukázal, jak si ji vyrobit."

"Dobře?"

"Celkem ano."

"Hraješ šachy, karty a vrchcáby, že ano?"

"Ano."

"A jsi v tom dobrý, vid'?"

"Ano," zopakoval Spár.

Demétrius se zazubil. "Rondar má pravdu. Budeš se vydávat za šlechtice z Roldemu."

"Vaříš?" zeptal se Rondar.

Spár se zazubil. "Líp než Besalamo, když se mi chce."

"To nic neznamená," poznamenal Demétrius. "Hele, jestli tě začnou učit hrát na další nástroje a všechno, co potřebuješ vědět o víně a podobných věcech, tak má Rondar pravdu. Učitelé tě mění v roldemskýho pána."

"Ale proč?" chtěl vědět Spár.

"To zjistíš, až ti to řeknou," odtušil Demétrius.

Spár se nad tím zamyslel.

"Dobrá. Zpátky na místa," nakázal pak. "Slíbil jsem mistru Maceovi, že mu před večeří něco ukážu."

Oba mladí muži zaujali původní pózy a Spár se přestal věnovat tomu, co a proč se vlastně učí, a jal se malovat.

Mistr Maceus si prohlédl portrét a po chvíli prohlásil: "Ucházející."

"Děkuju," pravil Spár bez většího přesvědčení. Rozčilovaly ho nedostatky, jež na malbě viděl. Postavy byly strnulé, nepřirozené a neprozrazovaly nic z povahy jeho přátel.

"Musíš víc pracovat na stavbě těla," sdělil mu učitel.

"Ano, pane."

"Myslím, že příště bys měl malovat někoho nahého."

Spár zvedl obočí. Vyrůstal v kultuře, kde pohled na nahou kůži nestál za povšimnutí, ale od odchodu z hor se naučil, že spousta ostatních bere nahotu úplně jinak. Někteří studenti plavali v jezeře nazí, kdežto jíní se těmto shromážděním vyhýbali a raději plavali a koupali se o samotě, nebo nosili šaty do vody. Jiní, jako Rondar, se koupání vyhýbali úplně.

Spár si o tom dokonce promluvil s Nakorem, což nejspíš byla špatná volba, protože pak měl víc otázek než odpovědí. Přesto se musel zeptat: "Mistře Macee?"

"Prosím?"

"Jsou takové obrazy běžné?"

"Docela," prohlásil Maceus, načež zakašlal a dodal: "I když často ne pro veřejné vystavování. Spíš pro soukromé sbírky a tak. Sochy jsou však něco jiného. Velcí hrdinové jsou často zobrazováni v různém stádiu svlečenosti a na jejich tělech jsou vidět skvělé rány.

Mně ale nezajímá, abys dokázal vytvořit něco, co vzruší znuděného šlechtice, ani z tebe nechci udělat sochaře. Jde o to, abys viděl pod povrch, Spáre." Ukázal na malbu na stojanu a pokračoval: "Zachytil jsi povrch těch chlapců, všeobecně jsi zvládl plochy a hrany obličeje a šatů, ale svaly vespod, křivky ramen, paží, hrudníku - to všechno chybí.

Když maluješ portrét, musíš myslet na tělo, na ducha v něm. Pak ho přiodíješ štětcem a špachtlí. Když se podíváš na nahé tělo, uvidíš kosti, šlachy a svaly a oděješ je kůží a vlasy. Nauč se to." Se vzácným úsměvem dodal: "Ještě z tebe uděláme malíře."

Spár si představil, jak se snaží přesvědčit Rondara, aby se v místnosti postavil bez šatů, a poznamenal: "Mám si najít jiný objekt?"

"Nestarej se. Zítra ti někoho pošlu."

Spár kývl. Přemýšlel o tom, co mu učitel řekl, a pomalu uklízel štětce a barvy.

Spár spěchal z kuchyně. Měl na starosti snídani a začínal o dvě hodiny dříve, než vstávali ostatní. Celou dobu strávil v kuchyni, dokud nepřišla odpolední služba. Měl se vrátit do svého pokoje, kde se měl sejít se svým modelem pro nový obraz, ale přišel za ním Nakor a někam ho poslal. Řekl mu, že model najde později.

Vykonat, co mu Nakor uložil, Spárovi trvalo skoro celé odpoledne, a teď se vracel do pokoje, aby se před večeří vykoupal. Když tam však dorazil, Rondar a Demétrius právě zvedali dřevěnou truhlu s jeho věcmi. "Co se děje?" zeptal se Spár.

"Stěhování," utrousil Rondar.

"My se stěhujeme?"

"Ty se stěhuješ," upřesnil Demétrius. "Nevím proč, ale právě jsme dostali rozkaz odnýst tvý krámy dolů do ty chatky u jezera. Víš, do který."

Spár se usmál. Chatku často používali studenti k tajným schůzkám. Vzápětí ho radost přešla. Jestli tam bude muset bydlet, spousta studentů nebude nadšená.

Rondar, jako by mu četl myšlenky, prohodil: "Můžou používat stáje."

Demétrius se zasmál. "Má pravdu. Na šmajchlování je tu plno jinejch míst. Já sám dávám po setmění přednost koupelně. Voda je ještě teplá, je tam klid..." Teatrálně zabručel, jak zvedl truhlu, ale Spár věděl, že není těžká Jen velká.

Pustil je napřed a zařadil se za ně. "A co moje postel?"

"Tu přestěhovali už před hodinou," hlásil Demétrius. "I s tvým malířským vybavením. Jenom ta truhla se nám nevešla na vůz k ostatnímu."

"Proč?" podivil se Spár. "Nemám toho tolik, aby to zaplnilo vůz."

Demétrius se zazubil. "Budeš překvapenej."

Prošli chodbou k místu, kde čekal již prázdný vůz, a truhlu na něj naložili. Ve chvilce se už vezli po cestě z vesnice k jezeru,

Kdysi tam mohl bydlet uhlíř nebo možná hajný, ale z nějakého důvodu se už nepoužívala a celá léta byla neobydlená. Když dorazili k chatce, Demétrius zastavil koně a Spár seskočil na zem. S Rondarem sundali truhlu a

donesli ji ke dveřím, které Demétrius držel otevřené.

Když Spár vstoupil do chatky, strnul. Pak tiše řekl: "Ať se..."

"Děvčata tu včera poklidila a my s Rondarem jsme stěhovali," vysvětloval Demétrius.

"Odkud se to ale všecko vzalo?" divil se Spár.

Chatka byla prostorná, větší než chýše, kde bydlel s Magnusem. Byl tu krb s rožněm a železným kotlem na háku na guláše a polévky. Vedle byla spíž a v rohu mezi spíží a krbem stál stolek. Jeho postel byla u protější zdi vedle dveří a v jejích nohách byla umístěna skříň na šaty.

Spár a Rondar postavili truhlu vedle skříně. Spár otevřel dveře a zvolal: "Koukněte na tohle!"

Uvnitř visely skvělé šaty různých barev a střihů.

Rondar prohlásil: "Šlechtic."

Demétrius kývl. "Zřejmě to tak bude. Ale proč tady, to vážně netuším."

Spár si prohlédl jeden kabátec s tolika poutky a přezkami, až oči přecházely, a usoudil: "Abych se naučil oblékat, myslím. Koukněte na tohle."

Spodky, kamaše, kalhoty, kabáty jedno a dvouřadové, vesty, to všechno viselo na dřevěných ramínkách. Na dně bylo úhledně naskládáno půl tuctu různých holínek a střevíců.

Pak se Spár podíval do druhého rohu. "Knížky!" zvolal nadšeně a šel se podívat na tituly. "Všechny nové," vydechl.

"No," prohlásil Demétrius, "my jdeme na večeři. Mám ti vyřídit, že tu prozatím budeš sám. Dneska ti večeři někdo přinese, a taky zásoby, a pak se o sebe budeš muset postarat sám."

Spár věděl, že se nemá ptát proč. Demétriovi to určitě nikdo neřekl.

Rondar ukázal na stojan. "Cvičení."

"Ano," řekl Spár. "Asi chtějí, abych se na to soustředil, a taky na další věci."

"Určitě se zase uvidíme," poznamenal Demétrius. "Pojď, Rondare, zavezeme vůz zpátky do stájí."

Oba přátelé odešli a Spár se posadil a žasl nad novým prostředím. Bylo to zvláštní pomyšlení, že aspoň nakrátko bude tohle jeho domov, a vzbuzovalo to v něm smutek. Nikdy nežil sám. Jediná delší doba, kdy byl opravdu sám, byla na Shatana Higo, když čekal na vidinu.

Teď jen seděl a čekal, až ho ta nálada přejde. Vzpomínal, čemu se naučil, a nechal nostalgickou touhu po dětství odplynout. Už nebude smutný. Přizná si to a obnoví přísahu, že jednoho dne pomstí svůj lid, a pak to nechá být.

Setmělo se dřív, než si to uvědomil. Právě zapaloval lampu, když zaslechl, jak před chatkou zastavuje vůz. Usoudil, že to bude jeho večeře.

Otevřel dveře a málem upadl na zadek, jak se snažil uhnout Alysandře, která vpochodovala do místnosti s kotlíkem něčeho, co nádherně vonělo. Za ní kdosi zavolal: "Vyložím to."

"Díky, Jome," křikla přes rameno.

"Co tady děláš?" zeptal se Spár.

"Přinesla jsem ti večeři," odpověděla. "Copak ti to neřekli?"

"Řekli mi, že ji někdo přinese, ale ne kdo," přiznal a cítil se kvůli tomu hloupě.

Alysandra se usmála a shodila ze sebe lehký plášť. Pod ním měla prosté šaty na ramínka a vlasy jí volně visely kolem obličeje. Spárovi se stáhlo hrdlo.

Chvíli tam jen mlčky stál, než ze sebe vypravil: "Pomůžu Jomovi."

Usmála se a šla najít talíře a hrnky.

Jom Spárovi podal dva velké pytle a ohlásil: "Další mám v ty bedně."

"Co je to?"

"Jídlo. Máš si vařit sám, měl jsem ti to vyřídit. Cvičit, co tě Leo naučil. Ať to byl kdokoliv a naučil tě čemukoliv," dodal Jom, vzal třetí pytel a seskočil z vozu.

Spár zvedl jídlo a odnesl ho dovnitř. "Lepší bude vykopat vzadu chladný sklípek," radil Jom, když položil pytel na zem. "Mám ti vyřídit, že zítra přijde šunka a čtvrtka hověziny. V kůlně je lopata a nějaké nářadí, kdybys nevěděl."

"Díky," řekl Spár a Jom vyšel ven.

Spár se otočil, čekal, že ho Alysandra bude následovat, ale ona místo toho stála u stolu a nabírala do dvou misek guláš. "Ehm... ty zůstáváš?" zeptal se Spár.

Ukázala mu, ať se posadí, a vyndala láhev vína. Nalila do dvou hrnků, vytáhla stoličku zpod stolu a posadila se. "Ano, mám jíst s tebou. To ti neřekli?"

Spár se taky posadil. "Zřejmě to řekli všem ostatní kromě mě." Nedokázal od ní odtrhnout oči, ale pokaždé, když se na něj podívala, uhnul pohledem.

Zasmála se. "Občas to tu tak chodí, viď?"

"Takhle to tu chodí skoro pořád," zabručel a ona se znovu zasmála.

Chvíli jedli mlčky, pak Spár řekl: "Jsem rád, že jsi tady, vážně, ale... no... co tu vlastně děláš?"

"Copak ti mistr Maceus neřekl ani tohle?"

"Ne," přiznal Spár. "Jak jsem říkal, nikdo mi v podstatě nic ne-řekne."

"Mám tu s tebou zůstat. Jsem tvůj nový model."

Spár odložil hrnek. Nevěřil vlastním uším. "Ty jsi můj model?"

"Ano, pro tu nahou studii, kterou děláš."

Spár cítil, jak mu hoří tváře, ale přiměl se ke klidu. Jí zřejmě nijak nevadilo stát mu modelem, takže se nemusel

cítit nepříjemně. Přesto nedokázal jíst, a tak vrátil zbytek svého jídla do kotlíku. "Ani nemám hlad," vysvětli chabě.

"Celý den jsem byl v kuchyni a víš, jaké to je, kousek zohneš tady, kousek támhle."

Jen se usmála.

Když dojedla, řekla: "Dones mi z jezera vodu, poklidím tu."

Spár byl rád, že může být na chvíli sám, a tak její žádost hned splnil. Vzal velký džber a hnal se k jezeru. Do jezera vtékal potůček a Spár nabral vodu z něj, protože byla čistší. Vrátil se a zjistil, že Alysandra už poklidila ze stolu a nádobí dala na stojan u dveří. Když se objevil, beze slova od něj vzala vodu a rychle ho umyla.

Spár zašel dovnitř a nevěděl, co má říci dál. Ale než na něco přišel, Alysandra došla ke dveřím a tam se zastavila. "Je teplý večer," podotkla.

"Ano," přitakal Spár a uvědomil si, že se potí, což však nemělo nic společného s počasím. "Je trochu teplo."

Náhle se začala svlékat. "Pojďme si zaplavat."

Hned ze sebe shodila šaty a Spár ohromeně zíral. Když si všimla, jak se tváří, zasmála se.

"Zvykej si na to, že mě takhle uvidíš. Budeš mě tak malovat, pamatuješ?"

"Asi ano," usoudil a díval se, jak se obrací a spěchá k vodě.

"Tak pojď!" nařídila mu a smála se jeho rozpakům.

Spár si sundal boty, halenu a kalhoty a běžel za ní. Než se dostal na břeh, Alysandra už se ráchala ve vodě. Spár skočil do vody a potopil se. Když se vynořil, shrnul si vlasy z čela a prohlásil: "Tohle je nádhera."

Doplavala k němu. "To je, viď?"

Spár zase strčil hlavu pod vodu. "Dneska jsem se nevykoupal a myslím, že přesně tohle jsem potřeboval."

"Nesmrděl jsi víc než obvykle," podotkla.

"Cože?" Její poznámka ho ohromila. "Já smrdím?"

Rozesmála se. "To byl vtip, hlupáčku." Začala na něj cákat.

On na ni taky cákal a brzy se oba chovali jako malé děti. Asi hodinu plavali, dokud na východě nevyšel velký měsíc a Alysandra prohlásila: "Je čas jít z vody."

"Nepřinesl jsem ručníky ani šaty," vyhrkl Spár, jako by na to měl myslet on.

"Je teplo. Než se vrátíme, budeme už skoro suší."

Vylezli z vody a šli k chatce. Spár od Alysandry nedokázal odtrhnout oči, jak ji zalévalo měsíční světlo. Byla štíhlá, což věděl, ale prsa měla větší, než si představoval, a boky užší, než čekal, z jistých úhlů téměř chlapecké.

"Civíš."

Zrudl. "Promiň, ale uvažoval jsem, jak tě nejlíp namalovat."

Odvrátila zrak. "Aha. No jistě."

Spár si rozpačitě uvědomil, že jeho tělo na ni reaguje. Přál si, aby se mohl odplížit do křoví a umřít, ale Alysandra si toho trapasu naštěstí nevšimla. Když došli k chatce. Spár se zastavil u dveří.

"Právě jsem si uvědomil..."

"Co?" zeptala se a otočila se k němu.

"Je tam jenom jedna postel."

"No jistě," odtušila a přitiskla se k němu. Popadla ho kolem krku a začala ho líbat. Spár váhal jen chviličku, pak si ji přitáhl a zapomněl na celý svět.

"Co si to pískáš?" zeptala se ho.

"Nehýbej se," přikázal jí s úsměvem. "Nějakou melodii, ani nevím. Asi jsem si to vymyslel."

"Líbí se mi. Dokážeš to zahrát na flétnu?"

"Asi ano." Couvl a prohlédl si malbu, kterou začal ráno, třetí od chvíle, kdy do chatky přišla Alysandra. Poprvé od chvíle, kdy vzal štětec do ruky, si byl svou prací jistý, a první skica, kterou udělal, nepotřebovala moc opravovat. Nyní na černobílý náčrt přidával barvu a viděl, jak obraz před jeho očima získává konečnou podobu.

První noc s ní strávil v euforii. Neuměl si ani představit, že by k nějaké ženě cítil to, co k Alysandře. Byla sladká, hřejivá, vášnivá a přející, stejně jako náruživá hravým a vzrušujícím způsobem.

Skoro nespali, jen si občas mezi milováním zdřímli. Nakonec prohlásila, že z hladu nemůže spát, a on vařil, zatímco ona se šla vykoupat do jezera. Sám si rychle zaplaval, když jedla, a po návratu zhltal chleba se sýrem a zapil to vínem, než ji odtáhl zpátky do postele.

Mezi milováním, jídlem a spaním se mu vzadu u opuštěné kůlny podařilo vykopat sklípek. S radostí zjistil, že někdo se před pár lety pokusil o totéž a skoro celá jáma byla vykopaná, takže jen vyčistil smetí a vytrhal křoví, zpevnil strany, vykopal schody a upravil dveře.

Práci dodělal druhý den. V chládku nyní odpočívalo maso, pivo,
víno, sýr a koš ovoce. Od té doby se věnoval jediné věci: Alysandře.
Ustoupil od malby a zadumal se.
Ona se přišla podívat. "To jsem já?"
"No ano," řekl s hranou vážností. "Až dodělám detaily, bude se ti to podobat ještě mnohem víc."
"Když to říkáš." Zezadu ho objala, sjela rukama dolů a s hraným
překvapením se zeptala: "A co je tohle?"
Obrátil se, objal ji a políbil, řka: "Pojď, ukážu ti to."

Celé léto vedli idylický život. Občas se zastavil mistr Maceus, aby si prohlédl Spárovu práci a našel způsob, jak ji vylepšit. Nikdy však nekritizoval. Jak se blížil podzim, Spár dokončoval dvanáctý portrét. Tentokrát to byla

Alysandra v posteli.

"Tak jsem uvažoval," začal a dodal barvu na místo, u něhož si právě všiml, že ji potřebuje. Začínal ve své práci vidět dokonalost.

"A o čem?" otázala se s úsměvem.

"Co bude teď."

"Další obraz?" zeptala se.

"Ne, myslím s námi."

Její úsměv náhle zmizel. Vstala a rychle došla k němu. Bez sebemenšího varování zvedla ruku a položila mu ukazovák na rty.

"Pššt," napomenula ho.

"Není o čem uvažovat. Jsme prostě tady a na ničem jiném nezáleží."

"Ale-"

Přitiskla prst silněji a v očích sejí zablýsklo, což u ni ještě nikdy neviděl. "Řekla jsem mlč." Pak se zase usmála, ale její úsměv byl jaksi tvrdý. Pohladila ho se slovy: "Vím, jak tě přimět přestat myslet na věci, které je lepší nechat na pokoji."

Trochu se polekal, protože zahlédl něco, co pro něj bylo cizí a trochu děsivé. Nicméně její dotek ho jako vždy rozpálil a vzápětí už všechny starosti uprchlý před vášní.

Druhý den pršelo.

Probudili se do zvuků kapek bušících do střechy chatky a Spár brzy zjistil, že musí ucpat několik děr. Nacpal do nich hadry. Střecha byla desková, takže bude muset počkat, až vyschne, než bude moci došky opravit.

Po jídle Alysandra vstala a začala se oblékat. Zeptal se: "Ty někam jdeš?"

"Vracím se do domu," sdělila mu nevzrušeně.

"Proč?" podivil se. "Něco není v pořádku?"

"Ne, jenom dělám, co mám nařízeno."

"A kdo to nařídil?"

"Mistr Maceus. Řekl, že mám zůstat přes léto, dokud nenamaluješ dvanáct různých portrétů, a pak se mám vrátit do domu k další práci."

"A co já?" užasl Spár.

"Neříkal nic o tom, co bude s tebou, až odejdu. Povím mu, že jsi dokončil ty obrazy a on se sem určitě zajde podívat na ty poslední dva a sdělí ti, co přijde dál."

Spár se postavil před dveře. "Počkej, než přestane pršet."

"Nemůžu," prohlásila a chystala se ho obejít.

"Počkej!" Chytil ji za ruku. "Chvilku."

Dívala se na něj očima, v nichž nebylo nic hřejivého. "Co je?"

"A co my?"

"Co co my?"

"Chci říct, že tě miluju."

Tónem, jaký bylo možné popsat pouze jako netrpělivý, Alyandra odtušila: "Spáre, jsi milý kluk a tohle léto jsem se báječně bavila, ale láska s tím, co bylo mezi námi, nemá co dělat. Mám ráda muže a hry mezi muži a ženami mě baví. Myslím, že jsem v té oblasti trochu vylepšila tvé vzdělání, ale jestli si myslíš, že jsem to dělala z lásky k tobě, tak se mýlíš. Hrozně se mýlíš."

Spár se zarděl. Měl pocit, jako by mu vyhrkly slzy, ale oči zůstaly suché. Jako by ho někdo praštil obuškem do břicha. Nemohl dýchat, hlavou se mu honily myšlenky a snažil se vyznat v tom, co právě slyšel, jenže nenacházel slov. "Počkej," zopakoval tiše.

"Na co?" zeptala se, otevřela dveře a vyšla do deště. "Až dospěješ? To těžko, chlapče. Máš konstituci hřebce a moc jsi mě potěšil, ale až se vdám, vezmu si někoho důležitého, mocného muže, který mě zasype bohatstvím a ochrání mě i moje děti.

A láska s tím nebude mít vůbec nic do činění."

S tím se otočila a zmizela na stezce vedoucí kolem jezera. Spár tam stál a držel se zárubně tak pevně, až zaslechl praskat dřevo. Všiml si, že má dlaň plnou třísek, a pak se zadíval do blížící se bouře.

Od chvíle, kdy se probudil na Robertově voze, mu nebylo tak bídně. Podruhé v životě měl pocit, jako by mu sebrali všechno dobré, čeho si kdy cenil.

13

Uzdravení

Spár zasténal.

Dva dny strávil v posteli a vstal, jen aby si ulevil a napil se vody. Cítil se slabý a nesoustředěný, jako by měl horečku. Hlavou se mu honily myšlenky a pořád dokola si opakoval Alysandřina poslední slova.

Kdosi s ním zatřásl.

"Co?" zeptal se a probral se z otupělosti. Nad ním stál Magnus.

"Je čas, aby ses přestal litovat."

Spár se posadil. Točila se mu hlava a snažil se zaostřit pohled.

"Kdy jsi naposledy jedl?" zeptal se ho Magnus.

"Myslím, že včera."

"Spíš před třemi dny," usoudil mág, prohlédl chatku a vrátil se s jablkem. "Na, sněz ho."

Spár si kousl, šťáva mu tekla po bradě. Hřbetem ruky si otřel ústa a polkl. Žaludek mu po ukončení krátkého půstu udělal kotrmelec.

Magnus si přisedl na postel. "Cítíš se špatně?"

Spár kývl, nenacházel slov.

"Zlomila ti srdce?"

Spárovi se oči zalily slzami a on jen znovu kývl.

"To je dobře," prohlásil Magnus a praštil ho holí do kolena.

"Au!" vyjekl Spár a třel si koleno.

Magnus vstal a zlehka ho udeřil do hlavy, dost na to, aby Spárovi zazvonilo v uších a vyhrkly mu další slzy. Magnus ustoupil a zařval: "Braň se!"

Tentokrát pmdce udeřil na hlavu a Spár měl co dělat, aby se ráně vyhnul. Padl na kolena a odkulil se. Získal trochu času, než Magnus obešel postel, aby se k němu dostal. Spár už stál u stolu, meč v ruce, a připravený. "Mistře Magnusi!" křičel. "Co to děláš?"

Magnus místo odpovědi předstíral úder patkou hole na Spárovu hlavu, načež hůl otočil a zaútočil obloukem. Spár hůl zachytil čepelí tak, aby mu sklouzla kolem ramene, ale ne aby přerazila meč. Udělal krok, popadl učitele za předek hábitu a škubl s ním, až Magnus ztratil rovnováhu. Mladík mu opřel meč o hrdlo a zeptal se: "A teď tě mám jako zabít?"

"Ne," odvětil Magnus s úsměvem. Uchopil Spára záruku, v níž držel meč, a tomu ochrnuly prsty. Když mu meč vypadl z ruky, Magnus prohodil: "To bylo moc dobré."

Spár couvl a třel si ruku. "Co to mělo znamenat?"

"Myslíš, že když se tvůj nepřítel nečekaně objeví, zastaví se a řekne: "Ach, chudáček Spár. Je nešťastný kvůli ztracené lásce. Tak to asi počkám na jindy, než ho zabiju"?"

Spár si třel bolavé prsty. "Ne."

"Správně." Magnus Spárovi pokynul, ať se zase posadí na postel. "Naši nepřátelé na tebe zaútočí způsoby, jaké si ani neumíš představit. Spáre. Caleb a ostatní tě můžou naučit zacházet se zbraněmi a vybrousit své nadání. Já ti můžu ukázat, jak funguje tvoje mysl a zařídit, aby pro tvé nepřátele bylo těžší tě zmást nebo oklamat. Ale srdce..." Poklepal si na hruď. "Tam je většina mužů nejzranitelnější."

"Takže to byla lekce?"

"Ano," přiznal Magnus zachmuřeně. "Ta nejtvrdší, jakou jsem kdy viděl, ale nezbytná."

"Ona měl nemilovala?"

"Nikdy," prohlásil Magnus chladně. "Ona je naše stvoření, Spáre, a my ji používáme stejně jako tebe a všechny ostatní studenty na ostrově.

Tohle místo kdysi byla škola, fungující jen kvůli vzdělávání. Otec ve Hvězdně založil akademii mágů. Věděl jsi to?"

"Ne."

"Když se akademie zmocnila politika, založil jiné místo k učení tady, pro žáky se zvláštním nadáním. Já vyrostl tady.

Pak vypukla Hadí válka a Krondor byl zničen. Otec si uvědomil, že nepřítel je nelítostný a nikdy nám nedá pokoj. A tak se ze školy stal výcvikový tábor. Jsou tu i studenti z jiných světů, jenže každý rok jich je míň. Otec přivádí i učitele z jiných říší, ale hlavně tu vyučuje on, matka, Nakor, já a další - jako třeba Robert."

"Neptal jsem se, protože jsem myslel, že mi to časem řeknete, ale kdo je ten nepřítel?"

"To se těžko vykládá někomu tak mladému jako ty. Nechám na otci a Nakorovi, aby ti to řekli, až budeš připravený to pochopit.

Budou tě však zkoušet nepřátelští agenti, a jak jsi viděl tu noc, kdy pro mě přišli tanečníci smrti, dokážou zaútočit nejnečekanějším způsobem i na místech, která považuješ za bezpečná."

"Takže musím...?"

"Učit se, mít se na pozoru a věřit jenom málokomu." Zamyslel se nad tím, co říci dál. "Kdybych nařídil Rondarovi nebo Demétriovi, aby tě zabili, udělali by to. Věřili by, že k tomu mám dobrý důvod a že pro nás znamenáš hrozbu. Kdybych řekl Alysandře, aby tě zabila, udělala by to. Rozdíl je v tom, že Rondarovi a Demétriovi by to bylo líto, Alysandra by necítila nic."

"Vy jste ji tak udělali?" zeptal se Spár rozzlobeně.

"Ne," odpověděl Magnus. "Už jsme ji tak našli. Alysandra má,.. charakterovou vadu. Hroznou a tragickou. Nebere ostatní lidi tak jako ty nebo já. Myslí na nějako na kusy dřeva nebo na..." ukázal na židli, "...nábytek. Jsou pro ni užiteční, možná stojí za trochu péče, aby sloužili o něco déle, ale kromě toho pro ni nemají žádnou cenu.

Našli jsme ji takhle strašně poškozenou a přivedli ji sem. Nakor ti o tom může povykládat. Já jenom vím, že jednoho dne se tahle krásná dívka ocitla mezi námi a Nakor nám vysvětloval, co s ní musíme udělat."

"Ale proč? Proč jste ji přivedli sem?"

"Abychom ji vycvičili a ona pro nás mohla pracovat. Aby tu svou nelítostnou povahu využila pro naše záměry. Jinak by nejspíš skončila na šibenici v Krondoru. Takhle ji aspoň můžeme ovládat a řídit, komu ublíží."

Spár hleděl ven z otevřených dveří. "Ale bylo to tak..."

"Skutečné?"

"Ano. Myslel jsem, že se do mě zamilovala."

"Jedním z jejích nadání je, že umí být tím, čím potřebuje, Spáre. Byla to krutá lekce, ale nezbytná. A nemůžu to ani dost zdůraznit, ale kdyby jí to Nakor přikázal, podřízla by ti ve spánku hrdlo. A pak by se klidně oblékla a spokojeně by se vrátila do domu."

"Proč jste mi to udělali?"

"Abys mohl pořádně nahlédnout do svého nitra a pochopit, jak slabé lidské srdce umí být. Aby ses dokázal zatvrdit, aby se ti už nikdy nic takového nestalo."

"To znamená, že už nikdy nebudu žádnou ženu milovat?"

Teď se odmlčel Magnus a také se zadíval ze dveří ven. "Možná ne. Ale rozhodně se nezamiluješ do nějaké ženy, která prostě upoutá tvoji pozornost hezkou nožkou a podmanivým úsměvem a tím, že se s tebou vyspí. Můžeš si ženy brát do postele, co hrdlo ráčí a čas a okolnosti dovolí. Jen si nemysli, že jsi do nich zamilovaný, Spáre."

"Znám toho tak málo."

"Tak to jsi udělal první krok směrem k moudrosti," prohlásil Magnus a vstal. "Zamysli se nad tím: vzpomeň si na to, jak se tví rodiče starali o tebe a o vaši rodinu. To je láska. Ne chvíle vášně v náruči ochotné ženy."

Spár se opřel o zeď. "Mám o čem přemýšlet."

"Zítra se vrátíme k tvému výcviku. Něco sněz a vyspi se, protože tě čeká spousta práce."

Magnus odešel a Spár si lehl na postel a ruku si dal pod hlavu. Zíral na strop a přemýšlel o tom, co mág říkal. Jako by ho polil ledovou vodou. Cítil se zmatený. Ve vzduchu nad ním visel Alysandřin obličej, ale teď byl krutý a výsměšný. A jeho napadlo, jestli se ještě někdy dokáže stejně podívat na nějakou ženu.

Spár strávil neklidnou noc, i když byl velice unavený. Byla to hlubší únava než tehdy, kdy se uzdravoval z ran. Únava ho tížila na duši, letargie pocházející ze zraněného srdce.

A přesto v tom byla jakási strašidelná energie, míhající se obrazy, vzpomínky, představy a fantasie. Odmítl to, jak Magnus popsal Alysandru. Věděl, že si své city nevymyslel, ale zároveň věděl, že ano. Zlobil se a potřeboval si nějak vybít svou bolest, ale neměl se na co zaměřit. Dával to za vinu svým učitelům a zároveň věděl, že mu dali důležitou lekci, která by mu mohla jednou zachránit život.

Zlobil se na Alysandru, avšak podle toho, co mu řekl Magnus, jí nebylo možné dávat její povahu za vinu stejně, jako nebylo možné vinit kobru z toho, že je jedovatá.

Začalo svítat, obloha růžověla a zezlátla. Bylo jasné a svěží podzimní ráno. Zaklepání na dveře Spára vytrhlo z chmur. Šel otevřít.

Před ním stál Caleb. "Pojďme na lov," navrhl.

Spár kývl, ani se nedivil, jak se Caleb tak najednou objevil na ostrově. Na Čarodějově ostrově stála za vším magie.

Spár si ze skříně, kam ho uložil a zapomněl na něj, vyndal luk. Když tu s Alysandrou trávil léto, během jejich hrátek strávil hodiny oblékáním a svlékáním parádních šatů. Myslel si, že to jsou hry lásky, ale teď věděl, že šlo jen o chtíč.

Držel luk, pevný a skutečný, a věděl, že během času stráveného s tou dívkou něco ztratil. Vytáhl toulec se šípy a obrátil se ke Calebovi. "Jdeme."

Caleb nasadil rychlé tempo a ani jednou se neohlédl, prostě čekal, že Spár jde za ním nebo vedle něj.

Vydali se na sever, daleko od domu. Polovinu doby běželi. V poledne se Caleb zastavil a ukázal. Stáli na hřebeni, z něhož byla vidět skoro celá severní část ostrova. V dálce Spár rozeznal chýši, kde žil s Magnusem, když dorazil na ostrov. Neřekl nic.

Konečně promluvil Caleb: "Já si kdysi taky myslel, že jsem zamilovaný."

"To o tom ví každý?"

"Jenom ti, kteří to potřebují vědět. Byla to lekce."

"To všichni pořád opakují. Nemůžu si pomoct, ale podle mě to byl krutý žert."

"Kruté to rozhodně bylo, žert však ne. Pochybuju, že ti už někdo pověděl, co tě čeká, a já to nevím, i když něco tuším. Pošlou tě na místa a uvidíš věci, o jakých se žádnému orosinskému chlapci ani nesnilo. Spáre. A na těch místech můžou být triky hezkých žen stejně nebezpečné jako otrávená dýka." Opřel se o luk.

"Alysandra není jediná dívka s nebezpečnou povahou. Naši nepřátelé můžou mít takové ženy ve svých řadách. Stejně jako budou mít agenty jako ty."

"Agenty?"

"Pracuješ pro konkláve, to přece víš." Podíval se na něj a Spár kývl. "Nakor a otec ti jednou prozradí víc, ale tohle ti říct můžu, i když oni si nemysli, že na to jsi připravený: jsme agenti dobra. Je ironií, že občas musíme dělat věci, které vypadají zle, aby nakonec dobro zvítězilo."

Spár prohlásil: "Nejsem učenec. Něco jsem přečetl, dost na to, abych věděl, že toho vím hrozně málo. Ale přečetl jsem toho dost, abych pochopil, že všichni muži se považují za hrdiny, přinejmenším za hrdiny svého života, a že nikdo, kdo páchá zlo, si to o sobě nemyslí."

"V jistém smyslu máš pravdu." Caleb se tvářil, že vychutnává podzimní vítr. "V jiném smyslu musíš vědět, že se mýlíš. Jsou lidé, kteří slouží zlu, kteří ho přijímají a snaží se získat jeho vítězstvím. Někteří touží po moci, jiní po bohatství. Další mají temnější cíle. Ale v podstatě je to pořád stejné. Přinášejí utrpení a bolest nevinným."

"Co se mi vlastně snažíš říct?"

"Jenom to, že brzy začne další fáze tvého vzdělávání a ty musíš být připravený přijmout mnoho věcí, které ti

budou připadat hrozné a nevítané. Je to nutné."

Spár kývl. "A kdy ta další fáze začne?"

"Zítra, protože odjíždíme do Krondoru. A teď si zalovíme." Caleb zvedl luk a rozběhl se po zvířecí stezce, aniž by se ohlížel, zda ho chlapec následuje.

Spár se po chvíli vydal za Calebem věda, že jako všechny rány, i ta, již cítil v nitru, se časem zahojí. Taky ale tušil, že jako některé rány, tahle nechá jizvu, která mu vydrží po celý život.

Loď se hnala k západu, poháněná větrem na hranici vichřice, a prorážela vlny jako živý tvor. Spár stál na přídi těsně za čeleném a plavba ho i po týdnu na moři stále těšila a vzrušovala. Někdy odpoledne nebo večer by měli dorazit do cíle, do Krondoru, hlavního města západní části Ostrovního království.

Z důvodů, které mu nebyly jasné, se jeho učitelé rozhodli, že poputuje lodí do Krondoru a s karavanou do Saladoru a odtamtud tam, kam budou chtít. Čekal, že ho na místo určení dopraví Magnus nějakým kouzlem, ale místo toho se přepravoval obyčejným způsobem s Calebem.

Caleb působil uklidňujícím dojmem a Spár byl vděčný za to, že s ním poslali právě jeho. Když chtěl Spár něco probrat, Caleb s ním mluvil, ale nevadilo mu ani mlčení. Měli stejné lovecké instinkty a ze všech lidí, jež od zničení své vesnice potkal, mu byl Caleb nejbližší.

Moře bylo pro Spára stejně cizí jako pobřeží, nicméně ho přitahovalo stejně jako hory jeho domoviny. Bylo nekonečné, proměnlivé, trvalé a záhadné. Vzduch byl svěží, i když jiný než v horách, a i neustávající špatné počasí v sobě mělo cosi úchvatného.

Loď se jmenovala Dáma ze západu a plula pod vlajkou Velké Keshe. Spár od posádky zaslechl dost, aby věděl, že je to vhodný domovský přístav, protože loď ve skutečnosti patřila Pugoví. Spár o Pugovi nejednou přemýšlel. Vypadal jako celkem mladý muž na vrcholu sil. Miranda vypadala stejně, a zároveň to byli Magnusovi rodiče, přičemž Magnus působil dojmem stejného stáří jako oni.

Pug byl zamlklý, se studenty mluvil zřídkakdy, ale když se k tomu odhodlal, byl vlídný a vstřícný. Přesto na něm bylo něco, co Spára vyvádělo z míry. Vyzařovala z něj moc, která byla zřejmá i klukovi z hor na východě. Spár věděl, že Robert, Nakor, Magnus i Miranda umí kouzlit, avšak z Puga cítil něco většího. Bylo to něco, co by dědeček označil za "dotek bohů".

Spár přemítal nad tím, jaké dětství asi muž jako Pug měl. Kdo byli jeho rodiče a jakého vzdělání se tak mocnému mágovi asi dostalo? Jednoho dne se možná zeptá, prozatím se spokojil jen s radostí z plavby a otázky nechával na potom.

Záležitost s Alysandrou ho přebolela a dnes se dokázal podívat zpátky a cítit jen hořkosladkou ironii. Ten poslední den myslel na svatbu s ní, nebo aspoň život strávený po jejím boku, a teď pro něj byla jen předmětem lítosti či opovržení. Možná obojího. Tvor bez srdce. Přesto věděl, že se v jistém smyslu musí naučit být jako ona, protože všechno, co mu od té doby řekli, ho vedlo k závěru, že je dívka mnohem nebezpečnější, než si uměl představit.

Na palubu přišel Caleb v olejem napuštěném plášti, jaký měl i Spár. Příď zaplavovala studená sprška, ale Caleb si toho nevšímal. Postavil se vedle Spára a mlčky se díval na moře.

Vlny se ztrácely se slábnoucím světlem a nad nimi se hnaly tmavě šedé mraky s černými okraji. V dálce byly vidět blesky. Nakonec Caleb promluvil: "Měli bychom do Krondoru dorazit, než bouře vypukne, ale bude to těsné."

Spár kývl. "Myslím, že bych mohl být námořníkem," poznamenal po chvíli.

"Moře volá mnoho mužů," poznamenal Caleb.

Zbytek odpoledne mlčeli. Hodinu před setměním zavolala hlídka z koše: "Země na obzoru!"

Přišel je pozdravit kapitán. "Pánové, do Krondoru dorazíme po setmění. Zastavíme v závětří za vlnolamem a tam přečkáme bouři. Za rozbřesku dám znamení správci přístavu a vplujeme do přístavu. Bude to asi hlučná, zato bezpečná noc."

Spár kývl. Kupodivu se na město těšil. Četl o něm v knize Ruperta Averyho a dalších.

Caleb mu položil ruku na rameno a ukázal, že by měli sejít do podpalubí. Spár se otočil a šel jako první.

V kajutě, kam se sotva vešly dvě palandy, si sundali mokré pláště a posadili se, Spár na horní lůžko a Caleb na spodní.

"Do večeře zbývá trocha Času," pravil Caleb. "Vím, že sis opakoval svůj příběh."

"Ano," přitakal Spár. Každému, kdo by se ptal, měl vykládat, že je lovec z lesů kolem Crydee, což by mělo vysvětlit jeho lehký přízvuk. Jelikož mezi Krondorem a městy na Vzdáleném pobřeží panovaly jen omezené styky, nebylo pravděpodobné, že by potkali někoho, kdo by to daleké město dobře znal. A i kdyby, pak by se řeči ujal Caleb, poněvadž se tam vyznal.

"Calebe?"

"Ano, Spáre?"

"Proč cestujeme takhle?" Chtěl se na to zeptat od chvíle, kdy opustili ostrov.

"Aby sis rozšířil obzory," odtušil Caleb. "Cestování je stejné jako všechno ostatní. Když ti někdo vykládá o tom nebo onom místě, je to jedna věc, ale prožít to je jiné. Uvidíš tisíc věcí a mnoho z nich bude jiných než to, co uvidím já."

"A kam vlastně jedeme?"

"V Krondoru si najdeme karavanu a zamíříme do Malacova Kříže, což je hranice mezi západní a východní částí tohoto království. Tam si opatříme koně a vydáme se do Saladoru. Obě města ti poskytnou mnoho příležitostí k vzdělávání."

"To beru, ale co budeme dělat, až se dostaneme do Saladoru?"

"Studovat," odvětil Caleb a lehl si. "A teď mlč, ať si můžu zdřímnout, než nás zavolají k večeři."
"Studování," zahuhlal Spár. "To je zřejmě celý můj život."
"A je docela dobrý. A už mlč."

Člun přirazil k nábřeží a dokař ho vyvázal k pacholeti. Spár vystoupil na břeh a Caleb ho následoval. Přistoupil k nim muž s páskou, na níž byl vyobrazený erb s orlem letícím nad horou, a znuděně ucedil: "Odkud jste?"
"Z Crydee," odpověděl Caleb.
"Připluli jste na keshanské lodi."
"Byla první, co odplouvala ze Vzdáleného pobřeží, když jsme se rozhodli vydat sem," vysvětloval Caleb vlídně.
"No, jestli jste občani království, tak je to v pořádku." Muž odešel. Caleb se Spárem osaměli.
"To je všechno?" podivil se Spár.
"Je mír, aspoň se to povídá." Caleb vyrazil a Spár ho následoval. "Aspoň tady na západě. Král Ryan zaslíbil svou dceru synovci císařovny Velké Keshe a sestřenice císaře Quegu si vzala mladšího syna krále Ryana. Obchod se svobodnými městy vzkvétá a guvernér Durbinu drží své "privateery" pěkně zkrátka. Sedm let už nedošlo k většímu střetu."
Cestou po schodech z nábřeží na ulici dodal: "Zato na východě jsou věci vybalancované na ostři nože. Tam tě taky budou zkoumat mnohem důkladněji než tady."
Vydali se do středu města. Když Spár natáhl krk, viděl na jižním konci přístavu hrad. "Tam žije princ?"
"Princ Matťhew, syn krále Ryana. Král Patrick zemřel teprve přede dvěma lety a Matthew je pořád mladíček, má teprve čtrnáct," vysvětloval Caleb. "On ale stejně nemá ve městě rozhodující slovo."
"A kdo ho má?"
"Bratři Jamisonové. James je vévoda z Krondoru, stejně jako jeho dědeček, a prý je stejně mazaný jako jeho slavný předek. Jeho mladší bratr Dashel je bohatý obchodník. Povídá se, že to, co neovládá James, má pod palcem Dashel. Rozhodně jsou oba nebezpeční."
"Budu si to pamatovat," slíbil Spár.
"No, není sice příliš pravděpodobné, že by ses s některým z nich seznámil, ale už se staly divnější věci. Tak jsme tady."
Spár vzhlédl a viděl, že stojí před hostincem, na jehož znamení byl vybledlý usmívající se obličej muže s tmavým vousem a kloboukem s peřím. Pod tím stálo: "U admirála Traska".
Caleb otevřel dveře. Vstoupili do zakouřené místnosti. Bylo tu cítit pečené maso, tabákový kouř a rozlité víno a pivo. Spárovi začaly slzet oči.
Caleb se protlačil mezi několika dokaři, námořníky a poutníky, až se dostal k výčepu. Hostinský vzhlédl a zazubil se. "Calebe! Už je to dávno, příteli!"
"Randolfe," zdravil Caleb a vzal hostinského za ruku. "Tohle je Spár. Máš volný pokoj?"
"Ano. Můžeš si vybrat. Ten vzadu?"
"Beru," řekl Caleb, jenž pochopil Randolfovu otázku.
"Máte hlad?"
Caleb se usmál. "Pořád."
"Tak se posaďte, pošlu vám něco k jídlu. Co zavazadla?"
"Víš, že cestuju nalehko." Oba, Spár i Caleb, měli své věci v lehkých batozích, které si nosili na zádech.
Hostinský Calebovi hodil těžký železný klíč a lovec ho obratně chytil. "Seďte," řekl Randolf, "a odejděte, až budete chtít."
Oba poutníci se posadili a za chvíli se z kuchyně vynořila dívka s podnosem, na němž bylo plno jídla: kuřata, pečená kachna, kus jehněčího a vařená zelenina.
Když položila podnos na stůl, Spár vzhlédl a spadla mu brada, Začal se zvedat, avšak Caleb ho rázně zatlačil zpátky do židle. Lela se na něj přátelsky usmála, ale v jejích očích nebyl ani náznak, že ho poznává. "Mám vám přinést něco k pití?"
"Pivo," objednal Caleb a ona odběhla.
"Co-"
Caleb promluvil hodně potichu. "Není ta, za kterou ji považuješ."
Dívka se ve chvilce vrátila se dvěma velkými cínovými korbely plnými napěněného piva. "Jak se jmenuješ, děvče?" zeptal sejí Caleb.
"Roxanne, pane," odvětila. "Ještě něco?"
"Ne," řekl Caleb a dívka odešla.
Spár tiše prohlásil: "To byla Lela."
"Ne," odmítl Caleb. "Mýlíš se."
Spár se mu podíval do očí a krátce kývl. "Ano, musel jsem se zmýlit."
Jedli mlčky.

Strávili v Krondoru tři dny a zařizovali si cestu s karavanou. Měli sloužit jako strážní výměnou za dopravu a jídlo. Vůdce karavany byl rád, že jim nemusí dávat obvyklý žoldnéřský příplatek, a počítal se mezi šťastné.
Záhadu, proč Lela pracuje v hostinci pod jménem Roxanne, nepřebírali a Spár usoudil, že je to další z věcí, které mu nikdo nikdy nevysvětlí. Ale kupodivu ho uklidňovalo, že v tak zvláštním prostředí vidí známou tvář, i když za

okolností, jež se daly nazvat jen bizarními.

Krondor byl pro Spára objevem, protože i když Latagore jeho nezkušeným očím připadalo úžasné, ve srovnání se západní částí Ostrovního království vypadalo jako provinční vesnice. Město bylo plné lidí i z tak vzdálených zemí jako Keshanská konfederace, což byly porobené státy na jižní hranici říše. V každé tržnici a hostinci byly slyšet nejpodivnější dialekty a jazyky.

Caleb Spárovi ukázal největší pamětihodnosti: zbývající část mořské hradby, která byla podle legendy zbořena během Hadí války, když vojska Smaragdové královny zaútočila z moře a celé město bylo zničeno. Spár se zarazil, když mu Caleb ten příběh vyprávěl, a připomněl si, že Caleb hovoří o vlastní babičce, které se zmocnil démon. Spár usoudil, že mnoho příběhů, jež slýchal za dětství u táborových ohňů, bude muset přehodnotit a ne je brát jen jako báchorky.

Navštívili Barrettovu kavárnu, kde se prováděly finanční operace stejně složité a záhadné jako magie. Spár měl matné ponětí o tom, co to místo znamená pro ekonomiku království z toho, co četl v životopise Ruperta Averyho, jenž byl u Barrettů významným obchodníkem. Zašli se podívat na palác, i když ten si prohlíželi z uctivé dálky, neboť ačkoliv se Caleb zmínil o stycích mezi svou rodinou a korunou, neměli žádný věrohodný důvod tam chodit. Vlastně kromě zvědavosti ani motiv. Spára tyto věci celkem zajímaly, stejně jako vše, co dosud neznal. Když teď vzpomínal na své dětství, uvědomoval si, jak málo ze světa tenkrát znal. Přesto si jasně pamatoval, kolik si toho o sobě myslel. Takové bylo dědictví jeho lidí, spokojeně žijících v horách stejně jako jejich předkové.

Mezi Orosinii se střídaly generace bez sebemenších změn a všem to připadalo jako dobrý život. Spár se rozhlížel po městě, díval se na tlačenici v ulicích, a říkal si, jestli to nakonec nebylo něco, co jeho lidé pochopili správně - co to je dobrý život. Lidé, které míjeli, se obvykle netvářili zrovna nadšeně. Většina se soustředila na svou práci nebo někam spěchala. Na ulici si hrálo pár dětí, ale jen hodně malých. Starší děti se shlukovaly do skupin po deseti a více a často bylo vidět, jak je honí nějaký ten konstábl.

S karavanou projeli západním královstvím, přes kopce až do podhůří, kde se to podobalo Spárovu domovu. Jeho hory však obývali lidé žijících v dřevěných domech obehnaných palisádou, kdežto tady to bylo samé město a hrad. V Ravensburgu pili nejlepší víno, jaké kdy Spár ochutnal. Také se hostinského náramně vyptával. Ukradl si hodinku, aby se mohl podívat na vinici, načež hostinského zasypal dalšími otázkami.

Demétrius jednou tvrdil, že učitelé budou Spára učit o víně, a on teď usoudil, že by se mu to docela hodilo.

Cesta pokračovala do města Malacův Kříž, kde se rozloučili s vůdcem karavany. Přespali v poměrně čistém pokoji a pak Caleb zajistil dva koně a vyjeli na východ.

Jeli směrem k vycházejícímu slunci a Spár se zeptal: "Calebe, zjistím vůbec někdy, co to vlastně provádíme?"

Caleb se zasmál. "Asi je celkem jedno, jestli ti to řeknu teď, nebo až v Saladoru."

"Tak mi to řekni teď, protože umírám zvědavostí."

Caleb začal: "V Saladoru dokončíme tvé vzdělávání co se týče dobré výchovy. Asi rok se budeš učit hrát nejméně na dva hudební nástroje - na loutnu a možná na roh nebo na flétnu. Naučíš se víc o kulinářském umění, i když už díky Leovi znáš docela dost. A naučíš se víc o tom, jak to chodí u dvora, jaké šaty se hodí ke které příležitosti a jak jednat s osobami různých hodností. Naučíš se oceňovat víno a zpívat, i když to poslední je podle mě předem ztracený případ."

Spár se zasmál. "Já umím zpívat."

"Slyšel jsem tě a rozhodně bych to zpěvem nenazval."

"Ale k čemu mi bude všechno to učení, jak být urozeným pánem?"

Caleb přešel z královského jazyka, jímž mluvili od příjezdu do Krondoru, do roldemštiny. "Protože za rok, můj mladý příteli, odjedeš do ostrovního království Roldem a tam se zapíšeš ke Dvoru mistrů. A jestli nám bude osud nakloněn, zavedeš se tam jako méně významný šlechtic, vzdálený bratranec významné rodiny, který je sice bohatý rodem, zato chudý, co se majetku týče, a tudíž hledá práci."

"Dvůr mistrů? Kendrick mi o něm něco povídal. Prý se tam cvičí nejlepší šermíři na světě."

"A to, příteli, je tvůj úkol. Poněvadž až budeš odjíždět z Roldemu, musíš být ze všech nejlepší. Musíš být brán za nejlepšího šermíře na světě."

Spár se na přítele ohromeně zadíval a jel dál.

část druhá

ŽOLDNÉŘ

"Pomsta je sice sladká, ale nevýživná."
Mason Cooley

14

Dvůr mistrů

Spear zamrkal.

Čepel, která se mu na chviličku mihla před obličejem, uhnula doprava, a on zaváhal, než se pohnul stejným směrem. Jak předvídal, jeho soupeř předstíral výpad doprava a vzápětí přešel vlevo. Spear proklouzl přes jeho obranu tak rychle, že druhý šermíř nestačil zareagovat. Jeho čepel zasáhla cíl.

"Zásah!" zvolal mistr Dvora.

Spear ustoupil, postavil se do pozoru a zasalutoval soupeři, mladému šlechtici z pobřežního města Shalanu. Jmenoval se Duzan nebo Dusan, Spear si nemohl vzpomenout. Diváci zdvořile zatleskali, jako by souboj skončil, což taky skončil.

Mistr Dvora vystoupil a ohlásil: "Bod a souboj pro m'lorda Sokola."

Spear Sokol, menší šlechtic z Ylith, vzdálený bratranec lorda Seljana Sokola, barona z Krondoru, se uklonil mistru Dvora a pak i svému protivníkovi. Oba muži si sundali chrániče a přistoupili k sobě, aby si mohli potřást rukama. Mladý roldemský šlechtic se usmál a pravil: "Jednou to odhadneš špatně, Speare, a pak tě dostanu."

Spear se na oplátku usmál. "Máš nejspíš pravdu, ale jak říká můj sluha Pasko: "Lepšíje mít štěstí, než být dobrý". Správně, Pasko?"

Urostlý sluha, jenž se objevil vedle něj a odebíral mu meč a chránič, se pousmál a utrousil: "Jak říká můj pán, mít na vybranou, beru vždycky štěstí."

Soupeři se navzájem uklonili a rozešli se do opačných rohů obrovské haly, jež byla srdcem Dvora mistrů ve městě Roldem. Byla tu dřevěná podlaha, vyleštěná do vysokého lesku, a kolem dokola vyřezávané dřevěné sloupy. Na podlaze byly určité vzory a jakmile byl Spear představen instruktorům, brzy pochopil, že kromě estetického hlediska jsou i užitečné. Každý vzor vymezoval místo pro souboj, od velmi úzkých a dlouhých drah pro šerm s rapírem, po velké osmihrany pro delší čepele.

Neboť čepele byly důvodem existence Dvora mistrů. Před dvěma sty lety uspořádal roldemský král turnaj, aby určil nejlepšího šermíře na světě. Páni i kmáni, vojáci a žoldáci, sešli se ze všech koutů světa a někteří dorazili až zpoza Keshanského pásu - pohoří rozdělujícího Kesh na severní a jižní polovinu, z království na Vzdáleném pobřeží a ze všech míst mezi tím. Cena byla ohromná: obouruční meč ze zlata a drahokamů - předmět hodný několika let královských daní.

Turnaj probíhal dva týdny, až nakonec zvítězil místní šlechtic, hrabě Versi Dango. Ke královu radostnému úžasu cenu odmítl, aby král mohl hodnotu meče využít ke stavbě akademie věnované čepelím a pořádat zde turnaj pravidelně: tak se zrodil Dvůr mistrů.

Král nařídil postavit školu, jež zabírala celý blok domů v srdci hlavního města ostrova, a během let byla mnohokrát přebudována a vylepšena, až nyní připomínala spíš palác než školu. Po jejím dokončení byl uspořádán další turnaj a hrabě Dango obhájil titul nejlepšího šermíře na světě.

Turnaj se pořádal každých pět let, až při čtvrté obraně titulu byl hrabě Dango raněn novým vítězem a musel z turnajů odstoupit.

Od té doby zvítězilo jedenatřicet mužů. Spár stříbrného sokola, nyní vystupující pod jménem Spear Sokol, se hodlal stát dvaatřicátým šampiónem. Přistoupil k němu učitel soubojů a Spear se uklonil. "Mistře Dubkove," pronesl s úctou.

"To byla hezká ukázka, ale bral jsi protivníka na lehkou váhu. Kdybys udělal totéž se zkušenějším šermířem, mohl tě zasáhnout, příteli."

Spear sklonil hlavu, bera na vědomí správné hodnocení učitele soubojů. Vzápětí se usmál. "Když nikdy nedám těm méně obratným šanci vyhrát, jaký budou mít důvod se mnou šermovat?"

Mistr Dubkov se zasmál. "A ti zkušenější - řekněme ti, kteří čekají místo v turnaji - s tebou nebudou šermovat, aby toho příliš neodhalili a nebyli tak během duelu v nevýhodě, co?"

"Správně," opáčil Spear.

"No," pokračoval učitel soubojů tišším hlasem, "nevím, kolik dobrého si myslíš, že z těchhle duelů máš, ale diváci je milují - zvláště mladé dámy." Kývl hlavou směrem k ochozu, odkud desítka roldemských urozených dcer pozorovala souboje.

Několik se jich usmálo a Spearovi pokynulo. On se na oplátku také usmál a uklonil se, aniž by se na nějakou dívku podíval déle. Mistr Dubkov zvedl obočí a prohlásil: "Musím jít za svými povinnosti. Dobrý den, Speare."

"Dobrý den, mistře." Spear se klaněl jako rozený dvořan.

S Paskovou pomocí si sundal vycpanou vestu, pak mu sluha podal ručník. Spear si utřel zpocený krk a vlasy, které se mu lepily k hlavě. Oblékl si skvělý brokátový kabátec vhodný pro odpoledne a trpělivě stál, než mu Pasko zapnul všechny přezky a poutka. "Pozvání na večer?" zeptal se.

"Čtyři, m'lorde. Lady Sabrina si přeje, abys povečeřel s ní a s její dcerou. Lady Jessica a Mathilda chtějí, abys povečeřel s jejich celými rodinami, a lady Melinda chce, abys povečeřel s ní, a zmínila se, že její otec je někde za obchodem."

"Takže to bude Melinda," usoudil Spear s úsměvem.

"Dneska působíš neobvykle spokojeně," poznamenal Pasko. Robertův bývalý sluha se objevil první měsíc, co se Caleb a Spear usadili v Salvadoru.

Hrál komorníka velice přesvědčivě, z čehož Spear usoudil, že během své nejasné minulosti určitě nějakému urozenému pánovi posluhoval. Rozhodně Spárovi stříbrného sokola vštěpil veškeré nuance pro šlechtice nezbytné a pomohl ho proměnit ve Speara Sokola.

Spear kývl a usmál se. "Klepy a drby a naprosto nespolehlivé zdroje tvrdí, že před turnajem dostanu pozvání do paláce k audienci u samotného krále, nebo přinejmenším budu na seznamu jako host pro příští slavnost."

"Není divu, pane," zabručel Pasko a ztišil hlas, aby ho slyšel jen Spear, jemuž zatím přehazoval přes ramena pláštěnku. "Překvapivé je, že to trvalo tak dlouho."

"No ovšem."

Odešli z tělocvičny kolem ochozu a přes halu vyšli na nádvoří. Cestou nejeden sluha vtiskl Paskoví do ruky psaníčko. Na stěnách visely portréty bývalých šampiónů a uprostřed hrdina Versi Dango, vyvedený v nadživotní

velikosti v bronzu, vítal návštěvníky a studenty Dvora mistrů. Spear s Paskem spěchali k čekajícímu kočáru a kočí jim přidržel dveře.

Když nastoupili, Spear řekl: "Jsem teprve druhý šermíř v historii Dvora mistrů, který nikdy neprohrál zápas."

"Hmmm," zahuhlal Pasko. "Vzpomínám si Jak ti mistr Dubkov jednou odpoledne pěkně napráskal, m'lorde."

"To nebyl souboj," hájil se Spear. "Byla to ukázka. A hlavně to bylo proto, poněvadž jsem ho nechal."

"Tys ho nechal?"

.Ano, ze dvou důvodů," vysvětloval Spear a kočár mezitím vyjel ze dvora do ulice Roldemu. "Za prvé, je mistr Dvora a já tam potřebuju přátele, a za druhé, víc jsem se naučil tím, že jsem ten souboj prohrál, než kdybych na něj byl tlačil a vyhrál."

"Tak proto ses v některých soubojích spokojil s remízou?"

"Ano. Ale jenom při cvičení, víš? Zápas jsem nikdy neprohrál a nehodlám s tím ani začínat."

"Na ten turnaj se scházejí šermíři z celého světa, jestli můžu připomenout, nťlorde."

"Ano, a můžu prohrát, ale nemám to v úmyslu." "To je dobře," pochválil ho Pasko.

Kočár projížděl ulicemi a Spear se těšil z výhledu. Pasko rychle pročítal a zahazoval psaníčka, která získal cestou. Všechna byla stejná, mladé ženy se Speara ptaly, proč se jim neozval.

Spear se nechával ovívat čerstvým větříkem, jenž neustále vál od moře, a těšil se z toho, co vidí. Viděl tři velká města, Krondor, Salador a nyní Roldem, a to poslední se mu zatím líbilo nejvíc. Krondor byl ve srovnání s druhými dvěma takový nahrubo postavený a skoro primitivní, snad to byl následek toho, že ho za posledních třicet let vlastně vybudovali z trosek. Caleb mu vyprávěl o Smaragdové císařovně a zničení města i o chrabrém boji královského vojska u Hřebenu záhuby.

Salador byl naproti tomu starobylé a rozlehlé město. Okrajové čtvrti ovládaly místní tržnice a obchodní ulice a vnitřní město připomínalo starou pevnost, jíž muselo někdy v šerém dávnověku být. Spear si vzpomínal, jak procházel bránou z jedné čtvrti do druhé, ale jinak velkou hradbu, která bývala hlavní obrannou linií města, skoro nic nepřipomínalo.

Salador měl jisté kouzlo a Spár stříbrného sokola tam strávil dva roky života, než se z něj stal Spear Sokol a mohl jít do Roldemu. Naučil se tam hrát na loutnu, na lesní roh a na různé bicí nástroje. Ztratil přízvuk jak když hovořil královským jazykem, tak když mluvil roldemsky, a mohl se vydávat za šlechtice z obou států. Zlepšil své malování, dokázal rozeznat dobré víno od špatného - to první si zamiloval - a zvládl složitosti dvorských tanců.

Četl knihy a svitky a prostudoval vše, co našel o historii států v Triagii. Dozvěděl se o dalších státech, kde ještě nikdy nebyl, a historii zvládal výtečně.

Setkal se s mnoha ženami a naučil se je znát. Nejdřív prožíval zklamání z Alysandry, ale jednou v noci ho Caleb přinutil, aby ho doprovodil do města, kde se propíjeli z jedné hospody do druhé, až dorazili do zvlášť váženého nevěstince. Tam Caleb svěřil Speara do rukou kádru zkušených a nadšených mladých kurtizán, které našly způsob, jak oživit jeho zájem o ženy. Poté následovala řada známostí se služkami, dcerami kupců a občas i nějakou dcerou z urozenější rodiny.

Při dvacátých narozeninách - přejal zvyk království brát jako narozeniny den letního slunovratu - byl připravený vstoupit do Dvora mistrů.

Jednou v noci se objevil Robert se zfalšovanými dokumenty, které Spára označovaly za Speara Sokola, vzdáleného bratrance menšího šlechtice z provincie Yabon v západní části Ostrovního království. A tak se ze Spára stříbrného sokola stal Spear Sokol, zeman z Morgan a Bellcastle, baronet ze Stříbrného jezera, vazal barona z Ylithu, jenž opustil otcovský dům, aby chvíli sloužil v severní pevnosti v hodnosti korouhevního rytíře-poručíka pod velením vévody z Yabonu, a službu se ctí opustil, aby mohl jít za svým štěstím: mladý muž s urozeností, avšak bez majetku.

Cestou nějak získal dost peněz, aby si mohl koupit skromný, ale vkusný byt v lepší Čtvrti města, kde bavil skupinky mladých šlechticů a vyznamenal se jako nejlepší šermíř a nejvíce žádoucí starý mládenec, který do města dorazil za celé roky.

Na Speara udělalo dojem, kolik práce vyžadovala příprava jeho vstupu do roldemské společnosti. Akreditivy, dobrozdání a doporučení, to vše bylo připraveno dopředu. Několik místních pánů se představilo jako staří známí a dokonce zašli tak daleko, že Spearovi připomněli události z doby, kdy se setkali.

K Paskově a Robertově radosti se ze Speara díky logickým hrám, které mu vnutili Robert s Magnusem, vyklubal dobrý hazardní hráč. Odolával nutkání rychle a hodně vyhrávat a raději postupně vyhrával menší sumy. Aby si zajistil, že ho ke kartám a kostkám zase pozvou, schválně občas prohrál, s půvabem a dobrou náladou.

Všichni, kdo ho znali, ho považovali za výjimečného mladého muže. Byl přímý, zdvořilý a zábavný, a každý si považoval za čest, když přijal pozvání na večeři, takže málokdy jídal doma sám. Zběhlost v mnoha jazycích, elegance při tanci a schopnost zpívat a hrát na mnoho nástrojů z něj udělaly jednoho z nejpopulárnějších mládenců ve městě. Scházelo jedině pozvání na královskou slavnost, a teď se začalo povídat, že by mohlo být na cestě.

Jediná kritika namířená na Speara Sokola pocházela z řad mladých roldemských dam.

Byl okouzlující, pohledný, vtipný a ve správnou chvíli vášnivý. Nejedna mladá žena ho však obviňovala, že nemá srdce, protože s nimi nikdy nemluvil o lásce. Touhy a potěchy tělesné, to ano, a jeho přímý a smělý přístup mu získal nejednu mladou květinku, která byla odhodlaná neblaze proslulému mladému muži ze západu odolat. Postel měl prázdnou, jen pokud chtěl, ale u těch, kdož ji s ním sdílely, často žádnou radost nenašel. Uvolnění, potěšení, zábavu, ale nikdy radost. Občas si vzpomněl na Alysandru a říkal si, jestli se stává stejným jako ona, a pak usoudil, že ne, protože měl rád své učitele a s láskou vzpomínal na rodinu a vesničany. Když však došlo na mladé ženy, nacházel v nich jen prostředek ke splnění svých cílů, uspokojovaly jeho tělesnou touhu, získávaly mu přístup do společnosti nebo prostě jen znamenaly rozptýlení.

Kočár zastavil před jeho bytem. Měl tři pokoje v prvním poschodí. V přízemí bydlel lichvář s rodinou. Rodina měla dceru, která rozhodně nebyla nepřitažlivá, ale Pasko vznesl připomínku a Spear souhlasil, že tuto mladou dámu nechá na pokoji. Mít za souseda bohatého a rozzlobeného otce by mohlo vést k potížím, protože i když by ho otec nejspíš neohrožoval mečem, za peníze si mohl koupit mečů, kolik chtěl. A tak se Spear choval k otci a matce zdvořile, bratrsky k mladšímu synovi a s dívkou trochu flirtoval, ale vždy ve vší slušnosti.

Kočí otevřel dveře a Spear s Paskem vystoupili. Pasko šel napřed ke dveřím do bytu a kočí odvezl kočár do veřejné stáje o ulici dál, kde sám také bydlel a byl v dosahu, kdykoliv ho Spear potřeboval.

Spear vyšel nahoru a Pasko řekl: "Mám připravit koupel?"

"Ne. Na studenou vodu nemám náladu. Myslím, že si zdřímnu a za hodinku zajdu do Remargových lázní. Tam se taky obléknu na večeři s Melindou. Až budu spát, pošli jí, prosím, odpověď, že s ní dnes večer s velkou radostí povečeřím, a ostatním dámám, které mě pozvaly, pošli omluvu."

"Ano, m'lorde," pravil Pasko. Ke Spearovu úžasu se k němu od začátku choval, jako by byl urozeného rodu, a nikdy se nezmínil o Spárově minulosti, ani se nezapomněl, i když spolu byli sami. A po celou dobu, co byli v Roldemu, hrál Spear Sokol svou roli urozeného dobrodruha z Ostrovního království tak dobře, že na svou minulost před příjezdem do Saladoru pomalu zapomínal, jako by to byl život někoho jiného.

Když se Pasko vydal vyřídit vzkazy, Spear se svlékl. Sundal si plášť, kabátec, halenu a holínky a jenom v kalhotách sebou hodil na postel. Ze cvičení byl unavený, přesto mu spánek unikal, protože byl nepokojný, napjatý v očekávání pozvání do paláce. A navíc ani ne za měsíc začínal turnaj. Pomalu se ho zmocňoval neklid. Musel být opatrný, příliš velké napětí by znamenalo, že bude nervózní, a pak by se nemohl soustředit na daný úkol.

A taky věděl, že po turnaji ho něco čeká, jenže nevěděl co. Zhostit se úlohy královského šlechtice zřejmě byl, jak předpovídal Rondar, hlavní důvod pro léta výcviku, ale zatím mu nikdo nevysvětlil proč.

Jeho osobní cíle se nezměnily. Nakonec najde a zničí ty, kteří vyvraždili jeho rodinu a přátele, ale než dokončí svou současnou úlohu, než mistr Pug a jeho společníci usoudí, že své povinnosti ke konkláve splnil, do té doby musel čekat.

Přesto ho v posledních měsících začínaly žrát starosti. Co když oni nikdy neusoudí, že své povinnosti ke konkláve splnil? Co když zemře dřív, než pomstí svůj lid? Tu druhou možnost přešel, protože pokud osud určil, že poslední Orosini zemře dřív, než bude moci potrestat viníky, tak budiž. Ale první možnost mu dělala starosti, protože která povinnost byla důležitější? Splatit život nebylo něco, co by nějaký Orosini bral na lehkou váhu, poněvadž by to nejen zahanbilo jeho, ale i celou rodinu a předky. Jenže krevní msta, kterou jeho kultura vyžadovala, byla stejně důležitá. Snad mu bohové prokáží laskavost a ukáží mu, jak by mohl oba dluhy Čestně splatit.

Obrátil se na břicho a usoudil, že to nejspíš neudělají. Nebylo však v jeho moci to rozhodnout, a tak bude nejlepší nelámat si s tím hlavu.

Ležel asi půl hodiny, jenže spánek nepřicházel. Nakonec se rozhodl, že v takové náladě mu poslouží delší koupel, než původně plánoval. Vstal a zavolal na Paska. Slyšel sluhu, když se vrátil zvenku.

Pasko se objevil a Spear mu nakázal: "Dones šaty. Jdu k Re-margovi. Přijď, jakmile mi vybereš vhodný oděv pro dnešní večeři. Ať nás kočár vyzvedne v lázních hodinu po setmění."

"Ano, m'lorde," řekl Pasko.

Spear se oblékl a vyšel z domu. Rázným krokem procházel ulicemi Roldemu. Chození pěšky po městě se mu nikdy neomrzelo. Mraveniště plné obchodů, lemujících každou ulici, tlačenice všech možných lidí - mladých, starých, mužů, žen, kupců, námořníků, pánů i kmánů. Všude bylo cítit moře a ve spojení s hlukem a zmatkem to pro chlapce, jenž vyrostl v osamělých horách, bylo neuvěřitelně vzrušující.

Speara napadlo, jestli mu osud poskytne příležitost vrátit se do dětství a zda by takovou příležitost využil, kdyby ji dostal. Nemusel dlouho přemýšlet, aby věděl že ano, protože jakkoliv úžasné byly věci, jež získal, vědomosti, zkušenosti i hmotné statky, vše bledlo ve srovnání s tím, oč přišel: domovem, rodinou a vlastním životem.

Kdyby mohl, všechno by vyměnil za to, aby měl matku, otce, sestru a zbytek klanu zase doma, v pořádku a zdravé. Trpké bylo pomyšlení, že ani nejmocnější mág, ani všichni mágové dohromady mu takové přání nemohou splnit.

Dorazil na křižovatku a zahnul doprava. Proplétal se odpoledním davem. Po chvilce věděl, že ho někdo sleduje. Lovecký instinkt nebo "poplašný signál", jak to nazýval Nakor, nedbalý pohled dozadu či na odraz ve výloze, prostě něco ho upozornilo, nějak věděl, že asi třicet stop za ním je muž, který ho sleduje už od bytu.

Spár se zastavil a zadíval se do výlohy, jako by si prohlížel vystavené zboží. Muž, jehož zahlédl koutkem oka, se zarazil a tvářil se, že hledá něco, co zapomněl. S hraným znechucením se rychle otočil a odešel, avšak Spár si ho stačil všimnout. Byl malý, šlachovitý, ale pohyboval se rychle a pohyby měl úsporné, což Speara varovalo: tento muž je nebezpečný.

Spear věděl, že mu zmizí v davu, tak ho nehonil. Nemělo by to smysl a navíc by to muži prozradilo, že ho Spear odhalil. Ten muž, nebo jiný, se brzy vrátí. Někdo Speara špehoval a on potřeboval zjistit kdo a proč.

Pokud šlo pouze o to, že nějaká rozzlobená mladá žena nebo její otec najali vraha, byla to jedna věc, pokud by to však mělo něco společného s konkláve stínů, bylo to něco zhola jiného. Možná bude muset poslat Paska, aby varoval Roberta a ostatní.

Spár se pomalým krokem vydal k lázním, ale ne obvyklou cestou a navíc se několikrát zastavil, aby se ujistil, že už ho nikdo nesleduje.

V Remargových lázních ho přivítal Sven, jeden z mnoha pomocníků, jehož Spear dobře znal. "Dobré odpoledne, nť lorde," vítal ho hned.

"Dobré odpoledne, Svene," opáčil Spear. "Je Salmina volná?"

"Podívám se, pane. Máš zájem o její služby?"

"Ano," odvětil Spear a zašel do převlékárny.

Sven se postavil vedle, aby se postaral o jeho šaty a opatřil mu, co bude potřebovat. Pro začátek Spear dostal velkou bavlněnou osušku, kterou si ovinul kolem těla. Když vyšel z převlékárny, Sven uložil jeho šaty a meč. Spear se ocitl na malé dřevěné stoličce vedle velkého džberu teplé vody. Vedle džberu byla kostka voňavého mýdla a kartáč. U stoličky pak ležel podnos s maličkými nádobkami zdobenými květinovým vzorem. Spear vzal džber a vylil si jeho obsah na hlavu. Jakmile džber zase postavil, objevil se mladík s další teplou vodou a prázdný džber odnesl.

Nejdřív ze všeho si Spear ošetřil vlasy vonným olejem a nikoliv poprvé ho napadlo, co by na to všechno řekl jeho dědeček. Stařík se koupal tak, že skočil do nejstudenějšího potoka nebo jezera a náramně si to pochvaloval, ale vzhledem k tomu, jak měl rád pohodlí, tak by se mu celý proces koupání v lázních určitě zamlouval. V té chvíli přišla mladá žena v krátkých šatech z bílého plátna, které se jí ve vlhku a horku, jaké panovaly v lázních, lepily k tělu. Spear věděl, že tohle by se dědečkovi líbilo moc, protože stařík vždycky uměl ocenit ženy, vlastně se o tom často zmiňoval, což hněvalo Spearovu babičku.

S pocitem nostalgie si Spear nechal namydlit záda. Remarga svůj personál cvičil dobře, žena nepromluví, pokud sám nezačne. Někteří zákazníci chtěli klábosení a flirtování a několik málo ještě osobnější služby, což se dalo za jistou cenu zařídit v soukromém bytě za lázněmi. Jiní dávali přednost tichu a klidu a chtěli během koupání přemýšlet.

Spear vstal a dívka mu domyla záda a ramena a pustila se do prsou. Spear jí vzal mýdlo z ruky a propustil ji. Zbytek těla si domyl sám. Věděl, že kdyby se nebyl pohnul, byla by ho umyla celého, ale on měl v hlavě jiné věci než hrátky s lazebnicí, a musel se soustředit na Melindu, která bude po večeři dychtit po jeho vášní.

Spear si vzal další džber a spláchl ze sebe mýdlo, načež přešel do vedlejší místnosti, kde bylo plno páry. Lázeň byla horká a Spear vstupoval pomalu a cítil, jak se mu ježí chloupky na šíji a pažích, když se ponořil na hlubším konci bazénu, kde se mohl posadit na lavici, umístěnou pod vodu, a rameny se opřít o okraj bazénu.

Vstoupila naducaná matrona, podala osušku pomocníkovi a ponořila se do vody. Spear se od doby, co ho Robert zachránil, nacestoval dost, aby poznal odlišné zvyky týkající se odhalování různých částí těla i jiných osobních praktik, ale Roldem byl v tomto ohledu nejdivnější. Ženská móda tíhla ke konzervativnosti, výjimkou byly pouze slavnosti, kdy ženy nosily šaty tak odvážné, až to hraničilo se vzbuzováním pohoršení. Minulý týden dorazila hraběnka Amandi na ples barona Grudera ve zdobených keshanských šatech, ponechávajících obnažené celé poprsí, což si vynahradila tím, že si na krk pověsila perlový náhrdelník, který ji halil od krku až po prsa.

Neustále se pohupující perly přinejmenším provokovaly a přitahovaly pozornost. U žen, které přes den chodily po městě zahalené od krku po kotníky, byly běžné hluboké výstřihy jak na zádech, tak vpředu.

Ještě divnější Spearovi připadalo, že se ženy a muži převlékali v oddělených místnostech, a přesto se koupali společně. Usoudil, že někdo mocný kdysi v Roldemu usoudil, že nahota je v pořádku, avšak svlékání a oblékání před příslušníky opačného pohlaví nikoliv.

Spára to rozesmálo a matrona zvedla obočí. Usmál se na ni a řekl: "Vzpomněl jsem si najeden vtip, m'lady."

Kývla, ale přesvědčená nebyla.

Spár se uvolnil a myšlenky se mu zatoulaly. Pokud by usnul, pomocníci dohlédnou na jeho věci, a vzhledem k počtu hodně opilých zákazníků během let věděl, že také dohlédnou na to, aby nesklouzl do vody a neutopil se.

Pasko zařídí, aby se tu nezdržel příliš dlouho, jistě sem brzy dorazí se šaty, které na večer vybral. A tak si zdříml v teple a pohodlí a smutek ho rychle přešel.

O něco později se objevil Sven. "Salmina tě teď může přijmout, m'lorde," oznámil mu.

Spear vstal, od jednoho z chlapců si vzal velkou osušku a následoval Svena do malé místnůstky, závěsy oddělené od převlékárny. Salmina byla Rodežanka skoro tak vysoká jako Spear, jenž měl šest stop a jeden palec. Byla silná, ale příroda se rozhodla ponechat ji štíhlou. Spear z osobní zkušenosti věděl, že pod krátkou tunikou, již nosila, má svalnaté a pružné tělo.

Jakmile Sven odešel a zatáhl za sebou závěsy, Salmina ze sebe shodila tuniku a začala si do dlaní lít vonný olej. "Dneska to bude úplná masáž, m'lorde?" zeptala se hravě.

Spear si lehl, bradu složil na ruce a řekl: "Dneska ne, drahoušku. Musím si schovat sílu pro jinou."

Dlaní s olejem ho plácla po zadku, jen dost tvrdě, aby věděl, že ji jeho odpověď poněkud zklamala. I když jí bylo přes čtyřicet, byla stále velmi krásná a díky létům zkušeností také úžasná milenka. Poprvé, když souhlasil s "úplnou" masáží, odcházel Spear na hodně nejistých nohou.

"Lev jako ty? Ty bys mě měl rozesmát a za půl hodinky být připravený na půl tuctu dalších."

Spár se zasmál. "Když se mnou skončíš, Salmino, mám co dělat, abych si vzpomněl, jak se jmenuju a jak se dostanu domů."

"Jsem na svou práci hrdá."

"To bys měla být," ujistil ji s upřímnou náklonností.

"Kdo je ta šťastná?" zeptala se, když mu začala hníst ramena.

"Mohl bych si říkat gentleman, kdybych tu dámu prozradil?"

"Mnozí to dělají, ale ty asi budeš diskrétnější než ostatní,"

"Děkuju."

Jako vždycky mlaskala jazykem, když přejížděla rukama po jeho jizvách. "Tak mladý a tolik ran," poznamenala, nikoliv poprvé. "Myslíš, že jsi připravený na turnaj?"

Povzdechl si a ona mu začala masírovat šíji. "Jestli ne, tak to zjistím, hned jak začne, ne?" "To máš pravdu," pravila a mlaskla.

Chvíli spolu klábosili, pak se Salmina otočila, aby ze stolku u zdi vzala další lahvičku oleje.

Náhle sÍ Spár uvědomil nebezpečí a vrhl se doprava. Levou paží mu projela bolest, jak mu ji čepel rozřízla od ramene až skoro k lokti. Spear se skulil ze stolu, dopadl na podlahu a přikrčil se. Bolesti si nevšímal.

Salmina vstala a jednou rukou se opírala o zeď. V očích měla zmatený výraz a zvedla druhou ruku, aby se nějak pokusila zastavit proud krve, jenž jí tryskal z krku. Náhle jako by ji dělala starosti karmínová řeka, stékající jí mezi ňadry na břicho, jako by se to pro ženu tak krásnou nehodilo. Pak vyvrátila oči a zhroutila se.

Byl to tentýž muž, který ho sledoval, a měl nebezpečný meč, úzký a ostrý jako břitva. Z jeho pohybů a rychlé reakce na Spearův tah byl jasné, že ho umí používat. Navíc se nepokoušel Speara sledovat, když se kutálel, nýbrž přešel naproti a postavil se mezi oběť a závěs.

Spear věděl, že muž má necelou minutu na to, aby ho zabil, protože musel čekat, že Spear vykřikne a někdo se rychle přijde podívat, co se děje. Už teď šlo o zpackaný pokus o vraždu. Muž musel zaútočit hned.

Spear se pohnul první. Vrah mohl čekat, že ustoupí, možná aby získal prostor a vrhl se k závěsu, Spear však místo toho popadl stůl a převrátil ho. Nebylo to nijak nebezpečné, ale muž instinktivně couvl, aby ho stůl neuhodil, a právě to Spear potřeboval.

Skočil přes padající stůl a nevšímal si meče. Už byl zraněný i mnohokrát předtím/na další ráně nezáleželo. Nicméně nehodlal dovolit, aby ho ten muž zabil.

Vrah se ho pokusil seknout do krku a Spear se sehnul a vrazil ramenem muži do břicha. Jak čekal, čepel ho škrábla na zádech, ale ne na krku, kde byl nejzranitelnější.

Prudce do muže strčil a přešel do kotoulu, přičemž zakrvácel celou podlahu. Zákazníci v převlékáme pří pohledu na všechnu tu krev a dva muže zápolící na zemi začali ječet a křičet.

Spear se zvedl, nahý a beze zbraně. Krvácel ze dvou vážných ran, ale byl připravený se dál urputně bránit. Vrah zaváhal, jak si nebyl jistý, má-li pokračovat v útoku, nebo zmizet.

Zaváhání ho stálo život. Znenadání vykulil oči a meč mu vypadl z prstů. Spear viděl, jak kolem padajícího vraha prochází Pasko, jen ještě vytrhl dýku, kterou mu právě vrazil do zad.

Ujistil se, že muž už neznamená nebezpečí, a rychle přešel ke Spearovi, jenž se zhroutil na zem.

"Vypadáš hrozně, m'lorde."

"Nepochybně," zasupěl Spear, jemuž se začínala točit hlava. "Asi bys měl lady Melindě vyřídit, že lituju," dodal ještě, než ztratil vědomí.

15

Záhada

Spear se probudil.

"To je potřetí," poznamenal Pasko.

Spear zasténal bolestí a námahou, jak se snažil zvednout, a zeptal se: "Co je potřetí?"

Měl pocit, že má slepená víčka, a v ústech měl sucho. "Prosím, vodu."

Pasko mu podepřel hlavu a přiložil mu k ústům sklenici vody. Spár usrkl a další hlas řekl: "Potřetí, co jsme se nadřeli, abychom tě udrželi naživu. Spáre."

Do Spearova zorného pole vstoupil Robert de Lyis, zavrtěl hlavou a dodal: "Už nám dlužíš tři životy."

Spear pil, aby si svlažil hrdlo a nekrákal jako vrána. "Nerad to připouštím, ale můžu vám dát jenom jeden. A říkej mi, prosím, "Spear", protože tak se teď jmenuju."

"O svůj jediný život jsi včera málem přišel, Speare,'1 zabručel Robert.

Spear se podíval na levou ruku a vykulil oči. Tělo ho bolelo a byl celý ztuhlý, ale rána na paži byla pryč. "Co to -?"

"Magie," odtušil Robert.

Ozval se Pasko. "Ani ne za dva týdny tě Čeká turnaj, m'lorde, a podle toho, jak byly rány hluboké a kolik jsi ztratil krve, bylo jasné, že by ses do té doby neuzdravil."

"Což je jeden z možných důvodů toho útoku," připojil Robert, "i když podle mě to nebyl ten hlavní."

Jak...?"

"V Roldemu je několik velmi nadaných kněží," vysvětloval Robert. "A několik z nich úzce spolupracuje s konkláve."

"A to tě sem přivedlo?" zeptal se Spear. Pohnul rukama a zjistil, že ztuhlost mizí.

"Poslal jsem pro něj, m'lorde," sdělil mu Pasko.

"Pasko si všiml něčeho, kvůli čemu bylo nutné, aby sem okamžitě přišel někdo z konkláve, kdo se vyzná v magii. Hlásil, že ten vrah se do místnosti, kde jsi dostával masáž, nemohl dostat jinak než s použitím magie."

Spear se nad tím zamyslel. Stůl byl dost velký, aby se pod ním schoval člověk, ale určitě by ho zahlédli při příchodu. Nebyly tam žádné skříně ani jiné dveře. Řekl: "To mě mělo napadnout."

"Byl jsi indisponovaný," podotkl Robert. "Pasko už rozhlásil zdejším drbnám, že většina krve pocházela od té nešťastné zabité ženy a ty že jsi jen potlučený a poškrábaný, což se ti rychle zahojí. Na turnaj budeš zdravý."

Spear se posadil. Ztuhlost ho už docela přešla. "Umírám hlady," ohlásil.

"To je následek léčivého kouzla, které použil náš přítel kněz. Jsi hubenější, pokud se namáháš všímat si takových věcí. Tělo potřebovalo vzít odněkud energii na léčení, a tak spálilo tu trochu tuku, co jsi měl. Vypadáš pohuble."

Spear vstal a zatočila se mu hlava. "A cítím se slabý jako kotě."

Pasko mu podal ruku a pomohl mu s oblékáním, než ho doprovodil ke stolu v obývacím pokoji. Tam čekalo jídlo a Spear se do něj s chutí pustil. Během jídla se mu vrátily síly.

"Zbytek dne budeš muset odpočívat, Speare," upozornil ho Robert, "a pak se musíš objevit někde na veřejnosti, abys rozptýlil řeči o svých zraněních."

"Proč?" podivil se Spár, "K čemu ten spěch?"

"Protože lidé už budou přemýšlet, proč tě napadli a jak vážně jsi zraněný," vykládal Robert.

"Proč, to ponecháme na jejich fantazii, protože jak jsem slyšel, je tu spousta lidí, kteří by uvítali, kdyby ses nezúčastnil turnaje a nevídal se s jejich dcerami."

Spear, celý rudý, kývl.

"A co se zranění týče, musíme těm, kdo vraha poslali, jasně ukázat, že neuspěli. Aby to brzy zkusili znovu."

"Aha, takže já mám být návnada?"

Robert pokrčil rameny. "Někdo se tě snaží zabít. Přirovnej si to k lovu. Plíží se za tebou predátor, co uděláš?"

"Neutečeš, nachystáš past."

"A to taky uděláme."

Spear dojedl a zeptal se: "Kolik je hodin?" Podíval se z okna a poznal, že je odpoledne.

"Dvě hodiny po poledni," sdělil mu Pasko.

"Tak to bude nejlepší, když se vrátím do Dvora mistrů, abych utrousil pár poznámek o té chudince, co ji zavraždili -" Náhle si vzpomněl na Salminu a došlo mu, že už ji nikdy neuvidí, ani se s ní s rozkoší nepomiluje, a pocítil hroznou lítost. "- a pak se vrátím k Remargovi pro další koupel a masáž." Podíval se na Paska. "Nějaké pozvánky?"

"Tři."

"Všechny odmítni. Jestli se mám ukázat na veřejnosti, povečeřím u Dawsona."

Robert kývl. "A potom?"

"Hraní u Kola osudu."

"To je dobré, tím všem ukážeš, že jsi v pořádku."

Spear vstal a protáhl se. "Na někoho, koho včera rozsekali jako kus hovězího, se cítím pozoruhodně dobře."

Robert se tvářil jízlivě. "To kouzlo nebylo laciné."

Spear se usmál. "Ještě že jsem se rozhodl sloužit movitému pánovi."

Teď se Robert vyloženě zachmuřil. "Je to tvrdě získaný majetek, Speare. Někomu, kdo o magii nic neví, může připadat snadné, vykouzlit bohatství, ale ty se kolem motáš už dost dlouho, abys o tom měl nějaké ponětí. Viděl jsi ostrov a jak se oblékáme a jíme a začínáš chápat, kolik lidí podporujeme na jiných místech." Mávl rukou a do gesta zahrnul byt, šaty a další věci. "Nic z toho není zadarmo a neobjevilo se to tu z ničeho nic."

Spear si nebyl jistý, kam tím Robert míří, a tak řekl: "Já umím ocenit, jak mě mí pánové zaopatřili. Ale jsem si bolestně vědom toho, kdo je právě teď vrahovým cílem, takže oceňuju, že za sebou ve správné chvíli mám někoho mocného." Náhle se zatvářil smrtelně vážně. "Jestli si vzpomínáš, tak jsi mi ani nenaznačil, proč se vlastně cvičím a co přesně mě čeká, až vyhraju ten zatracený turnaj."

Robert promluvil až po chvíli. "To je pravda. Moc jsme ti toho neřekli a dál ti nic neřekneme, dokud se nám to nebude hodit. Kdybys teď padl do špatných rukou... prostě existují způsoby, jak ti zkušený mág dokáže oloupat vzpomínky z hlavy, jako když ty loupeš jablko. Někomu, komu nezáleží na tvém zdraví, by to netrvalo ani den, a pak by tě nechal slintat před nějakou hospodou, kde by tě všichni považovali za obyčejného opilce s poškozeným mozkem. Avšak než by s tebou skončili, dostali by z tebe všechna tvá tajemství."

Pasko kývl. "Taky je to moc bolestivé, jak jsem slyšel."

Robert souhlasil. "Vzali by ho někam hodně daleko, aby ho nikdo neslyšel křičet."

Spear se dál protahoval. "Tak to budu spoléhat na to, že mí učitelé použijí svá kouzla, aby mě něčeho takového uchránili. Víte vůbec, kdo byl ten vrah?"

"Pasko se tě snažil co nejdřív dostat z lázní -" Robert na druhého muže pochvalně kývl. "Podařil se mu těžký úkol, ucpal ti rány ručníkem a dostal tě do kočáru dřív, než si někdo všiml, kolik krve je tvojí a kolik té dívky."

Pasko pokrčil rameny. "To nestojí za řeč, Roberte. Většina lidí utíkala opačným směrem, nebo je zmátl ten křik. Lázně nejsou moc dobře osvětlené a... no, prostě jsem věděl, že by se nehodilo, aby lidi viděli, jak Spear leží na podlaze jako kus masa."

"Vedl sis dobře." Robert se podíval zpátky na Speara. "Až přijde čas, svůj úkol se dozvíš, příteli. Můžeš být klidný, poněvadž prozatím jsme s tebou spokojení a právě teď je tvou jedinou starostí vyhrát ten turnaj."

"Proč?"

"Až ho vyhraješ, povím ti to."

"A když ho nevyhraju?"

"To se nikdy nedozvíš, co mělo přijít pak, že?"

Spear se ponuře pousmál. "To je asi pravda, pane."

""Pane" mi říká Spár, zeman Spear Sokol mi říká Roberte."

"Ano, Roberte," řekl Spear, vrátil se do role a nakázal Paskoví:

"Pasko, dones k Remargovi šaty a ve vhodnou dobu tam pošli kočár." Obrátil se k Robertovi a zeptal se: "Nechtěl by ses ke mně připojit, Roberte? Lázně jsou vážně osvěžující."

Robert sklonil hlavu. "Bude, myslím, moudré, když půjdu s tebou. Ten vrah možná nebyl zrovna schopný mág, ale někdo ho do té místností dostal s pomocí buď transportního nebo zneviditelňujícího kouzla. Kdyby se do turnaje něco stalo, zvlášť pokud by v tom byla zapletená magie, měl bych být raději nablízku."

"Máš vůbec tušení, kdo ten vrah byl?" zeptal se Spár podruhé.

"Nějaký muž," odpověděl Pasko. "Nikdo ho nepoznal a městská stráž odnesla tělo pryč."

"Máme u sboru někoho, koho dobře známe a můžeme se ho na pachatele přeptat?" chtěl vědět Spear.

"Hrál jsi karty s kapitánem denní stráže, s Droganem, takže se ho můžeš zeptat, aniž by to vzbudilo moc velkou zvědavost," usoudil Pasko.

"Zítra to udělám," prohlásil Spár a obrátil se k Robertovi. "K Remargovi se projdeme a pokusíme se zapomenout na včerejší nepříjemnosti."

"Aspoň se tak budeme tvářit," pravil Robert, "ale chci, abys měl na paměti, že se těm lidem málem podařilo tě zabít."

"Kterým lidem?"

Robert se pousmál. "To, myslím, brzy zjistíme."

Odešli a Pasko začal chystat oblečení na večer.

Ráno bylo zataženo, což odpovídalo Spearově náladě, když procházel uličkami ke strážnici, stojící u starého trhu ve středu města. V noci se sice nic význačného nestalo, jenže on byl celou dobu jako na jehlách a čekal další útok a vůbec se nedokázal těšit z maličkostí jako obvykle. Večeře u Dawsona, v bývalém hostinci, kde se nyní v soukromých horních pokojích podávala jídla výhradně šlechticům a boháčům, kteří nechtěli jíst doma, byla vynikající jako obvykle, ale i když bylo maso dokonale připravené - omáčky byly jedny z nejlepších, jaké kdy Spear ochutnal - a služby bezchybné, jedli s Robertem mlčky. Dokonce ani obvykle skvělé víno z Ostrovů, dovážené z Ravensburgu, mu nestálo za poznámku.

Hazard v klubu U kola osudu ho téměř nezajímal. Hrál lhostejně, očividně byl duší někde jinde. Dokonce i lady Thomhill poznamenala, že vypadá nesoustředěný. On se na ni usmál a ujistil ji, že to nemá nic společného s tou včerejší nepříjemností u Remarga, že nebyl vážně zraněn, jenom to tak vypadalo, protože byl celý od krve té chudinky a praštil se hlavou o podlahu, a v duchu se hlavně zabývá blížícím se turnajem.

Brzy se omluvil, když něco prohrál, a s Robertem se vrátili do jeho bytu, kde si šel brzy lehnout, zatímco Robert s Paskem se vedle v pokoji bavili celé hodiny.

Teď hledal odpovědi na množství nepříjemných otázek. Dorazil do kanceláře konstábla Dennise Drogana, synovce nižšího palácového úředníka, který svůj úřad sice získal díky politickým konexím, nicméně se ukázalo, že je v práci docela schopný.

Když Speara uvedli do Droganovy kanceláře, což byl jen stůl a židle v rohu strážnice, oddělené dřevěnou zástěnou, aby měl vrchní konstábl trochu soukromí, přivítal ho zdvořilý, leč odtažitý úsměv. "Speare, chtěl jsem se za tebou dneska zastavit." Drogan byl mohutný muž ve středních letech, s kulatou hlavou, což ještě podtrhovaly nakrátko přistřižené vlasy a hladce oholená tvář. Měl baňatý, několikrát zlomený nos a ve rvačce mu ukousli půlku ucha, ale uměl se dívat a nic mu neuniklo.

"Říkal jsem si, že se mnou budeš chtít mluvit o té vraždě."

Konstábl zvedl obočí. "Správně. Kdo tě chce zabít, Speare?"

"Mě?" Spear předstíral podivení. "Myslel jsem, že to je žárlivý milenec nebo někdo, kdo měl něco proti té lazebnici, Salmině. To ji přece zabil. Po mně asi šel, abych ho nemohl identifikovat."

Drogan se nad tím zamyslel a pak se zeptal: "Už jsi toho muže někdy viděl?"

"Ne. Vlastně mě napadlo, jestli ho třeba neznáš ty."

"Ne, nikdo z mých mládenců ho nikdy neviděl. Prohlédli jsme tělo, než jsme ho hodili do jámy s vápnem, ale nenašli jsme nic, co by nám o něm něco prozradilo, jen to, že musel nedávno přijít z Ostrovního království, poněvadž u sebe měl stříbrňáky odtamtud."

Spear si to přebíral. "Tak to je teda záhada, viď? Třeba to byl nějaký bývalý milenec, který se naštval, když zjistil, že Salmina pracuje v lázních."

"Pracovala tam deset let, příteli. Pokud to byl překvapený milenec, potom tu už hodně dlouho nebyl."

"To bylo první, co mě napadlo," vysvětloval Spear.

"To, co vypadá pravděpodobné, se nakonec obvykle ukáže jako pravda. Tentokrát je to ale, myslím, jinak. Pokud by chtěl někdo zabít tu lazebnici, proč nepočkal, až se bude vracet do postele? Ne, někdo spíš chtěl přistihnout nejlepšího šermíře v Roldemu na břiše a nahého, daleko od jeho meče. To si myslím já."

"Ale kdo by posílal nájemného vraha?"

"Kdo říkal, že to byl nájemný vrah?"

"Nikdy jsem ho neviděl, Dennisi. Jeden, dva muži možná proti mně něco mají, jenže ty znám od vidění. Jestli mě někdo chce zabít, tak je jasné, že na tu špinavou práci najal toho muže. I když mně to moc pravděpodobné nepřipadá."

"Proč ne?" chtěl vědět konstábl.

"Protože tu možná pobíhá nějaký ten otec, který by byl raději, kdybych se nevídal s jeho dceruškou, možná dokonce i dáma, která by mě mohla chtít vidět mrtvého, ale nikdo, koho znám, by na tu prácí neposlal někoho jiného."

"Víš, co je na tom celém nejdivnější?"

"Co?"

"Nikdo toho muže neviděl vcházet do lázní. Aby se dostal tam, kde tě napadl, musel projít kolem půl tuctu pomocníků a dveřníků. Od chvíle, kdy se lázně ráno otevřou, do doby, než je večer zamknou, neexistuje do té části budovy žádný skrytý přístup."

"To je opravdu zvláštní, viď?"

"Máš ponětí, jak se tam mohl dostat, jakoby kouzlem?"

Spear se lítostivě usmál. "Kouzlem? To by pak to celé bylo ještě víc... divné, nemyslíš?"

"To by znamenalo, že pokud tě někdo chce zabít, je ochotný za to hodně zaplatit. A nejen zaplatit někoho, kdo se ohání mečem, ale taky někoho, kdo ho dokáže kouzlem dostat do budovy tak, aby ho nikdo neviděl."

"Kouzlo neviditelnosti?"

"Něco takového. Strýc má přítele, co se zná s jedním mágem. Položil jsem mu pár otázek a on tvrdí, že s největší pravděpodobnosti použili právě takové kouzlo. Poslat člověka do místnosti odjinud... to je prý velmi těžké a zvládne to jen pár mágů."

Spear usoudil, že bude lepší nezmiňovat se, že zná nejméně tři nebo čtyři, kteří by to zvládli hravě. Ať si takové věci zjistí konstábl sám.

"Takže o tom muži nikdo nic neví?"

"Nerad to říkám, ale ne."

"Tudíž si ani nejste jistí, koho z nás vlastně chtěl zabít?"

"Ne, to nejsme. Jenom mám se vším tímhle starosti kvůli ženě, která byla v podstatě jen obyčejná děvka."

Spear ztuhl. "Salmina nebyla obyčejná."

"Taky jsem slyšel," připustil Dennis.

"No, nebudu tě zdržovat od práce. Jestli něco zjistíš, dej mi, prosím, vědět."

"Buď klidný, dám."

Potřásli si rukama a Spear odešel. Vydal se do svého bytu. Rozčilovalo ho, že o tom vrahovi nic nezjistil, i když vlastně ani nečekal, že se něco objeví.

Musel se přestat věnovat nevypočitatelnostem života a soustředit se na turnaj. Chystal se už za necelé dva týdny, a pokud měl vyhrát, nesměl se nechat dál rozptylovat.

Turnaj se blížil a Spear byl stále nervóznější. Jakkoliv se věnoval uklidňujícím cvičením, jímž ho naučili Magnus, Nakor a Robert, jakkoliv se pokoušel rozptýlit hrou v kostky a karty či v milé společnosti, turnaj ho neustále strašil.

Ani pozvání do paláce na večer dva dny před turnajem ho neuklidnilo. Utrácel čas u krejčího, kde si nechal ušít dvorský šat podle poslední módy. Byla to křiklavá paráda: těsné černé kalhoty zastrčené do vyleštěných černých holínek, které se pro jakékoliv praktické využití naprosto nehodily. Pro jízdu na koni byly příliš nízké - po hodince jízdy by se mu na lýtku udělaly puchýře - a příliš vysoké na pochodování, ale měly krásné stříbrné přezky a po stranách pruh načerveno obarvené kůže. Kalhoty byly tak obtažené, až ho škrtily, krejčí ho však ujišťoval, že tohle se teď u dvora opravdu nosí. Krytí, jež bylo údajně taky v módě, rozhodně zavrhl. Některé věci mu na nošení připadaly příliš hloupé, zvlášť když se nosily jen kvůli nějaké hloupé dvorské módě. Košile byla jen pro parádu, u krku rozhalená, s krajkovým límcem a dalšími krajkami na rukávech. Kabát byl čistě dekorativní - obludnost z červeného brokátu, navržená k nošení jen na levé paži, na pravé straně ověšená zlatými šňůrami, s límcem a manžetami pošitými perlami. Vrcholem byl klobouk se širokou krempou ze sněhobílé plsti, s ručně vyrobenou stříbrnou páskou, za níž bylo zastrčené barevné péro. Spear ho měl černé, takže výsledek působil efektně. Krejčí ho ujišťoval, že oděv je stejně skvělý, jako budou mít ostatní hosté, ale Spear si nemohl pomoci, pořád měl dojem, že ho na to někdo navedl, takže při své první návštěvě dvora se mu vysmějí.

Když však jeho kočár dojel k palácové bráně, uviděl další mladé muže oblečené ve stejně nesmyslných kostýmech. S nostalgií vzpomínal na prosté kůže a kožešiny, jež jeho rodina nosila v horách v zimě a v létě chodila téměř bez šatů. Když vystupoval po schodišti k paláci, usoudil, že móda je vlastně spiknutí krejčích za účelem zbavit šlechty jejího zlata. Z toho, co na různých společenských dýchánčích, kterých se zúčastnil, zaslechl, věděl, že v Saladoru a v Roldemu bude vše, co má nyní na sobě, do roka považováno za zastaralé a panovat bude úplně jiná móda.

Spear podal pozvánku panošovi zodpovědnému za to, že se u královského dvora neobjeví žádní nezvaní hosté. Za panošem stál oddíl palácové gardy a ačkoliv na sobě gardisté měli křiklavou červenožlutou livrej, vypadali dost schopně, aby dokázali zahnat menší dav, natož nechtěného hosta. Přidělili mu páže, aby ho doprovodilo do sálu. Cestou páže řeklo: "Pane, král vyhlásil, že dnes večer nebude žádné formální sezení. Všichni se mají obsloužit v bufetu."

Spár to slovo neznal a musel pátrat v paměti. "By-fé," opakoval si pro sebe tiše. Chlapec ukázal na dlouhou řadu stolů po straně sálu, obtížených jídlem. Sálem hbitě procházeli sloužící se džbány piva a vína a na požádání hostům dolévali. Kamkoliv se podíval, uviděl lidi v křiklavých barvách, zabraných do hovoru. Některý občas držel v jedné ruce talíř a druhou si strkal jídlo do pusy.

Pak mu to došlo, bufet bylo královské slovo pocházející z bas-tyrského dialektu. A znamenalo jíst u stolu bez sezení. Občas si jenom myslíš, že tím jazykem mluvíš, napomínal se v duchu.

Procházel davem a po všiml si několika známých tváří. Kdykoliv někoho poznal, usmál se a uklonil, míře ke stolům s jídlem. Bylo tu vše, co si uměl k jídlu představit, od uzených ptáků a nakládaných vajec po zeleninu připravenou na všechny možné způsoby, od čerstvě vytažené z vody po nakládané a kořeněné, dále tu byly sýry a ovoce - některé po sezóně neuvěřitelně drahé - a sladkosti.

Vzal si talíř a zjistil, že je lehčí, než čekal. Po krátké prohlídce objevil, že je z nějaké tvrdé keramiky a ne z kovu nebo kameniny. Byl na něm namalovaný erb roldemského královského rodu, delfín vyskakující z vody přes hvězdu. Velmi působivé.

Po jeho pravici kdosi pronesl: "Ano, je to působivé, že?"

Spear se otočil ke Quincymu de Castle, kupci z Bas-Tyry, s nímž několikrát hrál karty. "Umíš číst myšlenky?" zeptal se s úsměvem.

"Ne," odpověděl kupce. "Kdybych to uměl, nebyl bych s tebou prohrál tolik peněz v kartách, Speare. Ne, všiml jsem si, jak ten talíř obdivuješ, a domyslel jsem si zbytek."

"Je opravdu velmi působivý," zopakoval Spear.

"No, jak se říká: "je dobré být králem". Člověku to dovoluje dopřát si, co ho napadne."

V té chvíli hofmistr udeřil železem obitou patkou hole svého úřadu o zem.

"Lordové, lady a gentlemani, král!"

Všechny oči se stočily k průchodu vedoucímu do královských komnat. Odtamtud se do sálu nesl král Carol IV. Byl to muž středních let, který stále vypadal při síle jako v pětadvaceti, a doprovázel baculatou, nicméně na pohled příjemnou dámu s korunkou na hlavě. "Královna a královská rodina!" ohlásil hofmistr.

Všichni se klaněli a král pravil: "Budeme rádi, když se vrátíte ke své zábavě. Dnešní večer je zcela neformální!"

Jeho prohlášení přivítal slabý potlesk a všichni se pokoušeli vrátit k tomu, co dělali před jeho příchodem.

Spear se zeptal Quincyho: "Už jsi někdy na takové slavnosti byl?"

Muž se zasmál. "Nesmíš se cítit přezíraný. Na každého z nás, koho pozvali, čekají za bránou tři další a chtějí být uvnitř. Já tu jsem jenom proto, že dvacet let obchoduju s královským nákupčím a už jsem na turnaji byl. Tohle bude můj třetí. Ty patříš k favoritům, Speare, a jako takového tě museli pozvat. Než tohle skončí, můžeš čekat pár slov od krále."

"Nevím, co mu mám říkat," přiznal Spear.

"Řekni jen málo, zasměj se jeho vtipům a souhlas se vším, co navrhne. Tak se jedná s králi."

"Děkuju za radu."

Rozešli se a Spear procházel třemi sály, zdravil se s těmi, jež znal, a kýval na každého, kdo na něj kývl první. Po dvou hodinách ho vyhledalo páže s otázkou: "Pane, jsi zeman Spear Sokol?"

"Ano," odpověděl.

"Král ti přikazuje přijít, pane. Pojď, prosím, za mnou."

Chlapec ho odvedl do prostředního sálu, kde stál v rohu král s královnou Gertrude a ostatním členy rodiny, chlapcem asi třináctiletým, což musel být princ Constantine, dalšími dvěma chlapci a dívkou. Mladší děti se tvářily znuděně, ale stály tiše, jak přikazovala výchova.

Páže cosi pošeptalo jednomu sluhovi, který to zase pošeptal do ucha hofmistrovi. Hofmistr kývl na Speara a pronesl: "Vaše Veličenstvo, představuji vám Speara Sokola, zemana z Morgan a Bellcastle, baroneta ze Stříbrného jezera."

Spear se co nejdvorněji uklonil a mlčel. Věděl, že na krále nemá začít mluvit jako první.

Král Carol se usmál. "Hodně jsem o tobě slyšel, mladý muži. Prý se hodně sází na to, že vyhraješ turnaj."

"Vaše Veličenstvo je laskavé," odvětil Spear. "Vskutku budu mít štěstí, pokud se mi podaří porazit všechny mistry šermíře, kteří se soutěže zúčastní."

"Jsi skromný," poznamenal král se smíchem. "Hodně se doslechnu. Na Dvoře mistrů nemají tajemství."

"Veličenstvo," řekl Spear, "tomu rád věřím."

Král se usmál ještě víc a pak pravil: "Aha, tady přichází muž, který se ti bude snažit zabránit v získání zlatého meče."

Spear se otočil a uviděl přicházet několik mužů. Úsměv na tváři mu zamrzl, když král dodal: "Zemane Speare, představuji ti svého bratrance Kašpara, vévodu Olaského."

Muž v čele měl široká ramena a útlý pas a Spear viděl, že je silný i nebezpečný zároveň. Tvář měl kulatou jako měsíček, s vystupující bradou a tmavýma očima, jež mhouřil Jako by se plížil za kořistí. Měl černou bradku a oholený horní ret a rty měl zkřivené v úsměvu, který byl téměř opovržlivý. "Tak tohle je ten mládenec, který chce mému muži zabránit ve vítězství?" Obrátil se k muži po své levici, jenž na sobě měl parádní uniformu, a představil ho: "Veličenstvo, toto je poručík Campaneal, nejlepší šermíř v mém vévodství a já sázím na to, že i muž, který v turnaji zvítězí." Se smíchem připojil: "A když říkám sázím, myslím tím hodně."

Král se zasmál. Spear kývl vévodovi a poručíkovi na přivítanou. Po chvíli vévoda řekl: "Zemane, ty civíš. My se známe?"

"Ne," zalhal Spear. "Chviličku jsem si myslel, že jsem poznal poručíka, ale zmýlil jsem se." Pootočil se a pravil: "Je pro mě čest tě poznat, vévodo Kašpare."

Nechal vévodu, aby se ujal hovoru, a sám se ztratil mezi lidmi. Udržet bezvýraznou tvář vyžadovalo veškeré jeho sebeovládání, protože poručíka Campaneala už viděl. Byl to muž přijímající rozkazy od kapitána Quentina Havrevulena, který seděl na koni vedle muže zvaného Krkavec. Campaneal byl jedním z těch, kdo zničili Spearovu vesnici. Byl jedním z těch, jež přísahal, že zabije.

16

Turnaj

Spear zajásal. Turnaj mistrů byl konečně v plném proudu a Spear zjistil, že mu jeho ohromný úspěch u Dvora mistrů za poslední rok zajistil postavení nasazeného šermíře.

Do Roldemu se za zlatým mečem a titulem nejlepšího šermíře světa sešlo na čtyři sta mužů. Nejlepších dvaatřicet, buď podle pověsti, nebo podle úspěchů u Dvora mistrů, se nemuselo účastnit předběžných kol. Těch dvaatřicet však neurčoval Dvůr mistrů, nýbrž bookmakeři, kteří přijímali sázky na průběh turnaje a dělali si vlastní žebříček.

Ve většině případů si Spear nestál hůř než na třetím místě. Kromě něj pouze jediný muž, legendami Versi Dango, nenašel za celý rok ve Dvoře mistrů pokořitele. Povídalo se, že kdyby Spear vyhrál turnaj třikrát, mohla by se k soše hraběte v atriu Dvora mistrů připojit další.

Spear dostal zvláštní sedadlo na hlavním ochozu, kde seděli vybraní zápasníci a jejich přátelé, pomocníci a společníci. Nyní na ochozu, kde pozorní sluhové roznášeli občerstvení, posedávalo či postávalo přes sedmdesát lidí.

Spear tu seděl s Páskem. "Nestojí támhle v rohu ve stínu Kendrick?" zeptal se sluhy.

"Ano, stojí, m'lorde."

"On se účastní turnaje?"

"Ne, schází mu marnivost, aby si uměl představit, že je nejlepší ze všech," odtušil Pasko suše, než dodal: "m'lorde."

"A co tady dělá?"

"Hlídá ti záda," sdělil mu Caleb a posadil se vedle Spára. "Vy oba?"

"A Magnus, kterého bys sice nenašel přímo tady, aleje blízko," dodal Pugňv mladší syn.

Spear se zazubil. "Calebe, nikdy bych si nepomyslel, že tě uvidím tak vymóděného."

Caleb jeho úsměv opětoval, i když se očividně nebavil tolik jako Spear. "Kamufláž," odtušil. Vypadal jako bohatý kupec či menší šlechtic Ostrovního království. Jediné, co na něm Spear poznal, byl meč, všechno ostatní se změnilo. Caleb byl od hlavy k patě pokrytý nejnovější módou, i když si vybíral šaty méně nápadné než většina Roldemských na slavnosti, a zvolil čokoládový kabát, světle žlutou košili a černé kalhoty a holínky. Místo barevného klobouku, jaké nosili městští hejskové, se Caleb rozhodl pro černý baret se zlatou sponou a sokolím pérem.

Spear se smál. "Vypadáš každým coulem jako královský šlechtic."

Caleb se zeptal: "Setkal ses předevčírem na královské slavnosti s vévodou z Olaska?"

Spear se zachmuřil, předklonil se a opřel se lokty o kolena. Ztišil hlas, aby ho slyšel jen Caleb. "Ano, s částí rodinky. Ale jednoho muže jsem poznal: poručíka Campaneala. To on vedl olaské vojáky, kteří pomáhali Krkavci a jeho vrahům zničit můj lid."

"Já vím. Je přihlášený na turnaj. Je jedním z dvaatřiceti, takže je dost vysoká pravděpodobnost, že se s ním setkáš."

"Radši bych se s ním sešel někde beze svědků," vrčel Spear.

"Během turnaje se stávají nehody. Smrtelné nehody."

Spear se na Caleba podíval. "Říkáš mi, že ho mám zabít přímo před králem a tisícem svědků?"

Caleb s lítostivým úsměvem zavrtěl hlavou. "Marnivost mládí. Ne, říkám ti, aby ses měl na pozoru, protože jestli Campaneal získá sebemenší podezření, kdo jsi, tou obětí nehody by ses mohl stát ty."

"Jak by to asi zjistil?" opáčil Spear. "Nemám orosinské tetování. Myslím, že v roli syna menšího šlechtíce jsem docela přesvědčivý. Proč by si měl myslet něco jiného?"

"Nepochybně kvůli tomu, jak ses na něj díval. Takový muž si za svůj život nadělá spoustu nepřátel a ani je všechny nezná od pohledu. Hlavně si dávej pozor."

"Budu."

"No, já byl zvědavý na ostatní v jeho čeledi, na někoho, kdo nemusel vypadat... že k nim tak úplně patří."

"Ne," řekl Spear. "Vévoda s sebou měl nějaké příbuzné, myslím, že syna, protože mu byl podobný, ale nepředstavil nás. Podle něj nejspíš nejsem natolik důležitý, aby se kvůli mně namáhal. Koho hledáš?"

"Nevím," přiznal Caleb.

"Je tu jeden muž... mág. Před lety jsme mu s otcem zkřížili cestu. Doslechli jsme se, že se možná vrátil. Mysleli jsme, že je mrtvý, ale mohli jsme se zmýlit..." Zatvářil se nepřítomně. "Co jsem slyšel, je těžší zabít jeho než švába."

"Jak se jmenuje?"

"Používal mnoho jmen, takže pochybuju, že přijde s nějakým, které poznáme."

"Jak vypadá?"

"Mění vzhled."

Spear vykulil oči a jedovatě pronesl: "Muž, který může vypadat jako kdokoliv, se jménem, co nikdo nezná. Určitě se po něm podívám, Calebe."

"Z toho, co mi otec řekl, z něj nejspíš něco vycítíš ve chvíli, kdy se potkáte, pokud se potkáte. Je mág, velmi mocný, a srdce má černé jako smola."

Spear se mlčky zadíval na soutěžící: v každém rohu sálu probíhal jeden zápas. Po chvíli řekl: "Jednou budu muset zabít vévodu z Olaska."

"Já vím. On stál za zničením tvých lidí, Speare."

"Proč?"

"Protože se mu nehodili do plánů, nic víc. Chtěl mít volnou cestu na severní hranici Farindy a tvůj lid mu stál v cestě. Bylo snazší je zničit, než se pokoušet cestu přes hory vyjednat. Bál se, že by tví lidé nakonec pomohli králi Farindy."

"A tak zabil každého muže, ženu a dítě z Výšin."

"Ano." Caleb se opřel o zábradlí. "Na vpádu do Farindy už pracuje pět let. Latagore vnutil smlouvu, která mu umožňuje umístit tam vojáky. Povídá se, že na jaře vytáhne proti Orodonům."

"Proč?" chtěl vědět Spear. "Ti jsou přece od Farindy daleko."

"Protože chce něco, co mají oni: zlaté doly. Válka je nákladná a Orodonové ve svých horách zlato skoro netěží. Z toho, co tam on vytěží za rok, by mohl financovat své války dobrých deset let."

Spear si to obracel v hlavě. Orodonové byli vzdálení bratranci jeho lidu a jako takoví jediní žijící lidé, s nimiž se

cítil spřízněný.

"Na jaře?"

"Tak se to povídá."

Spear vstal. "Calebe, vraťme se do mého bytu. Musím mluvit s Robertem a Magnusem."

Caleb také vstal. "A o čem?"

"O tom, co si myslíte, že budu dělat, až vyhraju tenhle zatracený turnaj."

Aniž by se ujistil, že ho Caleb následuje, rychle sešel z ochozu a spěchal do atria.

Pasko uvařil konvici keshanské kávy a Robert s Magnusem zatím seděli u stolu. Caleb se opíral o zeď a Spear stál před oběma mágy. "Takže když vyhraju tenhle turnaj, co přijde pak?"

Magnus se podíval na Roberta, jenž kývl. "Budeme pro tebe mít úkol."

"To jsem si domyslel, ale jaký?"

Magnus se opřel loktem o stůl. "V pravý čas se to dozvíš."

Spearův vztek vybublal na povrch. "Celé roky dělám, co se mi řekne. Dlužím vám život, několikrát, ale v něčem mí musíte věřit. Tohle mě strašně rozčiluje. Někdo se mě zřejmě snaží zabít a já nevím proč. Nevím, jestli to není kvůli vám," postupně ukázal na čtyři muže v místnosti, "nebo kvůli něčemu, co jsem udělal, když jsem hrál roli, kterou jste vy stvořili."

Robert promluvil: "Ty jsi ji stvořil, Speare. My ti řekli, co se má stát, jak ses stal Spearem Sokolem, to byla tvá volba. Nikdo ti nepřikazoval hrát a honit se za ženskými. Mohl ses vydávat za učence nebo obchodníka, ale ty sis vybral tohle."

Magnus dodal: "A podle všeho se ti tenhle život líbí, Speare."

Spear se už neovládal. "Jedná se o můj život. To je můj život. Jsem Robertovi dlužný. Za posledních pět let jsem se hodně naučil, hlavně dívat se na své možnosti jinýma očima. Jsem Orosini a svůj dluh splatím. Nikdo mě nikdy neuslyší odvrhnout slib nebo porušit přísahu. To ale neznamená, Roberte, že budu jen slepě poslouchat. Jestli vám mám sloužit dobře, nepotřebuju něco vědět?"

Robert si povzdechl. "Tohle ti povědět můžu, Speare. Všechno se seběhlo tak, že se naše cíle přiblížily. Ten muž, před kterým jsme tě varovali, bude vévodovi nablízku, a pokud není v Roldemu, tak je v jeho hlavním městě Opardumu. Vévoda Kašpar je ctižádostivý."

"Nepochybně," ucedil Spear. "To jsem pochopil, když jsem v Latagore viděl, jak jeho kapitán Havrevulen kuje pikle, aby mohl svrhnout dominara. Vím, že chce získat Farindu. Nevím ale proč."

"Kašpar má na jihu území ovládané hraničními barony, což je několik vévodství, která si jdou neustále po krku," vysvětloval Robert. "Je tam Miskalon, Ruskalon, Maladon a Simrik, Salmarter a Far Loren. Jediné úspěšné dobývání v historii řečené oblasti proběhlo před dvěma sty lety, když si Maladon podrobil Simrik. Všichni se perou o sporné území a Olasko zajišťuje, že nikdo z nich nezíská navrch. Je pro něj výhodou, když jsou všichni oslabení. Na západ má knížectví Aranor. Aranorské kníže je Kašparův bratranec po matce a bratranec roldemského krále z otcovy strany, a tak museli Kašpar a jeho předkové držet dlouho od Aranoru ruce pryč, i když kníže je slaboch a idiot a Kašpar jako by tam už vládl, vzhledem k tomu, kolik moci tam má.

Za Aranorem leží Far Loren a Opast. Obě země udržují těsné styky s Ostrovním královstvím, i když s ním v minulosti vedly války. Ostrovní království by rychle zareagovalo, kdyby proti nim Olasko něco podnikl.

Na severu je Bardakův Svěrák, což vlastně ani není stát. Původní vládce, král Bardac I., byl pirát, který si hrál na pána, a jeho potomci jsou stejní. Většina tamní "šlechty" jsou loupeživí baroni a král Haloren vládne nejlépe tak, že je nechává na pokoji. Kdyby tam Olasko vpadl, bylo by to, jako kdyby vlezl do bažiny. Hrabství Conar není o moc lepší, ale kmenoví náčelníci jsou aspoň počestní barbaři, stejně jako lidé z bažin na sever od nich.

Kašpar chce Farindu proto, aby dostal vojsko na hranici Ostrovního království, aniž by přitom příliš rozčílil ostatní sousedy."

"Proč? On chce válčit s královstvím?" Spear pokrčil rameny. "Možná nejsem v zeměpise tak honěný, ale neznamenalo by to, že bude mít vojsko několik set mil od nejbližšího významnějšího královského města, což by byl Ran?"

"Ano, a my netušíme, proč tam chce vojsko dostat, ale máme několik teorií. Spekulace si schováme na později, ale tohle víme jistě: když dojde na mír v této oblasti, vévoda Kašpar z Olaska je v současné době ten nejnebezpečnější člověk. Hodlá ovládnout východní část království a my máme podezření, že hledá způsob, jak zatáhnout Roldem do války s ním."

"Aha," pravil Spear. "A jestli půjde Roldem do války s královstvím, tak se do toho vloží Kesh."

"A místní konflikt se rozroste v pohraniční konflikt s válkou ve Východní i Západní říši," doplnil Magnus.

"Přečetl jsem dost z historie, abych věděl něco o ctižádosti," řekl Spear, "ale podle mě to Kašpar přehání."

"Nebyl by první vládce, který by využil potíží ostatních," podotkl Robert. "Pány hranic může spolknout, kdy se mu zachce, a vládnout nepokojným státům na severu se mu nechce, pokud se v budoucnosti nerozhodne, že jim tam zavede pořádek.

Prozatím si musí zajistit kontrolu nad Farindou a dokončit přípravy na válku s královstvím. Kvůli tomu si nejdřív musí podmanit Farindu, a aby si zajistil, že to proběhne klidně, musí ze hry vyřadit Orodony, Latagore a Výšiny."

Spear zvedl obočí. "Teď to začíná dávat smysl. Nejdřív zničil můj lid a zabezpečil si tak cestu do Farindy. Teď si ochrání pravý bok tím, že zajistí, aby Farinda nedostala pomoc přes Výšiny nebo Latagore."

"Ano. Pokud by se do toho mělo království vložit a jestli je král Ryan tak chytrý, jak se povídá, zareagoval by

hned, jakmile by si to nebezpečí uvědomil. Nemůže napadnout Olasko přímo, aniž by do války zatáhl Aranor a pak Roldem, ale rozhodně může najmout žoldnéře a poslat je po moři do Pobřežní Hlídky a odtamtud do Latagore nebo Výšin. Kašpar nemůže riskovat, že bude mít v zádech nepřátelské vojsko."

"Proč s tím už někdo něco neudělal?" zeptal se Spear.

Robert se podíval na Magnuse a ten promluvil: "Mohl bych na Kašpara hodit ohnivou koulí a po zničení krále, jeho rodiny a poloviny šlechty v Roldemu by Kašpar vyšel z popela se zdravou kůží. Muž, o kterém jsme prve mluvili, je velmi mocný a Kašpar má určitě víc ochran proti magickému útoku, než kdokoliv jiný na světě. Jeho osobní strážci jsou fanatici a on nikdy nechodí sám. Zabít ho nebude jen tak."

"A tady přicházím já?"

"Možná," utrousil Robert. "Zatím nevíme. Jestli vyhraješ ten turnaj, je tu slušná naděje, že se o tebe Kašpar začne zajímat. Rád kolem sebe má nadané lidi, hudebníky, zpěváky, malíře, kuchaře, kouzelníky a skvělé šermíře."

"V tom případě," usoudil Spear, "chápu, proč je podle vás důležité, abych ten turnaj vyhrál. Oběma našim cílům zřejmě poslouží, když Kašpar z Olaska zemře."

Robert se na svého bývalého studenta pozorně zadíval. "Ano, vypadá to tak, že?"

"Mám jednu podmínku," prohlásil Spear temně. "Kašpar umře poslední."

"Proč?" chtěl vědět Magnus.

"Protože podle toho, co jste řekli, je vysoká šance, že až se k němu dostanu, zabijí mě, a jestli nemám pomstít svůj lid, raději nechám naživu jednoho vraha než deset. Kašpar umře po Krkavci a jeho mužích, ale první je na řadě poručík Campaneal." Podíval se na Roberta, Magnuse, Caleba a Paska a dodal: "Z turnaje nevyjde živý."

V prvních kolech turnaje nedošlo k žádným překvapením. Nejnečekanější bylo vítězství mladého prostého muže z Keshe. Jmenoval se Kakama a obratně porazil každého protivníka. Hazardéři na něj vysoko sázeli.

Čtvrtý den podstoupil Spear první souboj, když posledních šedesát čtyři zápasníků zahájilo závěrečné tři dny Soutěže. Přes čtyři sta šermířů absolvovalo až tři souboje za den, aby se pole zúžilo na dvaatřicet, kteří se přidali k nasazeným Šermířům. Souboje budou probíhat ráno a pozdě odpoledne a poslední kolo proběhne odpoledne na šestiden v paláci před králem a jeho dvorem.

Spearovým prvním soupeřem byl kapitán z osobní gardy jednoho roldemského barona. Byl to jeho třetí turnaj a první, v němž se dostal mezi posledních čtyřiašedesát soutěžících.

Souboje probíhaly s obnaženou ocelí do první krve, kapitulace nebo diskvalifikace. Soutěžící se mohl vzdát kdykoliv a obvykle tak učinil ze strachu před zraněním či veřejným ponížením. Diskvalifikován mohl být, pokud se neukázal včas na souboj, nebo pokud se tak rozhodli sudí, tři mistři Dvora, kteří dohlíželi na každé kolo. Nevzít na vědomí příkazy sudích, schválně se pokoušet zranit soupeře nebo opustit prostor vymezený pro souboje byly všechno důvody k diskvalifikaci.

Spear nechal kapitánovi chvíli, aby se radoval ze svého úspěchu, neboť ho po dvanácti letech, kdy se muž snažil zlepšit, nechtěl zahanbit. Žádný souboj to ale nebyl. Tři minuty si vyměňovali rány, prováděli výpady a kryli se, přičemž Spear mohl kdykoliv získat snadné vítězství. Všiml si však, že mladému kapitánovi přišla popřát štěstí zbožňující mladá žena, asi manželka či snoubenka, a tak se rozhodl, že ho nechá prohrát důstojně. Protahoval souboj ještě další dvě minuty, než muže lehce škrábl na paži, čímž získal první krev a vítězství.

Mladý kapitán mu formálně zasalutoval, což Spear opětoval, a pak se vrátil do potěšujícího objetí mladé ženy.

Ostatní souboje nebyly tak elegantní. Někteří soutěžící byli hluční chvastouni a nevychovanci, kteří měli jediný dar: uměli to s mečem. Během prvního dopoledne došlo ke třem vážným zraněním - jeden muž byl nepochybně do konce života zmrzačen - a Spear se díval, kdykoliv to šlo, aby zjistil, s kým by se mohl později střetnout.

Jeho dalším soupeřem měl být velký širokoplecí šermíř z královského města Rodezu jménem Raimundo Velasquez. Byl tichý a dobrý a bleskurychle využíval každé výhody, Spear viděl, že odpoledne si na něj bude muset dát pozor.

Po souboji s kapitánem odešel do šatny, kde bylo pro soutěžící připraveno občerstvení. Vyhýbal se jídlům, po nichž by byl pomalý a ospalý, pojedl lehce a odřekl si víno i pivo. Napil se vody a šel se zase dívat na šerm.

Nemluvil s nikým, ani s Calebem, který na něj dával pozor. Věděl, že Magnus s Robertem jsou nablízku pro případ magického útoku, jenže neměl chuť na nezávazné klábosení. Konečně se dostal do turnaje a podle všeho, co viděl, musel vyhrát.

Když skončily dopolední souboje, zašel si k Remargovi na masáž, aby byl odpoledne svěží.

Další dvě kola byla náročná, ale Spear si oba protivníky předem prohlédl, rodezského šermíře i kapitána gardy z královského domu.

Druhý den odpoledne přibylo diváků, jak se všichni šlechtici a boháči, kteří dokázali získat přístup do Dvora mistrů, namačkali dovnitř a mohli se podívat, jak z osmi soupeřů vycházejí čtyři vítězové.

Spearovým prvním protivníkem byl žoldnéř z království. Pocházel ze Sokolky a jmenoval se Bartlet. Vyptával se Speara na vztahy se slavnějšími Sokoly a Spear mu pověděl svůj příběh, jako by to bylo všeobecně známo. Bartlet poznamenal, že o jeho državě nikdy neslyšel, a to se v té oblasti narodil.

Spear to přešel poznámkou, že jeho otec drží země hodně daleko od slavnější větve rodiny, a dalšímu hovoru se vyhnul řka, že se musí připravit na nadcházející souboj.

Žoldnéře vyřídil v rekordním čase, jen několik vteřin po začátku souboje. Popošel blíž, a místo aby provedl předstíraný útok se složitou kombinací seků, natáhl ruku a zasáhl soupeře do levé paže, čímž prolil krev.

Diváci začali tleskat a žoldnéř tam jen ohromeně stál, jak ho překvapil rychlý útok bez sebemenší lsti. Tvářil se

rozzlobeně, i když se spíš zlobil na sebe, že ze sebe nechal udělat hlupáka, než na Speara. Zasalutoval a odcházel se slovy: "Ať vyhraješ, zemane. Nebudu aspoň vypadat jako úplný hňup, když mě vyřídil šampión."

"Udělám, co půjde," ujistil ho Spear s úsměvem.

Když skončily i ostatní tři souboje, Spear zjistil, že jeho dalším protivníkem bude překvapivý mladý Keshan Kakama. Poručík Campaneal měl stát proti hraběti Jango Vahardakovi, který vloni skončil druhý. Loňský šampión se letos turnaje nezúčastnil a odešel na odpočinek.

Spear strávil neklidnou noc. Větší starosti než vlastní souboj mu však dělalo to, že by Vahardak mohl Campaneala porazit. Viděl mladého Kakamu šermovat a věděl, že vyhrává díky rychlosti - možná byl rychlejší než on sám - smělosti a ochotě odkrýt se, když se snažil o vítězný zásah. Spear už dopředu věděl, jak ho porazí.

Probudil se časně, rychle se oblékl a vzbudil Paska a ostatní. Ve Dvoře mistrů se pustil do protahovacích cviků. Když skončil, snědl nějaké ovoce a zapil je šťávou, pak se nechal odvézt to lázní.

Dva zápasy, z nichž vyjdou finalisté, začnou v poledne a vítězové se utkají před králem a jeho dvorem v paláci po setmění. Spear se na nadcházející souboj soustředil, jak to jen šlo, ale myslet dokázal j enom na střet s Campanealem.

Dvě hodiny před polednem se vrátil do Dvora mistrů a zůstal v místnosti vyhrazené soutěžícím. Nebyl tu první. Mladý šermíř z Keshe už seděl v rohu. První den turnaje byla místnost přecpaná a hlučná, jak spolu soutěžící a jejich sluhové přátelsky rozmlouvali. Dnes tu bylo ticho jako v hrobě. Spear se usadil v druhém rohu a Kakamovijen kývl. Pasko se k němu naklonil a řekl: "Myslím, že ten mládenec je Isalánec, jako Nakor."

"No a co?"

"Akorát to, že jestli je jako Nakor, tak jsi neviděl ani polovinu toho, co umí. Jen to měj na paměti."

"Myslíš, že přemýšlí hodně dopředu?"

"Těsně předtím, než vyhrál třetí kolo, jsem ho přistihl, jak tě pozoruje, jak ho pozoruješ. Myslím, že pokud jsi viděl otevření, tak chtěl, abys ho viděl."

"Proč já?"

"Protože jsi favorit."

"Jeden z favoritů."

"Ne pro někoho, kdo ví, co se děje. Jsi marnivý, Speare, a když vyhráváš, předvádíš všechno, co umíš. Nedržíš se zpátky. Ten kluk zná všechny tvoje pohyby a ty nemáš ponětí, čeho je schopný. Dávej si pozor."

Spear se zamyslel, než řekl: "Děkuju. Možná jsi mě znova zachránil."

"Tentokrát jsem tě asi zachránil spíš před trapasem, než před smrtí."

"Ne, myslím, že ne."

"Cože?"

"Podívej se na něj."

Pasko se obrátil a zadíval se na mladého Keshana, který přivřenýma očima mlčky pozoroval Spára.

Spár řekl: "Říkej tomu intuice nebo předtucha, ale pokud se šeredně nemýlím, tak mě dneska hodlá zabít."

Semifinále probíhalo s větší pompou a obřadností než předchozí kola. Přišlo se podívat mnoho členů královské rodiny i významní šlechtici.

Když byli ohlášeni soutěžící pro první souboj, Spearovi se stáhl žaludek. Campaneal a Vahardak půjdou první, Spear a Keshan až po nich. Uvědomil si, že jako favorita si ho mistři schovávali na poslední souboj. Nicméně si přál, aby to už měl za sebou.

Ani on, ani Keshan se nedívali na první souboj, oba se spokojili s tím, že zůstali sedět v rohu. Vahardak a Campaneal dělali totéž, seděli v rohu, každý se svými družiníky. Hraběte doprovázelo nejméně pět sluhů, poručík s sebou měl sluhu a seržanta z olaské dvorské gardy. Spear měl Paska a Keshan seděl sám.

Z drmolení v dálce Spear poznal, že mistr, ohlašující závěrečné souboje, se pustil do velkolepého projevu, a podle doprovodného jásotu si diváci zřejmě vychutnávali každé slovo.

Pasko řekl; "Trochu jsem se poptával. Tenhle mládenec vlastně nepřišel odnikud. Nikdo z ostatních Keshanů, s nimiž jsem mluvil, o něm v životě neslyšel. Je zvláštní, že by si mladík s jeho schopnostmi neudělal v Keshi určité jméno."

"Ano, to je zvláštní, viď?"

"Nevím, jestli se tě pokusí zabít, nebo ne, m'lorde, ale je na něm něco velmi divného. Za celou hodinu se ani nepohnul."

"Třeba spí."

"Tak to má nervy ze železa."

Křik ze sálu oznámil, že souboj skončil, a Spear se zadíval na dveře, aby viděl, kdo a jak vstoupí. V minutce se dveře rozletěly a dovnitř vrazil hrabě Vahardak a držel se za levou paži. Mezi prsty mu crčela krev. Jeden z jeho pomocníků se ho snažil utěšit: "-bylo to těsné, můj pane. Určitě to mohlo dopadnout i obráceně. Byla to... smůla, nic víc."

Hrabě se zřejmě nehodlal nechat obměkčit a jen štěkl: "Přestaň žvanit a obvaž mi to."

Do místnosti vplul poručík Campaneal a spokojeně se usmíval. Podíval se na Speara a pak na Keshana, jako kdyby říkal: Dneska večer uvidím jednoho z vás v paláci, ale nepromluvil, jen na oba kývl a šel něco povědět hraběti Vahardakovi.

Vstoupil mistr Dvora a ohlásil: "Spear Sokol, Kakama z Keshe, zaujmout místa, prosím."

Keshan si přinesl meč zabalený do černé látky, místo aby ho měl v pochvě. Klekl si a látku rozbalil. Spear při

pohledu na čepel vykulil oči. "To není ten dlouhý meč, co používal. Co je to?"

Pasko zaklel. "To je katana. Používá se jedno i obouručně a je ostrá jako břitva. Moc jich tu neuvidíš, protože ty horší kvality neobstojí proti zbroji a dobré jsou pro méně bohaté šlechtice příliš drahé. Na sekání do masa jsou ale jako dělané. Hodlá ti předvést styl šermu, jaký jsi ještě nikdy neviděl."

"Povídej, Pasko. Co musím udělat?"

Když vstávali na zavolám mistra, Pasko honem vysvětloval: "Mysli na to, co jsi viděl u Nakora při boji holýma rukama. Odrážení a náhlé výpady. Nejspíš se jenom podíváš a půjde po tobě. Jestli byla někdy chvíle dát přednost štěstí před obratností, tak teď."

Spear se cestou do hlavního sálu zhluboka nadechl a pomalu vydechl.

Vstoupili do hlasitého tleskání a jásotu a každého nasměrovali najeden konec místnosti. V rozích největšího čtverce na podlaze byly umístěny značky, takže Spear věděl, že bude mít spoustu místa.

Když hluk utichl, promluvil jeden z mistrů: "Lordi, lady a gentlemani, toto je poslední souboj turnaje ve Dvoře mistrů. Vítěz tohoto kola bude dnes večer zápasit v paláci o úřad zlatého meče a titul nejlepšího šermíře na světě. Po mé levici vám představuji Kakamu z vesnice Li-Pe v říši Velká Kesh."

Následoval hromový aplaus. Kakama byl zápasník, který se probojoval nahoru od prvního kola, a mnoho diváků, kteří neměli jiný důvod mu fandit, tak činili jen kvůli tomu.

"Po mé pravici vám představuji Speara Sokola, zemana z Morgan a Bellcastle, baroneta ze Stříbrného jezera z Ostrovního království."

Pokynul oběma mužům, aby se postavili na značky na podlaze, odkud měli začít. Pak pravil: "Můj pane, mistře Kakamo, toto je souboj do první krve. Poslouchejte příkazy mistrů a celou dobu se braňte. Na můj povel... začněte!"

Kakama udělal krok vzad, zvedl meč pravou rukou a levou měl nataženou dlaní dopředu. Pak náhle provedl krok s otočkou, něco jako kop, který Spearovi několikrát ukázal Nakor, zvedl levou ruku k pravé a neuvěřitelně rychle švihl mečem, míře Spearovi na hlavu.

Spear se vrhl na zem a překulil se, což se obvykle nedělalo při turnajích, nýbrž při hospodských rvačkách. Několik diváků hučelo a smálo se, ale většina Speara povzbuzovala, protože jim bylo jasné, že mu Keshan chtěl srazit hlavu.

"Kakamo!" zakřičel mistr Dvora. "Jen do první krve!"

Keshan si ho nevšímal a třemi krůčky se rozběhl na Speara. Ten neustoupil, sám vyrazil a co nejrychleji máchl mečem.

Ocel zazvonila o ocel a diváci zalapali po dechu, protože i ti nejzabedněnější si uvědomili, že tady nejde o ukázkový souboj, nýbrž že se dívají na dva muže, kteří se navzájem pokoušejí zabít.

"Dost!" přikazoval vrchní sudí, ale zápasníci ho neposlouchali. Kakama provedl další otočku s nízkým sekem, jímž by byl Speara rozpáral, pokud by se byl ten na rozkaz zastavil.

Spear křikl: "Pasko, dirk!"

Pasko vytáhl dirk od pasu, a když Kakama znovu zaútočil a Spear uskočil stranou, hodil mu ho. Spear ho zachytil levou rukou a otočil se, aby se vyhnul dalšímu útoku.

Druh boje, jaký Keshan používal, pro Speara sice byl cizí, ale doufal, že s pomocí soubojového dírku v levé ruce odrazí protivníkovu čepel, nebo ho použije rovnou, pokud se dostane dost blízko.

Mistři volali diváky, aby přišli a zastavili souboj, který se beze všech pochybnosti vymkl veškerým pravidlům. Nikdo nepřišel. Představa, jak od sebe odděluje dva nejnebezpečnější zápasníky na ostrově, nikoho nenadchla,

Spear měl dojem, že někdo volá po kuších, ale nemohl se rozptylovat, a tak si nebyl jistý. Kakama útočil tvrdě a tentokrát Spear vyběhl z vymezeného prostoru.

Jen stěží si dirkem zachránil život, neboť Kakamův sek z horního střehu se pootočením zápěstí náhle změnil v sek ze strany na krk. Spear zvedl ruku čistě reflexivně a čepel jen tak tak odrazil. Tím však získal příležitost, aby se rozmáchl svým mečem, a zasáhl Keshana do ramene.

Mistr vykřikl: "První krev!" Jenže Kakama si sudího nevšímal a pokoušel se o zabití.

Spear couvl, jako by se snažil získat prostor, a pak se náhle rozkročil a spodem hodil dirk vší silou, míře Kakamovi na břicho.

Keshan stočil meč, který držel oběma rukama, hrotem dolů a dirk odrazil, avšak v té chvíli se na něj Spear vrhl, a když se Kakama pokoušel zvednout čepel, aby ho odrazil, Spear už byl u něj a mečem mu přejel po krku.

Nestáhl se však a neriskoval odvetný úder umírajícího, místo toho do něj narazil, jak nejtvrději dokázal. Keshan odletěl dozadu a meč mu vypadl z prstů, jež mu rychle ochably. Z rány na krku mu tryskala krev.

Spear si k němu klekl a podíval se mu do očí. "Kdo tě poslal?" zeptal se, ale Keshan neřekl nic.

Ke Spearovi přistoupil Pasko a v celém sále panovalo hrobové ticho. Nikdo nechtěl tleskat vítězi, protože bylo jasné, že tady nešlo o sport.

Vystoupil sudí a ohlásil: "Jelikož ses očividně bránil, zemane Sokole, nebudeš diskvalifikován za neuposlechnutí příkazu sudích."

Spear vzhlédl, pak vstal a s hořkým smíchem utrousil: "Nemůžeme králi zkazit večírek, co?"

Sudí se na něj jen mlčky díval a nakonec řekl: "Za soumraku přijď do paláce, zemane Sokole."

Lidé zůstávali sedět, jako by nechtěli odejít, dokud jim někdo nevysvětlí, o co tu šlo. Konečně se objevili nosiči a odnesli tělo, další sluhové pak utírali krev.

Spear se obrátil na Paska. "Vážně se potřebuju vykoupat."

"A potřebujeme taky nějaké odpovědi," dodal Pasko.

Spear kývl. Pasko mu přehodil přes ramena plášť a vzal mu z ruky meč. "Vím, koho chci zabít já, ale teď si

musím lámat hlavu s tím, kdo chce zabít mě."

"A proč," připojil Pasko chmurně.

17

Cíl

Spear čekal.

Kolem Speara a poručíka Campaneala stáli mistři Dvora, hofmistr a kapitán královské gardy. Přihlíželo půl tuctu královských důstojníků.

Mistr Dubkov ze Dvora mistrů podrážděně přecházel sem a tam. "Za dvě stě let, co se turnaj pořádá, jsme ještě něco takového neviděli. Nehody se staly a došlo i ke dvěma úmrtím, ale ještě nikdy se žádný soutěžící nezúčastnil turnaje za účelem chladnokrevné vraždy, přičemž musel vědět, že ze Dvora nemůže uniknout."

Spear musel přiznat, že to vypadalo, že Keshanovi na jeho dalším osudu nezáleží, jakmile jednou splní svůj záměr.

"Nám dělá starosti," ozval se kapitán gardy, hubeňour jménem Talinko, Jestli by výsledek byl jiný, pokud by los dopadl obráceně a ten souboj se odehrál v paláci."

Promluvil poručík Campaneal: "Pánové, já se na ten souboj díval, stejně jako většina z vás, a zeman Spear se pouze bránil - a přiznávám, že velmi schopně - před mužem, který ho očividně chtěl zabít. Já bych na jeho místě jednal stejně."

"My chceme zajistit, že se dnešní událost nebude opakovat v přítomnosti krále," prohlásil kapitán Talinko důrazně.

Poručík Campaneal rozhodil rukama. "Pánové, já slouží vévodovi Kašparovi a jsem si jistý, že jeho jméno jako záruka mého dobrého chování bude stačit. Jak jsem slyšel, tady zeman Spear už nějakou dobu sídlí v Roldemu a pravidelně navštěvuje Dvůr mistrů. Vzhledem k jeho postavení ve společnosti, jsou tu nějaké pochyby o jeho chování?" Podíval se na mistra Dubkova, jenž kývl. "Myslím, že můžeme zajistit, aby to byl férový souboj a nic se nezvrtlo."

Kapitán Talinko kývl. "Věříme tomu, ale bezpečí královské rodiny především, stejně jako bezpečí našich Čestných hostů -" kývl směrem ke Campanealovi, aby bylo jasné, že hovoří o vévodovi a dalších hodnostářích, "- proto taková opatření.

Na ochoze kolem královského sálu budou stát lučištníci, kteří budou mít rozkaz zastřelit soutěžícího v jednom z těchto tří případů: na můj rozkaz, pokud sudí vydá pokyn dost a dotyčný ho neposlechne a pokud soutěžící překročí čáru, kterou uděláme na podlaze mezi místem, kde se bude konat souboj, a královským trůnem.

A buďte si, pánové Jistí, že to poslední bude skutečně čára smrti. Pokud ji kterýkoliv z vás z jakýchkoliv důvodů překročí než souboj skončí a vítěz bude představen králi, zemře, než udělá druhý krok. Je to jasné?"

Oba šermíři kývli.

"Tak dobrá," pokračoval kapitán. "Na ten zahanbující odpolední výstup zapomeneme. To bude vše." Všichni se začali rozcházet, když kapitán řekl: "Zemane Speare, ještě okamžíček, prosím."

Spear se zdržel, a když s kapitánem osaměl, Talinko se ho zeptal: "Máš tušení, proč se tě ten Keshan pokoušel zabít?"

Spear pomalu vydechl a zavrtěl hlavou. "Čestně, vůbec netuším. Umím si představit spoustu důvodů, ale žádný, co by dával smysl."

"Pár mi jich sděl," ozval se hlas ze stínu.

Spear se usmál, ale nebyl to veselý úsměv. "Aha, konstáble. Říkal jsem si, kdy tě zase uvidím."

"Tohle je podruhé, co jsi stál vedle zkrvavené mrtvoly, zemane, a tentokrát nemůžeš tvrdit, že jsi nebyl cílem ty. Možná sis všiml, že v tomto případě máme pár svědků."

"Včetně mě a několika členů královské rodiny," připojil kapitán Talinko.

"Speare," řekl Drogan, "ty důvody, prosím."

"Párkrát jsem si zaflirtoval s jistými mladými ženami, které špatně nesly, že mě, na rozdíl od nich, nezajímá dlouhodobý vztah."

"Myslí si, že si je vezmeš, a reagují špatně, když ne," pravil Drogan. "Pokračuj."

"Docela dobře se mi dařilo v hazardu."

"Na to jsem se už díval, a podle toho, co jsem slyšel od různých majitelů heren, vyhráváš pravidelně, ale ne tak moc, aby tě někdo chtěl zabít ze msty nebo aby nemusel splatit dluh."

"Nikdy jsem neprohrál zápas ve Dvoře mistrů."

"To je těžko důvod platit cechu smrti."

"Cechu smrti?"

Drogan se na Speara díval, jako by mluvil se zvláště zabedněným žákem. Spear ten výraz během let viděl u Roberta, Nakora a Magnuse mnohokrát.

"Ten muž byl připraven zemřít, čekal, že zemře. Mohl ti dát jed do pití, v noci ti vrazit nůž do zad, podříznout ti ve spánku krk nebo tě zabít deseti dalšími způsoby, ale on se tě místo toho pokusil zavraždit během veřejné soutěže v jediné věci, ve které všichni uznávají, že jsi velmi dobrý.

Jinými slovy ti dal šanci přežít a zároveň čekal, že sám může zemřít.

Buď byl velmi velký blázen, nebo člen cechu vrahů. Byl to keshanský Izmali a zemřel, protože měl rozkaz

zemřít." "To nedává smysl," namítl Spear.

"Souhlasím, a navíc je to drahé. Trochu jsem se poptával a sebevražedný kontrakt jako tenhle přijde na víc než deset tisíc zlatých delfínů." Delfín byl o něco těžší mince než keshanský imperiál nebo královský sovereign, takže podle měřítek běžného obchodu mluvil o jedenácti tisících zlatých. "Dává to ještě menší smysl, než si myslíš."

"Někdo dal desetiletý plat, aby mi dal šanci přežít?" "Nesnáším, když jde všechno hladce," zabručel konstábl. Kapitán Talinko se zamračil. "Chápu, že musíš ten zločin vysvětlit Jeho Veličenstvu, i když to vysvětlení není úplné, ale mám ještě jisté povinnosti. Pánové." S kývnutím odešel.

Konstábl Drogan pokračoval: "Speare, viděl jsem tě hrát karty a vím, že umíš moc dobře blufovat, ale dělám konstábla už skoro dvacet let a poznám, když někdo lže. Opravdu netušíš, kdo za tím

stojí?"

"Bohové, Dennisi, nevím. Je mi teprve dvacet a trochu jsem cestoval, takže si umím těžko představit, že jsem si už stačil udělat nepřítele, který by se pustil do tak složité vraždy."

"Myslím, že tak to nebylo," poznamenal Drogan. "Když se nad tím tak zamyslím, byla to spíš zkouška."

"Zkouška?"

"Někdo chtěl vidět, jak dobrý doopravdy jsi, a poslal někoho lepšího než je kdokoliv, koho jsi mohl na tom turnaji potkat."

"Lepšího?" podivil se Spear. "Vítěz je považován za nejlepšího šermíře na světě."

"Jestli vyhraješ, nenech se svést marnivostí." Drogan Spearovi položil ruku na loket a vedl ho ke dveřím. "Musíš se připravit na večer. Promluvíme si cestou.

Podívej, možná jsi nejlepší z bandy lidí, kteří se rozhodli vstoupit do té budovy a začít do sebe sekat, ale Izmaliové jsou jen jednou z deseti různých band, co tráví každý den tím, že se učí zabíjet lidi."

Ustoupili stranou, jak kolem nich dva sluhové nesli stůl do kapitánovy úřadovny. "Odsud až po Ostrovy zapadajícího slunce může být tak půl tuctu vojáků, kteří jsou lepší než kdokoliv tady na ostrově, ale nedostali povolení od svých pánů zúčastnit se soutěže. Taky určitě existují muži, co se ti vyrovnají, ale nenamáhali se cestovat sem a plýtvat časem, ať je cena jakákoliv, Jsem si jistý, že na světě jsou vynikající šermíři, kteří jaktěživo neslyšeli o Roldemu, natož o Dvoře mistrů a tomto klání.

Jestli vyhraješ, neber titul "nejlepší šermíř na světě" moc vážně. Mohl bys kvůli tomu přijít o život."

Dorazili na konec sálu. "Jdi támhle," ukázal Drogan na dveře. "Je tam salonek, kde si můžeš odpočinout, dát si masáž, najíst se, vyspat, cokoliv budeš potřebovat, než tě zavolají." Potřásl Spearovi rukou. "Hodně štěstí dnes večer."

Když se obrátil k odchodu, Spear ještě řekl: "Dennisi?"

"Ano?"

"Podezíráš mě z něčeho?"

Konstábl se usmál. "Pokud neplatíš knížecí odměnu za to, aby se tě někdo pokusil zabít a tys mohl udělat dojem na dámy, tak nechápu, jak by tě někdo mohl při tomhle zatraceném nesmyslu z něčeho podezírat." Úsměv pohasl. "Jinak já jsem vždycky podezíravý, příteli. Podezírám každého."

Odešel a nechal Speara stát na chodbě. Spear jeho slova zvážil a usoudil, že nejméně příští hodinu může ten nesmysl pustit z hlavy. I když na celé situaci nebylo nic ani vzdáleně nevyzpytatelného, stejně nedávala smysl.

Spear čekal, až ho předvolají k závěrečnému souboji. Místnost, kterou mu přidělili, byla přepychová. Našel tu všelijaké pochoutky od vývaru po šunku, čerstvé ovoce, koláče a další sladkosti. Ve džbánech na stole bylo víno, pivo a voda a vedle čekali dva sluhové, pokud by potřeboval ještě něco. Byla tu i postel, kdyby si chtěl zdřímnout.

Spear se posadil na postel a Pasko se vrhl na občerstvení a ochutnával. Ve dveřích vedoucích do místností pro služebnictvo se objevil Magnus, podíval se na sluhy a řekl: "Nechte nás, prosím, na chvilku o samotě."

Oba sluhové se ujistili, že Spear souhlasí, a rychle odešli. Když byli pryč, Spear se zeptal: "Jak ses dostal do paláce?"

Magnus se spokojeně usmál. "Když chci někam jít, je na to potřeba mnohem víc než pár strážných u dveří, aby mi zabránili vstoupit."

Spear pokrčil rameny. "Takže správně by ta otázka měla znít: Co tě sem tak nečekaně přivádí?"

"Mluvil jsem s našimi agenty v Keshi. Ten vrah byl členem jedné zvlášť obskurní izmalijské sekty - snažíme se o ní něco zjistit."

Spear se neptal, jak mohl Magnus mluvit s agenty tisíce mil daleko, prostě usoudil, že mág musí být schopný domlouvat se telepaticky, nebo prostě využil svých schopností a vmžiku se přepravil tam a zase zpátky. "Já se snažím přijít na to, jestli se o to pokusí znovu, nebo jestli to byla nějaká zkouška, kterou jsem složil."

"To se nedozvíme, dokud se tě nepokusí znovu zabít," odtušil Magnus.

"Myslím, že je to nějaká zkouška," ozval se Pasko.

"Kdyby tě chtěli zabít, m'lorde, našli by si mnohem jednodušší způsob, jak už jsem říkal. Podle mě se někdo snaží zjistit, co v tobě je."

Spear se opřel zády o zeď, vzal si polštář a strčil si ho pod záda, aby se mu sedělo pohodlněji. "Takže vyvstává otázky, kdo mě zkouší a proč."

"Napadají mě dvě možnost," řekl Magnus. "Ten, kdo na mě poslal ty tanečníky smrti, se možná začal zajímat o toho, kdo je porazil."

Spear namítl: "Ale jak mohl vědět, že to jsem já? Chci říct, byli jsme všichni na ostrově a vy jste mě okamžitě vzali do domu. Ten útok mohl zmařit kdokoliv z ostrova."

"Nejrychlejší způsob, jak skončit mrtvý, m'lorde, je podcenit naše nepřátele. Jsou neuvěřitelně mazaní a určitě

pro ně pracuje plno agentů, stejně jako pro nás, pokud jich nemají víc."

"Myslíš, že na Čarodějově ostrově jsou špehové?"

"Tam ne, ale jinde, kde se dají získat informace o některých věcech, co se na ostrově stanou," vysvětlil Magnus. "Čím dál jsme od mých rodičů, tím větší nebezpečí nám hrozí. To platí pro každého, kdo jim slouží.

Ty jsi mimo jejich přímou péči už tři roky, Speare, a za tu dobu mohl někdo získat dost náznaků, aby usoudil, že ten pokus mě zabít jsi zmařil ty."

"Jestli chápu aspoň něco z toho konfliktu, který mi jenom naznačuješ, Magnusí, tak pomsta není moc pravděpodobná."

"Pravda," souhlasil Magnus.

"Ale zbavit se nebezpečného protivníka smysl dává. Oni se nás pořád snaží oslabit, zničit každý náš pokus získat nějakou výhodu, a totéž děláme my s nimi, takže pokud dokážou odhalit jednoho z našich agentů, nejspíš udělají všechno pro to, aby ho odstranili."

"To ale pořád nevysvětluje, proč se mě pokoušeli zabít tam, kde jsem nejméně zranitelný, před stovkami svědků..." Spear rozčíleně mávl rukou. "Prostě to nedává smysl."

"Dává to smysl, pokud se někdo snaží poslat otci zprávu."

"Jakou zprávu?" zeptal se Spear.

"Že žádný z jeho agentů není v bezpečí, nikde a nikdy."

Spear se nad tím zahloubal, než promluvil. "Říkal jsi, že jsou tu dvě možnosti. Která je ta druhá?"

"Někdo tě chce naverbovat."

"Kdo?"

"To zjistíme, až ti to místo nabídnou, že?"

"Ty myslíš, že si někdo dal všechnu tuhle práci, aby zjistil, jestli stojím za naverbování?"

"Někteří lidé, se kterými se v životě setkáš, m'lorde," ozval se Pasko, když dožvýkal kousek páchnoucího sýra, jsou schopní téměř všeho." Vzal si kolečko cibule a během řeči si ho namočil do hořčice. "Jsi nebezpečný muž. Někdo možná chce mít ve službě vynikajícího šermíře, ale jenom pokud je jak skvělý šermíř v soubojích, tak nebezpečný bojovník, když jde skutečně o život. To překvapení dnes odpoledne ukázalo, že jsi obojí."

"Pravda," přidal se Magnus. "Konkláve a naši nepřátelé nejsou jediní lidé, kdo mají zdroje, majetek a touhu mít ve službách talenty," Podíval se na Paska, jenž pojídal cibuli s hořčicí, a podivil se: "Jak to můžeš jíst?"

"Po tom sýru je to báječné," pochvaloval si Pasko s plnou pusou. "Spláchnu to nějakým dobrým bílým vínem..." Spojil prsty jedné ruky, zakoulel očima, pak je zavřel a prohlásil: "Prostě nádhera."

Spear poznamenal: "Jím rád stejně jako kdokoliv. Pasko, ale myslím, že v tomhle souhlasím s Magnusem,"

"Zkus to, m'lorde." Pasko popadl talíř, položil na něj kolečko cibule a plátek sýra a cibuli potřel hořčicí. Pak vzal sklenici vína a došel ke Spearovi.

"Nejdřív sýr, pak cibuli, pak víno."

Spear kousl do sýra. Byl to výrazný tvrdý sýr. Zjistil, že hořčice je zvlášť pálivá, až mu do očí vhrkly slzy, a honem sousto spláchl vínem. Když zase mohl mluvit, vypravil ze sebe: "Není to špatné, ale asi si na to musíš zvyknout."

Magnus se zasmál. "Musím jít, potřebuju mluvit s otcem. Vrátím se na souboj."

"Je už za hodinu," upozornil jej Pasko.

"Budu zpátky." Popadl hůl a zmizel stejně náhle, jako přišel. Jen se trochu pohnul vzduch a tiše to luplo a pak už nic.

"Je to velice dramatické," podotkl Spear.

"Je to velmi nebezpečný mladý muž," prohlásil Pasko.

"Nikdo o tom nemluví, ale jednou možná bude mocnější než jeho otec."

"Jednou mi možná někdo poví něco víc o celé té rodině," zabručel Spear. Pasko chtěl něco říci, ale Spear zvedl ruku. "Dneska ne. Teď si na půl hodinky zdřímnu a pak se budu soustředit Mám dost rozptýlení na celý život a ani ne za hodinu budu bojovat o vítězství."

Lehl si, polštář si dal pod hlavu a dodal: "A navíc musím přijít na to, jak toho parchanta zabít, aniž bych skončil plný šípů."

Pasko si vzal další kousek sýra a cibule a díval se, jak Spear zavírá oči. Jak tak pomalu žvýkal, kývl a řekl si, že ta hořčice je opravdu trochu moc pálivá.

Spear stál před králem a díval se přímo před sebe. Hofmistr drmolil a očividně se těšil z příležitosti znudit shromážděnou šlechtu a vlivné neurozené občany celým příběhem o tom, jak Dvůr mistrů vznikl.

Spear odolal touze podívat se na Campaneala po své levici. Předpokládal, že důstojník vévody z Olaska stojí stejně nehybně jako on a hledí před sebe,

Lekce z historie konečně skončila a hofmistr řekl: "Vaše Veličenstvo, před Vámi stojí dva nejlepší šermíři na světě a oba dychtí prokázat své schopnosti ve Vaší vznešené přítomnosti. Představuji Vám poručíka George Campaneala ve službách Vašeho bratrance, vévody z Olaska."

Poručík se králi poklonil.

Hodnostář pokračoval: "Představuji Vám Speara Sokola, zemana z Morgan a Bellcastle, baroneta ze Stříbrného jezera, ve službách Jeho Milosti vévody z Yabonu."

Spear se králi poklonil.

"Pánové," pravil hofmistr. "Vedli jste si obdivuhodně, dosáhli jste úspěchu v nejobtížnější soutěži se zbraní v

ruce a nyní bude jeden z vás jmenován nejlepším šermířem na světě. Znáte pravidla, a pokud by si některý z vás přál ze soutěže odstoupit, nebude mu to kladeno za vinu."

Pohledem se ujistil, že to žádný nechce. Ani jeden zápasník nereagoval.

"Tak dobrá, ať soutěž začne."

Vrchní mistr Dvora, který byl v úřadu skoro třicet let, pomalu došel na místo vyhrazené pro zápas. Pokynul oběma mužům, ať přistoupí, vzal Speara za ruku a posunul ho doleva a totéž zopakoval s Campanealem na opačnou stranu, "Obraťte se ke mně!" štěkl hlasitě. "Nepřiveďte zneuctění sobě ani tomuto dvoru," nakazoval.

Spear loupl okem po ochoze nad sálem a viděl, že všichni střelci jsou připravení.

Mistr měl tolik slušnosti, aby je nebral na vědomí. "Na můj rozkaz začněte souboj a kéž vám bohové darují sílu a čest."

Spear se obrátil ke Campanealovi, který se mu uklonil. Spear nepatrně sklonil hlavu, nechtěl tomu vrahovi prokazovat žádnou čest.

Náhle přišel rozkaz a Campaneal se rovnou vrhl na Speara. Měl velký meč. Švihl jím shora dolů a pak do strany, aby Speara zasáhl do boku. Spear otočil zápěstím a sklonil čepel doleva, čímž ránu odrazil. Sám se otočil doprava. Byl to nečekaný pohyb a na okamžik měl nekrytá záda, ale než se stačil Campaneal vzpamatovat, Spear sám provedl výpad, který měl Campaneala zasáhnout do ramene.

Zkušený olaský šermíř však trochu přidřepl a čepel ho neškodně minula, byť jen o palec. Spear musel couvnout, neboť se bál, že by ho jeho vlastní hybnost donutila otočit se a opět odhalit záda.

Oba protivníci si vyměňovali první rány a obcházeli se. Oba přecházeli doleva, stranou od meče toho druhého. Spear si Cam-paneala přeměřoval.

Byl skoro stejně rychlý jako keshanský vrah, ale pomalejší útok víc než vyrovnával tím, že uměl s dlouhým mečem výborně zacházet. Zbraň měl dokonale vyrovnanou a věděl, jak provést složitou kombinaci úderu, fint a ripost.

Každému Spearovu útoku čelil a několikrát Speara před prohrou zachránila jen jeho téměř nadpřirozeně rychlá reakce. Ve chvilce oba muži lapali po dechu a byli zalití potem.

Jásot a pobízení obou soutěžících bez rozdílů pomalu utichly. Nakonec dvůr seděl mlčky, nikdo ani nešpitl, a všichni čekali, co šermíři udělají. Diváci dokonce zadržovali dech a snažili se nemrkat, aby jim neunikl náhlý výsledek, který určitě musel přijít.

Spear cítil stále větší tlak, protože Campaneal byl zdaleka nejlepší šermíř, proti jakému doposud stál. Byl mazaný a neprováděl žádné pravidelné pohyby, jichž by Spear mohl využít. Jak ubíhal čas, Spear cítil, že mu naděje na vítězství uniká. Také cítil, že musí přijít s dokonalým útokem, takovým, který bude lehce "mimo", aby mohl zasadit smrtící ránu, jež bude vypadat jako náhodná. Čas ale ubíhal a jeho se začínala zmocňovat únava. Uvědomil si, že příležitost zabít tohoto muže nejspíš nedostane a dokonce by se ani nemusel těšit z vítězství.

Pak si něčeho všiml. Díval se, jak poručík otáčí meč, aby mohl seknout ze strany, a pak ho obrací a útočí na něj zprava, zatímco jeho vlastní meč se pohybuje na opačnou stranu. Ten pohyb už Spear viděl.

Minuty se táhly a dlouhou dobu se oba soupeři jen obcházeli a snažili se popadnout dech, zatímco hledali otevření. Spear se rozhodl zariskovat dřív, než bude příliš unavený, aby mohl provést konečný výpad.

Začal s poněkud neohrabaným sekem shora a otočil zápěstí, takže rána šla přes jeho levé rameno šikmo dolů na Campanealovo pravé. Pak pomalu stočil ruku, jako by se pokoušel o sek pod Campanealův loket na hrudník, který poručík nakrátko odhalil, když zvedal meč, aby vykryl vysoký útok.

Campaneal si všiml příležitosti, a místo aby pokračoval ve vysokém krytu, bodl ve snaze zranit Speara na pravém rameni.

Spear se nechal nést silou svého pohybu dál, až se ocitl v předklonu, nohy rozkročené, a stáčel se doleva, takže jeho meč mířil hrotem k jeho pravé noze. Místo aby se stáhl, pokračoval v pohybu a pravým kolenem se dotkl podlahy, zatímco Campanealův meč zasáhl jen vzduch. Když si překvapený poručík uvědomil, že minul, a začal se narovnávat, Spear otočil ruku a bodl vzhůru. Zasáhl poručíka do slabin.

Campaneal zachrčel bolestí a zhroutil se na podlahu. Držel se za rozkrok a mezi prsty mu protékala krev. Spear se narovnal a couvl a diváci se jen ohromeně dívali.

Byl to hloupý a nebezpečný pohyb, ale vyšel.

Diváci se nadšeně roztleskali a jásali, když Spear couval od ležícího soupeře.

Přistoupil k němu vrchní mistr a položil mu ruku na rameno na znamení, že zvítězil. Spear zahrál, jak přichází ke Campanealovi a podává mu ruku, aby mu pomohl vstát. Poručík ležel, tvář zkřivenou bolestí, a Spear se zarazil, otočil se a řekl: "Někdo by měl poslat pro ranhojiče. Obávám se, že ta rána je hlubší, než jsem zamýšlel."

Ke Campanealovi přispěchali dva vojáci v oděvu Olaského vévodství a pokoušeli se mu pomoci. Konečně se objevil králův lékař. Rychle ránu prohlédl a nechal poručíka odnést do vedlejší místnosti k ošetření.

Sluhové honem utírali krev z podlahy a ve chvilce byl v sále opět nastolen pořádek.

Spear jen na půl ucha poslouchal, jak ho král a mistr Dvora chválí. Přikyvoval a usmíval se, kdykoliv to bylo vhodné. Když mu král nakonec podal zlatý meč, malou repliku původní trofeje, předložené přede dvěma sty lety hraběti Versi Dangovi, Spear se uklonil a několika slovy poděkoval. Celou dobu si ale říkal, jak hluboká ta rána byla. Pasko ho doprovodil do místnosti, kde předtím odpočíval. Tam na něj čekala vana plná horké vody, a on si dovolil ten přepych a padl na postel, aby mu mohl Pasko sundat boty.

"Skoro jsem prohrál," podotkl.

"Ano," řekl Pasko, "ale jenom skoro.

Snažil se tě utahat. Jsi mládenec při síle, ale on je zkušený voják a má za sebou léta skutečných válek a tažení, takže je proti tobě odolnější. To byla jeho výhoda. Tvoje výhoda byla, že jsi byl ochotný riskovat všechno pro jeden

hloupý pohyb. Ale vyšel ti."

"Ano, vyšel," přiznal Spear. "Skoro jsem prohrál, protože jsem se pořád snažil najít způsob, jak ho zabít, a málem pozdě mi došlo, že pomalu přicházím o šanci vyhrát."

"No, je dokonáno." Pasko postavil boty na zem. "Teď se umyj, protože slavnost už začala a ty jsi čestný host."

Spear si vlezl do vany a přehříval si svaly. "Když si vzpomenu, že jsem se jako malý těšil na koupání ve studeném jezeře," zamumlal.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Pasko šel otevřít, krátce s kýmsi promluvil a pak dveře otevřel dokořán. Vstoupilo několik pážat se šaty hodnými krále. Vrchní páže oznámilo: "Jeho Veličenstvo ti posílá pozdrav, zemane, a přeje si, abys přijal tento oděv jako skromné ocenění a na znamení jeho radosti z tvého vítězství. Jeho Veličenstvo očekává tvůj příchod do hlavního sálu."

"Děkuju," pravil Spear, vstal a vzal si od Paska osušku. "Vyřiď Jeho Veličenstvu, že mě jeho vděčnost nesmírně těší a hned přijdu."

Pážata se poklonila a odešla a Pasko Spearovi pomohl s oblékáním. Šaty byly z nejjemnějšího sukna a padly mu, jako by mu je krejčí šil na míru. "Rád bych věděl, jestli jsou někde taky šaty pro Campaneala," zahloubal se Pasko.

"Určitě," ujistil ho Spear. "To jsou perly?"

"Ano. Kabátec máš pošitý perličkami. Tahle výstroj stojí skoro tolik, co ten roztomilý zlatý mečík, který jsi vyhrál."

Když se mladý vítěz dooblékal, zastavil se před vzácným a drahým skleněným zrcadlem a prohlížel se v něm. Žlutý kabát a černé spodky doplňovala bílá košile a červený klobouk. On však v zrcadle viděl cizince. Na kratičký okamžik se nepoznal. Neviděl ani stopy po tom klukovi z hor, který se třásl na vrcholku studené hory a čekal na svou vidinu. Před sebou spatřil cizince, naparáděného v drahých a módních šatech, městského, vzdělaného mladého muže, jenž hovořil mnoha jazyky, hrál na několik hudebních nástrojů, uměl vařit, malovat, skládat verše a svádět urozené dámy. Na hořký okamžik ho napadlo, jestli je ten chlapec v něm ztracen navždy. Pak takové neveselé myšlenky zahnal a obrátil se k Páskoví. "Pojď, nesmíme nechat krále čekat."

Spěchali do hlavního sálu, kde hofmistr ohlásil Spearův příchod. Spear vstoupil a zamířil ke králi, zatímco lidé okolo nadšeně tleskali.

Vedle královny stál vévoda z Olaska, a když byly vysloveny všeobecné poklony, vévoda popošel blíž a s úsměvem pravil: "Dovolíš na chvilku, mladý pane?"

Spear se nechal odvést stranou. Vévoda Kašpar mluvil klidně, hlas měl hluboký a uklidňující, v protikladu s nebezpečnou povahou, již v něm Spear vycítil. "Když teď turnaj skončil, příteli, máš nějaké plány, co dál?"

Spear řekl: "Musím vyřídit nějaké rodinné záležitosti, ale o tom, co bude teď, jsem moc neuvažoval. Milosti."

"Neustále hledám lidi se zvláštním nadáním, Sokole, a ty mi tak připadáš. Způsob, jakým jsi vyřídil toho keshanského Izmaliho, tě vyzdvihuje nad většinu senním, a jak jsi dnes porazil mého šampióna - no, řekněme, že v Olasku není druhého muže, který by se mohl Campanealovi postavit."

"Lichotíš mi, Milosti."

"Ne," odmítl vévoda tiše. "Prázdné lichotky jsou plýtváním času. Ti, kteří mi slouží, získají chválu, když šiji zaslouží, stejně jako trest, když mě zklamou. S radostí přiznávám, že odměna je u mého dvora na pořadu mnohem častěji než trest, protože jak jsem už říkal, hledám výjimečné lidi."

Vévoda se podíval za Speara, a když se mladík otočil, uviděl přicházet štíhlou ženu se zlatými loknami a lehkým úsměvem na rtech. Spear se tvářil neutrálně, když ho vévoda představoval:

"Drahoušku, představuji ti zemana Speara Sokola z Ostrovního království." Obrátil se na Speara. "Zemane, toto je má společnice lady Rowena z Talsinu."

"Má paní." Spear se uklonil.

"Je mi potěšením, zemane. Do města jsem dorazila pozdě, ale podařilo se mi dostat do paláce včas na poslední souboj. Byl jsi úchvatný."

"Tvá chvála je přehnaná, lady," řekl Spear.

Žena se obrátila k vévodovi a pronesla: "S poručíkem je to smůla."

"Ano, to je," přitakal Kašpar a ke Spearovi dodal: "Aha, ty jsi to neslyšel, že? Tvůj meč přesekl tepnu ve slabinách. Je zrádná, zatáhne se do těla, když se přeruší. Můj poručík, žel, vykrvácel, než sehnali kněze-léčitele."

Spearovi se na okamžik zastavilo srdce, "To je skutečně politováníhodné, Milosti," vypravil ze sebe nakonec.

"Víš, je to teprve čtvrtý smrtelný úraz v historii turnaje a ty jsi zodpovědný za dva z nich a navíc ve stejný den. Dnes odpoledne to bylo ospravedlnitelné, vzhledem k okolnostem, ale to večer... je nešťastná událost. Ta rána byla vražedná."

Spear ztuhl a vévoda dodal: "Špatná volba slov, příteli. Pozorně jsem souboj sledoval a ty jsi bodl naslepo. Myslím, že jsi ani neviděl, kam tvůj hrot míří.

Nepochybně to byla nehoda."

"Velice mě mrzí, že jsi kvůli mně přišel o skvělého důstojníka," prohlásil Spear.

"Můžeš mi to vynahradit, když přijedeš do Opardumu a vstoupíš do mých služeb," sdělil mu vévoda.

Spearovi se rozbušilo srdce prudčeji. "Zvážím to, Milosti. Jak jsem říkal, jisté rodinné záležitosti teď vyžadují mou pozornost, ale jakmile to vyřídím... tak snad."

"Dobrá. Nyní mě omluv." Vévoda natáhl ruku a odvedl lady Rowenu pryč.

Spear se vrátil k čekajícímu Páskoví a cestou přijal několik pochvalných poznámek. Když Pasko uviděl, jak se tváří, zeptal se: "Co se stalo?"

"Musíme okamžitě odejít a zjistit, kde číhá Magnus." Rozhlédl se po sále. "Určitě tu někde bude."
"A pak?"
"Pak mu řeknu, že vím, kdo na mě poslal ty vrahy. Byl to vévoda z Olaska."
"Jak to víš?"
"Věděl, že ten vrah byl Izmali. To věděl jistě jenom Magnus, protože byl v Keshi. Jediný způsob, jak to mohl zjistit Olasko, je, že si najal jeho klan, aby ho poslal."
Paskův výraz se změnil. "Najdu ho," slíbil.
Když procházel kolem Speara, mladý šermíř ho chytil za ruku. "Ještě jedna věc," dodal.
"A co?"
"Ta žena s Olaskem."
"Ano, co je s ní?"
"Je to Alysandra."

18

Možnosti

Magnus přecházel sem a tam.
"Poslal jsem otci zprávu o Alysandře. Čekám na odpověď."
"Tys nevěděl, že je u vévody?" podivil se Spár.
"Ne," přiznal Magnus. "Neznám všechny podrobnosti otcova plánu. Vím jenom, že z ostrova odešla asi rok po tobě."
"Nikdo mi to neřekl."
Caleb seděl mlčky v rohu Spearova bytu. "Nebyl k tomu důod, Speare. Dostal jsi tvrdou lekci, ale usoudili jsme, že ses přes ni dostal. Kromě toho mnoho z těch, kdo byli zároveň s tebou na ostrově, přichází a odchází za různými úkoly, když je otec pošle."
"Předpokládám, že pracuje..." Chtěl říci "konkláve", ale varovali ho, aby se o něm nezmiňoval nikde, kde by ho mohl slyšet někdo nepovolaný, a kvůli té záležitosti s vévodou Olaským byl zvlášť opatrný. Místo toho větu dokončil: ".. .pro nás."
"Kdyby ne," podotkl Magnus, "už bys byl mrtvý. Kašpar o nás neví nic konkrétního, ale ví, že tu je někdo, kdo se snaží jemu a jeho spojencům zhatit plány. Kdyby jen tušil, že patříš k opozici. .." Pokrčil rameny a větu nedokončil.
Spear zavrčel: "Mohl jsem jí něco říct bez přemýšlení."
"Pokud bys byl tak necvičený," opáčil Caleb, "nikdy by ses nedostal tak daleko, Speare." Vstal a přešel k bratrovi. "Kdo na ni dohlíží?"
"Matka."
Caleb potřásl hlavou a smutně se usmál. "V tom případě je možné cokoliv, a proto nikomu z nás neřekli, že je Alysandra tady na východě." Obrátil se na Speara. "Matka se ze všech nejméně ráda dělí o informace. Má to co dělat s její minulostí, ale ať je důvod jakýkoliv, tohle není poprvé, co se do něčeho pustila, aniž by se aspoň obtěžovala říct o tom otci."
Magnus vyvrátil oči. "Ty souboje,.." Pak pokračoval: "Caleb má pravdu. Večer s matkou promluvím a zkusím ji přesvědčit, aby mi prozradila, co Alysandra u vévody dělá."
Ozvalo se zaklepání na dveře. Pasko se šel podívat, kdo to je, a ostatní zmlkli. "Nejspíš nějaké pozvání," utrousil Pasko cestou po schodech dolů.
"Sláva přináší mnoho nových přátel." Spear mluvil suše a šklebil se u toho. "Za poslední čtyři hodiny mi přišlo na deset pozvání na večeři."
Pasko se vrátil a podal Spearovi psaníčko. Byla na něm pečeť, jakou ještě nikdy neviděl, a Pasko dodal: "Je od lady Roweny zTalsinu."
Spear zlomil pečeť a přečetl si zprávu. "Píše, že za dva dny odjede s vévodou a možná už nebude mít příležitost se se mnou vidět, tak posílá zprávu. Olasko ještě v létě vytáhne do Vysokých Pustin."
"Odřízne tak z východu přístupy ke svému vojsku, až napadne Farindu," doplnil Caleb.
"Což znamená, že na jaře vpadne k Orodonům," zavrčel Spear, znovu si zprávu přečetl a obrátil se k bratrům. "Aspoň to vypadá, že Alysandra pořád ještě pracuje pro vaši matku."
"Zřejmě ano," připustil Caleb.
"Co chceš dělat dál, Speare?" zeptal se Magnus.
"Já myslel, že mi to řeknete vy."
Magnus se opřel o hůl. "Nemůžeme na ty, které pošleme do světa, aby pro nás pracovali, dohlížet na každém kroku. Do Roldemu jsme tě poslali, aby sis udělal jméno a získal přístup k mocným. Takových lidí máme po celém království spoustu a skoro stejně tolik i v Keshi. Agenty do východních království teprve vysíláme.
Když ale usoudíme, že agent je připravený, necháme ho, aby sám rozhodl, jak nejlépe sloužit naší věci."
"Věděl bych, jak lip sloužit, kdybych chápal, o co tu jde, Magnusi."
Magnus zvedl ruce a pohyboval rty a Spear měl dojem, že v místnosti se trochu víc setmělo. "Dovnitř tohohle kouzla nikdo minutku dvě nedosáhne." Přešel ke stolu a posadil se. "Speare, my jsme agenti dobra. Vím, že jsi to už slyšel, a hodně z toho, co jsme na tebe naložili, tomu na první pohled odporuje, aleje to pravda. Spoustu věcí ti pořád

ještě nemůžu prozradit, ale teď jsi v našich službách přišel sem a tohle musíš vědět.

Vévoda z Olaska má ve svých službách jednoho muže. Ten muž s ním do Roldemu nepřijel, což mě nijak nepřekvapuje. Poslední dobou málokdy opouští Opardum. Je možné, že matka poslala Alysandru do Olaska, aby ovlivnila Kašpara, ale pravděpodobnější je, že tam dává pozor na toho muže.

Používá jméno Leso Varen, je to však jenom jedno z desítky dalších jmen, které za léta použil. Otec s ním kdysi bojoval. Je v podstatě otcovým protějškem u nepřítele, protože je nesmírně mocný a lstivý mág. Je šílený, ale není hlupák. Je neuvěřitelně nebezpečný a je skutečným jádrem všeho zla za Kašparovou ctižádostí."

Caleb důrazně pronesl: "Magnus nepřehání, Speare. Ten muž je vtělením zla."

Magnus dodal: "Tolik bys měl vědět. My, kdo sloužíme mým rodičům a ostatním, kteří nás vedou, nedosáhneme za svého života vítězství, nedojde k tomu ani za životů dětí našich dětí.

Bojujeme, protože musíme. Zlo má výhodu, protože mu slouží chaos a zmatek. Může ničit a kazit, zatímco my musíme chránit a budovat. Náš úkol je těžší."

"Nakor nám s Magnusem kdysi řekl, že ze své podstaty je zlo šílené, a jestli si vzpomeneš na zničení své vesnice, tak musíš souhlasit," přidal se Caleb.

Spear kývl. "To, že Kašpar zničil můj lid jen kvůli své ohavné ctižádosti... to je opravdu šílené."

"Takže k věci," vložil se do hovoru opět Magnus. "Zlo nikdy úplně neporazíme, ale snažíme se ho zastavit, zachránit před jeho silami, jež jsi jako chlapec poznal, tolik nevinných, kolik to jen půjde. Proto jsme se v radě dohodli, co je třeba udělat, ale každý z nás hraje v tom, jak dosahujeme cílů, které jsme si vytyčili, jinou roli."

"Je tím cílem zabít Kašpara?" ujišťoval se Spear. "Možná," připustil Caleb. "Téměř jistě, nakonec, ale zrovna teď musíme hrát o čas a pokusit se zarazit Leso Varena. Když se nám ho podaří nějak zničit, naši nepřátelé se vrátí zpět... o několik století."

"Teď mluvíš o věcech, které si neumím představit, Calebe. Já tu za několik století nebudu," upozornil ho Spear.

"To je zvyk, který získáš od lidí s delší dobou života," přiznal Magnus. "Ne, Speare, nečekáme, že všechno pochopíš, ale jestli si dokážeš představit, že se jednoho dne staneš otcem, tak to, co uděláš dnes, zajistí tvým dětem bezpečnější budoucnost."

Spear chvíli mlčel. Své vlastní minulosti, tomu, kým býval, se natolik vzdálil a ztratil se v roli Speara Sokola, že už vůbec nedokázal myslet na nějaký osobní život, který by snad mohl jednoho dne vést, a na plození dětí. Pak si vzpomněl na ty opojné týdny s Alysandrou, když si představoval, že spolu budou navždycky. Ona možná hrála falešně - ať už měla jakékoliv důvody - a on ji za to mohl nenávidět, ale jeho city byly skutečné: chtěl se oženit a být otcem. Konečně promluvil: "Tohle chápu."

"Dobře," pochválil ho Magnus. "Promyslel sis už Kašparovu nabídku?"

"Uvažuju o ní. Určitě zajedu do Opardumu a poslechnu si, co mi nabízí, ale neumím si představit, že bych mu sloužil."

"Dostal by ses blízko, Speare," upozornil ho Caleb. "Mohl bys naší věci hodně pomoct, kdyby ses připojil ke Kašparovi a dokázal získat přístup k Leso Varenovi."

"Jsem Orosini," odtušil Spear. "Možná vypadám jako gentleman z Roldemu nebo šlechtic z království, ale pořád jsem Orosini." Sáhl si na tvář. "Možná nemám tetování, ale jsem Orosini."

Caleb se na něj jen mlčky díval a čekal, až to dokončí. Magnus zvedl obočí, i když také mlčel.

"Když složím slib věrností Kašparovi, dodržím ho. Nedokážu dát falešný slib. Není to možné. Nemůžu sloužit konkláve a zároveň Kašparovi. Je mi jasné, jak to dokáže Alysandra a ostatní, ale já ne." Ztišil hlas.

"Jsem možná poslední ze svého lidu, ale takové jsou naše způsoby a já je neopustím."

"V tom případě to nesmíš udělat," prohlásil Caleb. "Kromě toho," dodal Magnus, "bude mít Kašpar prostředky, jak zjistit, jestli někdo nepřísahá falešně. Leso Varen možná nedokáže číst myšlenky jako takové, ale soudím, že pozná, jestli lžeš."

"Co tedy," zeptal se Speara Caleb, "hodláš podniknout?" "Řekl jsem Kašparovi, že přijedu do Opardumu, až vyřídím nějaké rodinné záležitosti." "A jaké rodinné záležitosti?" optal se Magnus. Spear s hlubokým povzdechem, jako kdyby ze sebe vypustil něco zmučeného a rozzlobeného, odpověděl: "Pomstu."

Muž přepadl dozadu a převrhl stůl. Lidé okolo se rozprchli, protože se nikdo nechtěl zaplést s očividně rozzuřeným mladým mužem, jenž stál nad sténající hromádkou, s níž právě praštil o stůl.

Byl to širokoplecí mládenec, podle vzhledu asi dvacetiletý, hladce oholený, s jasnýma očima. Vlasy měl dlouhé, stažené dozadu a spletené a na hlavě černý šátek, jak to nosili piráti z Quegu. Očividně to však pirát nebyl, protože měl jezdecké holínky a dlouhý tenký meč, ne těžký sekáč. Nicméně vypadal stejně hrozivě jako bukanýr vrhající se na loď a každý mohl vidět, jak je navztekaný.

Podíval se na ležícího muže, který si hřbetem ruky otřel ústa, a zeptal se: "Kde je Krkavec?"

Muž se pohnul, jako by chtěl vstát, a Spear mu podkopl ruku, takže znovu upadl. "Kde je Krkavec?" zopakoval.

Spear zůstal v Roldemu až do slavnosti zimního slunovratu, a pak se vrátil ke Kendrickovi. Tam zůstal a znovu prožíval radosti, jaké tam dříve poznal. Většinu času trávil s Leem v kuchyni, kde vařili nové pochoutky. Lea sice ohromil pokrok, jaký Spear udělal v otázkách stolování a vína, přesto s ním v kuchyni zacházel jako s hloupým děckem.

Kromě Lea, jeho ženy, Gibbse a Kendricka byli v hostinci lidé Spearovi úplně neznámí. Meggie byla pryč, nikdo nevěděl, kam se poděla, a Gibbse překvapilo, když mu Spear pověděl, že Lela je v Krondoru. Spear byl taky smutný, protože Lars se v zimě utopil v jezeře, když se pod ním prolomil led.

Poté se Spear vydal do Latagore a našel ho ve stejném stavu, v jakém bylo, když tam byl s Calebem na návštěvě, třebaže mělo nového dominara, jednoho z Kašparových lokajů. Bylo tu víc stráží, ale jinak se lidé věnovali svým záležitostem, sluníčko svítilo a nic nenaznačovalo, že tu jsou ve hře temné síly.

Spear se nenápadně vyptával na nadcházející konflikt. Ve Vysokých Pustinách se už bojovalo, protože Olasko se tam přesunul, avšak tlupy žoldnéřů, které se k takovým střetům obvykle sbíhaly, tentokrát kupodivu chyběly.

Muž na podlaze byl Zemos a byl ochotný za jistou cenu se Spearem promluvit, neboť předpokládal, že je to žoldnéř hledající práci. Zemos byl podle několika hospodských jakýsi zprostředkovatel, který za správnou cenu mohl člověku najít místo u nějaké žoldnéřské bandy. Jakmile se ale vynořilo Krkavcovo jméno, Zemos jako by zapomněl všechno, co věděl o žoldnéřském povolání.

Spear se rozhodl, že mu trochu povzbudí paměť. "Vidím, že pořád napadáš lidi," poznamenal hlas z konce baru. Spear se ohlédl přes rameno a uviděl tvář, jež mu byla matně povědomá. Chvíli mu trvalo, než muže poznal. "John Creed," řekl nakonec. "Jenom když najednou zapomenou informace, za které jsem zaplatil."

Zemos vyhrkl: "Zlato ti vrátím. Myslel jsem, že jenom hledáš místo."

Creed přistoupil ke Spearovi. "Odpusť, ale nevzpomínám si na tvý jméno."

"Spear Sokol."

Creedovi se v očích mihlo poznání. Kývl. "S tímhle hlupákem se nikam nedostaneš." Strčil do Zemose nohou. "Vstávej."

Když Zemos vstal, Creed zabručel: "Vrať tady mládenci jeho zlato a neslibuj, co nemůžeš dodržet."

Zlato bylo navráceno a Zemos vyběhl z hostince s rozraženým rtem. Creed se rozhlédl. "Co kdybychom se trochu prošli a našli si lepší krčmu?" Spear přikývl a následoval ho ven. "Co se stalo s tím chlapíkem, se kterým jsi cestoval? S tím, co tě praštil židlí, aby mi zabráni tě zabít?" zeptal se Creed s úsměvem.

"Proč?"

"Protože bych mu chtěl poděkovat. Došlo mi to teprve teď, ale ty jsi ten mládenec, co vloni vyhrál ve Dvoře mistrů, viď že jo?"

Spear kývl. "Neuvědomil jsem si, že se takové zprávy dostanou až sem."

"Ale ano, můj mladý šampióne," ujistil ho Creed. "A tak si myslím, že tvůj přítel si zaslouží my poděkování, páč jestli jsi tak dobrej, mohl bys mě pěkně zrychlovat."

Spear se zazubil. "Od našeho prvního setkání do toho turnaje jsem hodně cvičil. Tenkrát bys mě nejspíš rozpáral v první minutě."

"Rozhodně bych se o to pokusil, a to by byla škoda. No, proč vlastně hledáš tu svini Krkavce?"

"Máme spolu nějaké účty," zabručel Spear.

"Nepochybně krvavé."

"Ano."

Procházeli ulicí a Creed řekl: "Povídá se, že táboří u Pobřežní Hlídky a připravuje se za pár týdnů vytáhnout na sever."

"Chce začít vypalovat orodonské vesnice," prskl Spear. "Totéž udělal před několika lety s Orosinii."

"To bylo hnusný," prohlásil Creed. "Nevadí mi za žold bojovat a rozhodně nemám problémy s tím, když mám rozpárat chlapa, co drží meč, ale zabíjet ženy a děti není něco, Čeho bych se chtěl zúčastnit. Spousta mládenců na to pohlíží stejně, a tak Krkavec platí ze všech nejvíc. Ale děje se tu něco divnýho."

"A co?"

"Zemos a ostatní, kteří se tě obvykle snaží dostat k nějakýmu žoldnéřskými kapitánovi, aby získali provizi, nevedou obchody jako obvykle."

"Co tím myslíš?" Dorazili k dalšímu hostinci a Creed ukázal bradou, že by měli vstoupit.

Uvnitř byl klid, u stolů sedělo jen asi půl tuctu lidí zabraných do tichého hovoru. Jeden kývl Creedovi a ten pozdrav opětoval. Pak se se Spearem posadili ke stolu. "Myslím tím, že najednou nikdo neví, kde je Krkavcův tábor, ani tábory pár dalších kumpanií, který všechny nejspíš pracujou pro Olaska."

"Lidi vědí, že za tím vším je Kašpar?"

"Když zabíjíš lidi za peníze, tak chceš vědět, kdo tě platí," podotkl Creed. "Krkavec za příslib podílu z kořisti nedostane moc dobrých mečů. Ti horalové a rybáři nemají moc cenností, co by se daly ukrást. Krkavec musí mít záruky a chlapi musí vědět, odkud to zlato pochází, aby si mohli být jistý, že na konci tažení svý sliby splní." Odmlčel se a rozhlížel se kolem sebe. "Faktem je," pokračoval po chvíli, "že některý mládenci doufají, že se ukáže druhá strana a začne verbovat."

"Druhá strana?"

"Orodonové. Nejsou sice bohatí, ale mají zlato a další zboží."

Spear dal znamení výčepnímu, aby jim přinesl dvě piva. "Proč by se někdo stavěl útočícímu vojsku?"

"To nebude vojsko," vysvětloval Creed a předklonil se. Rozcuchané světle hnědé vlasy mu spadaly do očí, takže vypadal nebezpečně. "Budou to dvě, možná tři kumpanie. Budou útočit na vesnice po celým pobřeží, spolíhat na moment překvapení, že se tam dostanou a odvedou svou špinavou práci, než se to roznese."

Spear kývl. Přesně tak se to stalo, když vyhladili orosinské vesnice. "Takže když bude jedna vesnice na Krkavce a jeho muže připravená a zadrží je, celé tažení se rozpadne?"

"Správně. Jeden dobrý boj, a pokud vyhraješ, Kašpar bude muset svůj přístup k Orodonům upravit. Možná s níma začne vyjednávat, aby ho nechali na pokoji, až vytáhne do Vysokých Pustin. Vím, že nechce bojovat na dvou frontách - to nechce žádnej generál."

Spár kývl. "Co potřebuješ, abys dal dohromady kumpanii?"

"Já?" Creed se usmál. "Já nejsem kapitán. Můžu naverbovat chlapce, za týden ti jich seženu tak padesát, ale velet ne. Proč?"

"Uvažuju o tom, že to mohl být chytrý tah, dát dohromady kumpanii, vyjet na orodonskou hranici a zjistit, jestli bychom se nedohodli."

"My?"

"Jistě. Hledám Krkavce, protože si hodlám namotat jeho střeva na rozen, a stejně klidně se mu postavím v boji, jako ho vystopuju v lesích a vyhnu se jeho žoldnérům."

"Mluvíš tady o pěkně tvrdým oříšku, chlapče."

"Já vím, ale je to osobní záležitost."

"Tohle budeš potřebovat," prohlásil Creed, když jim hostinský přinesl pivo. Spear zaplatil a Creed pokračoval. "Potřebuješ dost zlata, abys zaplatil padesáti mužům za tři měsíce, ať už nabídneš jakejkoliv bonus."

"To můžu zařídit."

"Pak potřebuješ zásoby, vozy - nejmíň dva - a mezky. Pokud dostaneš nějaký sapéry, bude tě to stát víc, ale zase uchrání pár životů a Krkavce a ostatním kumpaniím kapku znepříjemní přiměj útok."

"Pokračuj."

Creed mluvil dál a Spear ho pozorně poslouchal. Celé odpoledne spřádali plány. Za soumraku jim hostinský přinesl večeři a oba muži rozmlouvali až dlouho do noci.

Když se rozednilo, zástup jezdců pomalu vjel do průsmyku. Creed se choulil pod těžkým vlněným pláštěm. "Pozorujou nás, Speare," podotkl.

"Já vím. Už poslední půl hodiny, co jsme přejeli ten hřeben."

Latagore opustili před týdnem, čtyřicet šermířů a lučištníků, rota dvanácti sapérů, půl tuctu nosičů a dva vozy. Postupovali pomalu a Spear vysílal zvědy jen na krátké vzdálenosti, protože cestou k Orodonům nechtěl působit moc hrozivě.

Na hranici mezi Latagore a zemí Orodonů se utábořili v malém hostinci a Spear tam získal spoustu informací o krajině na druhé straně hor. Dostat se na louku, kde spali včera, jím trvalo tři dny. Tábor zrušili hodinu před východem slunce.

"Jestli ten hostinský věděl, o čem mluví," utrousil Creed, "tak první vesnice je asi pět mil daleko."

"Blíž, myslím," usoudil Spear, "Hlídky by tak daleko od domova nestavěli."

"Leda by čekali trable," odtušil Creed.

Jeli dál a v podhůří se Spear cítil skoro jako doma. V dálce viděl opar, o němž věděl, že visí nad mořem, ale jinak mu terén bolestně připomínal rodné hory. O kus dál zahlédl kouř. "Ohně na vaření," zamumlal, obrátil se ke svým mužům a sdělil jim: "Utábořite se tady, než se vrátím, ale dávejte si pozor."

Muži mručeli a udělali pár vtipů, ale on byl jejích kapitán a dobře je platil, takže ho poslechli. Creed Speara přesvědčil, aby se ujal velení, jinak hrozily potíže. Muži, kteří bojovali bok po boku či proti sobě neradi přijímali rozkazy od sobě rovných, ale od mladého kapitána, očividně šlechtice, to bylo něco jiného, zvlášť když jim zaplatil předem.

Spár jel dál, pomalu, nechtěl, aby to vypadalo, že spěchá nebo je nervózní. Vycítil, že ho pozorují, a jak se přiblížil k orodonské vesnici, věděl, že nedaleko budou luky a meče.

Zahlédl palisádu. Brána byla zavřená. I když nahoře nikoho neviděl, věděl, že tam muži jsou, stejně jako jich muselo být plno v lesích za ním.

Dojel na dostřel luku od brány a sesedl.

Místo, aby promluvil, dřepl si, váhu přenesl hlavně na pravou nohu a levou trochu natáhl, aby udržel rovnováhu, podle zvyku svého lidu. A čekal.

Uběhla skoro hodina, než se brána otevřela a ven vyšel muž. Vypadal na něco kolem šedesátky, vlasy měl šedé, ale nesl se jako zdravý a silný člověk. Došel ke Spearovi a dřepl si stejně jako on. Neřekl nic.

Spear pomalu začal svým rodným jazykem: "Chci vyjednávat s Orodony."

"Mluvíš jazykem Orosiniů," podotkl muž se silným přízvukem. "Tu řeč jsem neslyšel, co jsem byl chlapec." "Jsem Orosini." Muž se usmál. "Nejsi. Nemáš znamení."

"Jsem Spár stříbrného sokola z Kulaam, jako chlapec zvaný Kielianapuna. Mou vesnici zničili v můj jmenovací den, když jsem čekal na Shatana Higo na jmenovací vidinu. Ti, kteří zabili mé lidi, mě považovali za mrtvého. Jsem poslední Orosini."

"Kdo jsou tví lidé?"

"Jsem syn Losino volání za rozbřesku a Šepotu nočního větru, vnuk Smíchu v očích. Můj bratr byl Sluneční ruka a sestra se jmenovala Miliana. Všechny zabili a já jsem si přišel pro pomstu."

"Proč jsi sem přišel pro pomstu, Spáre stříbrného sokola?"

"Přicházejí muži, kteří chtějí vypálit vaši vesnici, zabít vaše lidi a váš popel rozsypat do větrů. Stejní muži, co zničili Orosíme."

"Jmenuju se Jasquenel," představil se starý náčelník. "V našem jazyce to znamená Lamač skal. Pokud máš něco proti našim nepřátelům, tak jsi přítel a jsi tu vítaný. Co ti ostatní, které jsi nechal v horách?"

"To jsou mí muži," vysvětloval Spear. "Poslouchají mě a budou bojovat vedle tvých válečníků. Na voze mám zbraně a přivedl jsem sapéry, protože pokud útočníky zaženeme a vy budete varovat ostatní vesnice, pak můžete své lidi zachránit."

Stařec kývl a vstal. "Smíš vstoupit do vesnice. Pošlu muže, který mluví obecným jazykem, aby sem přivedl tvé

muže. Dnes v noci budeme slavit a probereme, co je třeba udělat, až vetřelci přijdou."

Spear taky vstal, napřáhl ruku a orodonský kapitán mu sevřel předloktí stejným způsobem, jakým se vítávali Orosiniové. Jasquenel pravil: "Jsi vítaný, Spáre stříbrného sokola."

Spear se usmál. "Mezi svými jsem známý jako Spear Sokol. Nevědí, že jsem Orosini, a považují mě za šlechtice z Ostrovního království."

"Tak ti též budeme říkat Spear Sokol. Pojď. Půjdeme dovnitř a promluvíme s ostatními muži z vesnice."

Spear starce následoval, koně vedl za sebou. Když prošel palisádou, pocítil stesk. Tolik se to tu podobalo jeho domovu, a přesto tu bylo vše natolik jiné, aby věděl, že není doma.

Pro něj už nikdy domov existovat nebude.

19

Obrana

Spear čekal.

Jasquenel stál vedle něj na palisádě a pátral po prvních známkách vetřelců. Spear si po kdo ví pokolikáté opakoval všechny věci, které za posledních deset dní vykonali. Do okolních vesnic vyslali běžce, odkud zase poslali další běžce do vesnic dál na severu. Pokud by se Krkavec a jeho kumpanie probojovali přes jejich vesnici - Quealu - budou s nimi bojovat ve všech ostatních vesnicích, dokud je nezazenou na jih.

V těch deseti dnech ho postihovaly záchvaty smutku a stesku, protože mu nic tolik nepřipomínalo domov jako Queala. Orodonové nebyli Orosiniové, ale bylo jasné, že kdysi byli blízkými příbuznými, protože měli mnoho stejných zvyků. Byla tu známá dlouhá chýše, kde se muži scházeli k poradám, a kulatá chýše, kde pracovaly ženy. Šaty a zvyky měli také podobné. Byly tu však i rozdíly, a často mu právě ty nejvíc připomínaly, kolik ztratil.

Queala byla větší než jeho vesnice, protože v ní žilo třicet rodin, oproti tuctu v Kulaam. Byly tu čtyři společné budovy, dlouhá chýše mužů, kulatá ženská, společná kuchyně a lázeň. Uvnitř palisády stály menší chýše a volná zůstala jen náves.

Spear se zadíval na mýtinu před palisádou. Sapéři tu vykopali pasti a překryli je plátnem, pak přidali něco hlíny a vítr a trocha sněhu, který napadl předevčírem, je dokonale zakryly. Ze země nenápadně trčel klacek asi sto yardů napravo a padesát yardů před palisádou a na kraji mýtiny ležel velký balvan. Od balvanu ke klacku a od klacku k bráně vedla bezpečná cesta, jinak člověk riskoval, že se nabodne na nějaký ostrý kůl.

Spear uvažoval o obraně vesnice a uvědomil si, že měl štěstí. Na vesnici bylo možné zaútočit jen ze dvou stran. Na severu byl příkrý svah, na který se nemohlo vyškrábat víc lidí naráz, a dva lučištníci to tu snadno ubrání, pokud by nějací útočníci byli tak hloupí a vydali se tudy. Na východě byla asi šedesát stop hluboká strž.

Sapéři sestavili dva mohutné praky. Speara tito muži fascinovali, jak dokázali odejít do lesa s několika prostými nástroji a provazy, několika hřebíky a kolíky, a tři dny nato se vrátili s působivými stroji.

Gaskle, jejich vůdce, tvrdil, že kdyby měli dobrého kováře, nějakou železnou rudu a kovárnu, za týden by mu postavili slušný trébuchet, ale Spear usoudil, že velké praky budou stačit, protože nejspíš budou moci vystřelit jen jedenkrát, než se Krkavec a jeho muži dají na ústup.

Spear viděl, že sapéři posílili palisádu pro případ, že by útočníci použili dobývací beran. Nebylo pravděpodobné, že by si přivezli těžký beran se střískou, ale mohlo by je napadnou strčit pod kmen stromu dřevěná kolečka a beran spustit z kopce k bráně. Měl by se odrazit, pokud by po cestě nespadl do některé jámy. Spear byl spokojený, zřejmě udělali všechno, co se dalo.

A tak čekali. Předevčírem poslaly hlídky zprávu, že jižními prů-smyky projíždí tlupa ozbrojených mužů a shromažďují se na louce půl dne jízdy na jih. Spear se podíval na oblohu. Blížilo se poledne, takže útok mohl přijít každou chvíli. Podíval se na jižní hradbu. John Creed jeho pohled opětoval a kývl. V lese nebylo nic vidět.

Spear uvažoval. Nebyl odborník na strategii a taktiku, přečetl na toto téma jen pár knih, když studoval v Saladoru, a s válčením neměl praktické zkušeností. Uměl zacházet s mečem při soubojích, ale nevěděl, jestli mu to poslouží na bitevním poli. Proto se spoléhal na Johna Creeda a jeho zkušenosti. V kumpanii nebyly žádné hodnosti, ale všem bylo jasné, že Creed je neoficiální zástupce velitele.

V této chvíli se třicet mužů kumpanie povalovalo ve dveřích nebo pod ochozem na hradbě a šetřilo energii na boj. Spear poslal několik mužů do dalších dvou vesnic na cestě s nějakými sapéry, aby jim pomohli s obranou.

Podle toho, co se povídalo, mířily na sever dvě, možná tři kumpanie. Speara občas přepadl strach, že Krkavec a jeho banda napadnou jinou vesnici a Quealu přenechají druhé kumpanii, čímž přijde o svou pomstu. Snažil se to vyhnat z hlavy a spokojit se s tím, co mu osud přinese. Tak nebo tak uchrání Orodony osudu Orosiniů. Nakonec si Krkavce a ty, kdo ublížili jeho lidem, najde - jestli ne v příští bitvě, tedy v nějaké jiné.

"Znamení," ozval se Jasquenel.

Spear se podíval, kam stařec ukazuje, a zahlédl odraz slunce ze zrcátka. Čekal a počítal, a když se signál začal opakovat, poznamenal: "Jižním průsmykem se blíží dvě stě jezdců." Rychle počítal. "Necelá hodina. Creede!" křikl.

"Ano, kapitáne?"

"Od jihu přichází dvě stě jezdců."

Creed mávl rukou, věděl, že to slyšela celá vesnice. "Jsme připravení."

Spear kývl. Byli připravení. Orodonští válečníci se stavěli na palisádu, každý s vlastní zbraní a novým mečem a lukem, které Spear přivezl. Jak Spear odhadoval, Orodonové, stejně jako jeho lidé, měli sbírku zbraní od těch, jež byly užitečné k lovu, po ty, co nebyly k ničemu. Meče byly rodinným pokladem, předávaným z otce na syna s doprovodnou

historkou, jak se na něm objevil každý vrub. Byly obtěžkané cí a po prvním úderu se zlomí.

I když měli Orodonové dobré lovecké luky, válečné byly lepší. Muži z Quealy nebyli hloupí. Odhodili své krátké luky a přijali nové, kompozitní zvratné luky, které Spear koupil v Roldemu od jednoho keshanského kupce. Poprvé jednu z těchto zbraní viděl u Rondara, protože to byla oblíbená zbraň Ashuntů pro střelbu za jízdy. Byly složené z kosti a dřeva a ošetřené, aby se ohýbaly jedním směrem, načež se prohnuly na obrácenou stranu. Luky byly krátké a měly překvapivě velký tah. V rukou silného lučišt-níka dokázal takový luk prostřelit lehčí zbroj jako kuše. A Sper přivezl i kuše. Byla jimi vyzbrojená desítka orodonských žen. Kdyby byla proražena brána a jezdci vjeli do vesnice, z každé chýše, kolem níž projedou, se na ně sesypou šipky.

Starší děti byly také vyzbrojené. Každé dítě starší deseti let mělo nějakou krátkou čepel a těm nejstarším navíc ukázali, jak natáhnout a nabít kuši a vystřelit z ní. Spearovi stačilo u prvního táborového ohně hned první noc vysvětlit, co se stalo se ženami a dětmi jeho kmene, aby muže přesvědčil, že mají odložit tradiční ukrývání rodin v kulaté chýši. Orodonští muži byli milující manželé a otcové. Rychle svým ženám a dětem pomohli připravit se k boji.

Creed přešel přes vesnici a připojil se ke Spearovi. "Kéž bys mě nechal vzít půl tuctu mládenců do lesa, kapitáne."

"Já vím, a kdybych neposlal muže do okolních vesnic, nechal bych tě."

"Zlomí je to, když jim nakopem prdel ve chvíli, kdy budou chtít ustoupit. Znám žoldnéře, a i když je Krkavec vražednej maniak, některý jeho mládenci toho budou chtít nechat Jestli to začne vypadat, že skončí všichni pod drnem. Ne všichni si myslí, že jsou nezranitelný."

"Můžeme je zahnat odsud."

"No, řeknu to ještě jednou. Ty jámy je drží venku a nás vevnitř." Ukázal na klacek označující bezpečnou cestu. "My se musíme dostat tam a pak k tomu šutru, a jestli jich do jam pár spadne, dojde jim to. Krkavec může poslat tři lučištníky támhle ~" ukázal na místo v poměrném bezpečí mezi stromy, "- aby nás tu udržel, než se přeskupí. Jestli nezabijem aspoň polovinu jeho mužů, začne oblíhání, a tomu parchantovi nebude trvat dlouho, aby si to uvědomil." Náhle zavětřil. "Kouř!"

Jasquenel se přidal: "Ano! Kouř ze smůly!"

"Chtějí to tu spálit," pronesl Spear ponuře. "Mou vesnici taky při útoku zapálili." Otočil se a křikl orodonsky. "Lučištníci! Nejdřív miřte na jezdce s pochodněmi!" Totéž zopakoval pro své muže. Lučištníci na hradbách kývali na souhlas. Spear se obrátil ke Creedovi. "Měl by ses vrátit na jižní hradbu. Určitě zaútočí z obou stran."

Creed kývl a vrátil se na místo. Hlídka na jihozápadním rohu palisády zavolala: "Muži v lese!" a náhle z lesa vyjeli jezdci a hnali se na mýtinu.

"Miřte pořádně a neplýtvejte šípy!" zařval Creed. Spear se fascinovaně díval, jak jezdci cválají k první řadě pastí. Pátral mezi nimi, zda nezahlédne Krkavce nebo někoho, kdy by vypadal jako ti, kteří pobili jeho rodinu. Byli to však jenom muži a jemu se stahovala hruď při pomyšlení, že někdo z těch, zodpovědných za smrt jeho lidí, by mohl vyváznout bez trestu. První jezdec se dostal k řadě pastí. Speara napadlo, zda není plátno s hlínou příliš pevné, protože kůň na ně došlápl a chvíli se nic nedělo. Potom se plátno a rám z větví pod ním propadly a kůň šel k zemi. Jezdec i zvíře křičeli, jak se nabodli na špičaté kůly. Jezdci se pohybovali příliš rychle, aby ti v druhé a třetí řadě stačili zastavit, než také napadali do jam. Několika šťastlivcům se podařilo přimět koně, aby jámy přeskočili, a přistáli na pevné zemi yard dva za ní, jen aby po dvou krocích spadli do další pasti. Čtvrtá řada jezdců už zabrzdila a Spear křikl: "Praky!" Dva chlapci, jimž byla svěřena střelba z válečných strojů, trhli za šňůry, delší ramena sebou švihla a do vzduchu vyletěla hromada jako pěst velkých kamenů. Střely narazily do desítky jezdců, mnoho z nich srazily na zem a všechny zabily či zranily. Spear si to rychle přepočítal a usoudil, že asi třicet jezdců je vyřízeno, buď byli mrtvi, nebo příliš vážně ranění.

Jeho muži zatím neměli ani škrábnutí. Věděl, že se to brzy změní. Pak uviděl Krkavce.

Vůdce marodérů se vynořil z lesa a volal na své muže, ať se přeskupí. Ty nejblíž k hradbě složili lučištníci a každého, kdo měl v ruce pochodeň, zasáhlo půl tuctu šípů dřív, než ji mohl hodit. Ani se svým výjimečným zrakem Spear nerozeznal Krkavcovy rysy, ale uměl si představit, že je žoldnéřský kapitán vzteky bez sebe Jak pořvával rozkazy na své vyděšené muže. Čekali, že to bude snadný nájezd - vypálí a zničí ospalou vesnici, jen s několika oběťmi na své straně - a náhle to vypadalo na útěk v prvních pěti minutách, kdy téměř čtvrtina jejich mužů byla mrtvá či raněná.

Náhle Spear pochopil, že byl příliš opatrný. Kdyby byl pustil Creeda a půl tuctu lučištníků do lesa za Krkavcovu pozici, salva šípů v této chvíli by je byla zahnala na útěk. Teď už by prchali, místo aby se řadili k dalšímu útoku. Došlo mu, že Krkavec nehodlá nechat obránce klidně sedět. Určitě měl nějaký plán. Ve chvilce bylo slyšet, jak jeho muži sekají stromy.

"Co teď?" zavolal Spear na Creeda.

"Myslím, že chce vyřídit ty jámy," odpověděl Creed a ukázal na prostranství, kde byly vidět jámy s kůly.

Spear viděl, že se všichni drží na svých místech. Slezl po žebříku, přeběhl ves a připojil se ke Creedovi. "S těmi lučištníky v lese jsi měl pravdu, takže odteď budu mnohem pozornněji poslouchat veškeré tvoje návrhy."

"Ještě bych mohl pár chlapů dostat přes severní hradbu," zamyslel se Creed, "ale už je nepřekvapíme. Myslím, že nejlepší bude prostě sedět na zadku, dokud nebude jasný, co má schovaný v rukávě."

"Co bys na jeho místě udělal?"

"Stáhl bych ocas mezí nohy a vrátil se přes ty hory na jihu, ale já nejsem vražednej maniak, co se neodváží zklamat svýho pána. Ne, já bych teď stavěl beranovy želvy, aby se mí muži dostali co nejblíž k hradbě, a pak bych se pokusil zapálit palisádu. Buď shoří brána a já vrazím do vsi, nebo počkám, až obránci vylezou, a pobiju je pak."

"Jak vyřídíme ty želvy?"

Creed zaklel. "Kdyby to bylo normální oblíhání, byly by vyrobený podle knížky. Jsou to velký krámy na kolech, s beranem schovaným pod střechou, a vevnitř je dost místa, aby to chlapy chránilo před šípy. Pak se musí

dostat k bráně nebo k hradbě, aby ji mohli podkopat. My bychom na ně lili hořící olej nebo na ně házeli provazy a háky s navijákem, abychom je mohli převrátit..."

"Jenže tohle není hrad a oni nestavějí nic tak náročného. Co podle tebe udělají?"

"Postaví nějaký krunýř, pod kterým může běžet desítka chlapů, s aby se dostali dost blízko k hradbě a mohli sem něco hodit. Jestli i mají správnej olej, mohli by spálit kus palisády a prorazit."

Spear se podíval na chlapce stojící vedle praků. "Dokážete je znovu nabít?" zavolal na ně.

Starší z chlapců nadšeně kýval a křikl: "Díval jsem se, jak to dělají!" Popadl dlouhou tyč, zasunul ji do výřezu a povolal si ostatní chlapce na pomoc.

Hoši stáhli rameno velkého praku do původní polohy. Jedna z žen jim přiběhla na pomoc. Náhle praky připravovaly ke střelbě všechny ženy a děti ze vsi.

"Dejte tam všechno, co najdete, co by mohlo napáchat škody!" radil jim Spear. Creedovi řekl: "Kéž bych byl věděl, že budeme střílet víckrát. Nechal bych sem přinést víc kamení."

"Nemá cenu si teď lámat hlavu s tím, co se mohlo udělat," podotkl Creed. "Lepší dělat si starosti s tím, co udělá Krkavec."

"Tak kdy se pohne?"

Creed se na delší dobu zamyslel. "Myslím, že počká do setmění. Pokud zaútočí potmě, ztratíme některý výhody, co máme teď. On může přitáhnout rampy a naší lučištníci možná nebudou tak přesní. Možná tajné pošle menší oddíl k východní hradbě a dostane přes ni pár chlapů, zatímco většina jeho mužů bude bušit nabránu."

Ukázalo se, že měl Creed pravdu. Celé odpoledne slyšeli obránci zvuky seker a kladiv, žádný útok však nepřišel. Až za soumraku, když se poslední paprsky odrážely od mraků vysoko nad západním obzorem, zvuky ustaly. Vesničané jako by na dlouhé minuty zadržovali dech. Vánek šustil listím a ptáci cvrlikali, ale jinak bylo ticho. Pak se ozvalo tiché dunění a křupání větviček pod nohama mužů a frkání koní. Vzápětí se z lesa vynořil dlouhý dřevěný most a za ním se objevila želva. Vypadala jako pramice s hranatými konci, asi dvacet stop dlouhá, a muži ji nesli tak, že šli v řadě a želvu si drželi nad hlavou. Spear popadl luk, i když vzdálenost byla ve slábnoucím světle příliš velká. Po chvíli se muži nesoucí želvu otočili jedním kratším koncem směrem k palisádě a zrychlili. Ti s dřevěným mostem se zařadili za ně.

"Budou mít šípy nějaký dopad?" zeptal se Spear Creeda. "Je to čerstvý dřevo, moc mokrý. Kdybychom měli nějakou naftu nebo olej, kterej by se na tom udržel a hořel by, tak možná, ale..." Pokrčil rameny. "Nejspíš bychom jim to trochu opálili, ale určitě to nechytne plamenem."

Přes hradbu přelétl šíp a zarazil se do země několik yardů před postupující želvou. Spear křikl: "Šetřte šípy!" A obrátil se zpátky ke Creedovi.

"Mám plán," ohlásil.

"To je dobře," zabručel Creed. "Vždycky jsem rád, když má kapitán plán. Pak je mnohem míň pravděpodobný, že mě zabi-jou."

"Vezmi pár mužů a odstraňte z brány ty podpěry."

Creed se zamračil. "Ty chceš, aby ji prorazili?"

"V pravou chvílí."

Creed kývl, otočil se a přivolal si skupinku mužů stojící opodál. "Za mnou!"

Rychle se pustili do rozebírání podpěr a trámů, které zajišťovaly, že bude mnohem těžší bránu prorazit. Spár se díval chvíli na muže spěšně rozebírající podpěry a chvíli na želvu blížící se k bráně. Dorazila k první řadě jam a zastavila se. Muži vespod čekali, až ti za nimi přinesou most.

"Šípy!" křikl Spear.

Lučištníci zvedali luky vysoko k tmavnoucí obloze. Většina šípů nikoho nezasáhla, i když křik a jek naznačovaly, že pár mužů bylo zraněno. Spear si ani nemyslel, že by se šípy uspěl, ale věděl, že Krkavec by pojal podezření, kdyby obránci neotravovali útočníky při přemosťování prvního zákopu.

Krkavcovi muži supěli námahou, když běželi položit most přes jámu. Muži pod želvou couvli a obrátili se, až byli u mostu, a pak ho rychle přeběhli. Když dorazili k druhému zákopu, otočili se zase bokem, aby co nejvíc kryli muže za sebou, a z lesa se vynořil druhý most.

Spear viděl, jak Krkavec ve slábnoucím světle své muže pobízí, třebaže neslyšel, co přesně říká. Uvnitř palisády zahořely pochodně a Spear svůj plán upravil. Zavolal si Jasquenelova syna, mladíka jménem Tansa.

"Naskládejte kolem praků co nejvíc hořlavých věcí a buďte připravení je na mé znamení zapálit." Mladík nezaváhal, hned i běžel rozkaz předat. Ženy, děti a pár starších mužů začali nosit osobní věci z různých chýší a skládali je u strojů. Creed ohlásil: "Jsme hotoví!"

"Zůstaňte tam," nakázal mu Spear a spěchal dolů z ochozu. "Chci, abyste udělali tohle. Vezmi si tucet svých mužů a koně a drž je u východní hradby. Buďte připravení vyrazit. Ostatní muže postav támhle za tu budovu -" ukázal na první chýši napravo od brány, "- aby je nebylo vidět, až brána spadne. Chci, aby si Krkavec myslel, že se pokoušíme uprchnout, a modlím se, aby se přihnal jako blázen a neuvědomil si, že nečelí jenom bandě orodonských horalů."

"A co máme jako dělat?"

"Já budu na hradbě s tolika Orodony, kolik jich se mnou půjde."

"Člověče, vždyť uhoříš."

"Ne, když se odtamtud dostanu včas."

Creed pokrčil rameny. "Tak jo. Jakej bude signál?"

"Já vám ho nebudu moct dát. Bude tu příliš velký randál. Řekni tomu, kdo je podle tebe nejlepší vůdce, aby prostě začal střílet z jižní hradby, jakmile bude většina Krkavcovy kumpanie uvnitř palisády, a pak zakřič na muže za tím

domem, ať na ně vletí zezadu. Až to podle tebe bude vhodné, přijeď a obklíčíme je."

"Kapitáne, to je šílený. Máme jenom tucet chlapů a Krkavec jich má sto dvacet nebo víc."

"Až na ně zaútočíme, bude to míň. A on neví, kolik jezdců my máme. Snažte se dělat co největší kravál: v kouři toho moc neuvidí."

"Kouři?"

Spear ukázal na vesničany, skládající všechny hořlavé věci kolem praků.

Creed zakroutil hlavou. "Někdo sem přijde vypálit vesnici do základů a ty to uděláš za něj?"

Spear se zasmál, "Tihle lidé si můžou vesnici postavit znova, ale aspoň budou živí, aby mohli stavět." Zamyslel se. Měl třicet žoldnérů a pětadvacet dospělých orodonských válečníků plus pár chlapců, které bylo možné vyzbrojit, a asi třicet schopných žen, jež, když na to přijde, budou bojovat. "Jestli se nám podaří snížit počet Krkavcových mužů. pod sedmdesát, než vyjedeš, budou počty vyrovnané."

"Bude to masakr," varoval Creed.

"Tihle lidé bojují o holý život, Johne. Za co bojují Krkavcovi chlapi?"

"Za zlato, ale jsou to tvrdí, zkušení muži a..." Creed odevzdaně zavrtěl hlavou. "Ty jsi kapitán a ať se propadnu, jestli mám lepší plán, takže to uděláme po tvým."

Zavolání z hradby Spearovi prozradilo, že druhý most je položený. Řekl: "Vyber tucet nejlepších jezdců, Johne, a kéž vás bohové provázejí." Obrátil se, doběhl k žebříku a vylezl na hradbu, kde začal mužům přikazovat, co mají udělat dál.

Všichni žoldnéři odešli, někteří k jižní hradbě, ostatní se podle rozkazu přesunuli za chýši. Jasquenelovi Spear sdělil: "Potřebuju chrabré muže, kteří tu zůstanou se mnou a budou na Krkavcovy muže střílet, jakmile se dostanou za bránu."

"Jestli chceš, zůstanou tu všichni naši muži."

"Stačí mi jich deset," prohlásil Spear. "Pět najedno straně brány se mnou a pět dalších na druhé. Vyber nejlepší lovce. Ale aby si útočníci mysleli, že nás je na hradbách mnohem víc, ať křičí a pobíhají sem a tam."

"Stane se."

"Ostatním řekni, ať jdou k té chýši pod námi -" ukázal na budovu naproti té, za kterou Creed stavěl osmnáct žoldnéřů, "- a počkají za ní. Až uvidíš muže, co jsem přivedl, útočit zpoza té chýše naproti, zaútočte plnou silou. A ženám vyřiď, že až zapálím ten oheň támhle -" mávl směrem k prakům, "- ať začnou ječet, jako by vraždili jejich děti. Ať se zdá, že je všechno ztracené, ale ať jsou všechny ozbrojené a připravené děti bránit."

"Budou, Spáre stříbrného sokola," ujistil ho Jasquenel s úklonou. "Ať se dnes v noci stane cokoliv, Orodonové budou zpívat tvé jméno, poslední Orosini."

Spear mu stiskl ruku. "Kéž se na nás dnes dívají mí předkové a usmívají se."

"Kéž se tak stane," odvětil starý náčelník a šel předat rozkazy.

Spear se podíval přes hradbu. Želva už byla skoro u hradby. Ze dřeva trčely šípy jako dikobrazí ostny a další se neškodně odrážely. Křikl: "Schovejte si šípy!"

Želva zůstala před bránou skoro půl hodiny. Spear si říkal, co tam asi dělají. Pak muži začali ustupovat. Když se podíval dolů, viděl, že u brány něco je, jenže ve tmě nerozeznal, co to je. Spěchal dolů a prošel vesnicí k čekajícímu Creedovi, jemuž popsal, co viděl.

"Kůže plný něčeho hnusnýho, co dobře hoří," usoudil Creed. "Jejich lučištníci se do nich budou trefovat zápalnýma šípama."

Spear kývl. "Díky. Hodně štěstí." Přeběhl zpátky a vylezl na hradbu ve chvíli, kdy lučištníci před Krkavcem a jeho kapitány začali zapalovat Šípy. Spear napjal luk a zamířil. Když byli dost blízko, aby zasáhli bránu, tak byli dost blízko, aby se z nich stal cíl. Jakmile vyletěl první hořící šíp, Spear vypustil vlastní. Jeden nepřátelský lučištník zaječel a Spear začal střílet do lučištníků, jak nejrychleji to šlo. Pět Krkavcových střelců bylo raněno nebo zabito - nevěděl to jistě - než vaky s olejem u brány zasáhlo dost šípů, aby je zapálily.

Jak Creed předpovídal, bylo to něco hnusného, ohavně páchnoucí olej, vydávající při hoření vysoký žár. Do vzduchu stoupal černý dým a Spear a ostatní na hradbách se začínali dusit, ale zůstali na místech. Spear jen mrkal, jak mu z kouře slzely oči, a čekal.

Brána hořela asi deset minut. Spear se krčil za palisádou. Slyšel, jak trámy vržou, a valily se přes něj vlny horka. Věděl, že spoje, držící jednotlivé kůly pohromadě, brzy povolí a pak se brána rozpadne.

Po chvíli spadlo první poleno a brána byla otevřená. V dálce Spear slyšel zavolání a pak dusot kopyt, jak se stovka jezdců hnala k prvnímu mostu.

Spear zvedl luk. "Připravte se!" rozkázal a čekal, až bude první jezdec dost blízko.

20

Bitva

Spear namířil.

První jezdec sletěl ze sedla, jak měl jiný luČištník štěstí. Spear vystřelil vzápětí a jeden z Krkavcových žoldnéřů cestou z koně na zem zaječel.

Spear se zvedl a zakřičel na chlapce u praků. "Palte!"

Hoši držící lana zatáhli a na nepřítele se snesla hromada kamenů, nádobí, rozbitého nábytku a dokonce i kotlíky.

"Spalte je!"

Do hadrů namočených v oleji napadaly pochodně a ze strojů začal stoupat černý dým. Chlapci se rozbíhali na předem určená místa. Starší popadli luky, jež tu pro ně zůstaly, a připravovali se složit každého jezdce, který se jim dostane na dostřel.

Spear se obrátil zpátky k útočníkům a začal střílet. Než se zástup vřítil na náves, dostal ještě další dva. Z hořící brány stoupal dusivý kouř a nepřítele náhle ozářil oheň z praků.

Spear zavolal na ženu dole: "Řekni ostatním, ať začnou ječet!"

Poslechla a vsí se okamžitě rozlehl hrozný křik, ženy vřískaly a kvílely, jako by jim před očima vraždili jejich děti.

Jezdci, kteří projeli bránou, se zmateně rozhlíželi, na okamžik byli vyvedení z míry. Slyšeli křik, ale v dohledu nebyla jediná žena a neútočil na ně žádný muž. Místo toho je zasypávaly šípy z ochozu. Útočníci brzy ustupovali.

"Sesednout!" rozkázal jeden muž, seskočil z koně a přikrčil se za ním.

"Jsou nahoře na hradbách!" Ukázal.

Spear a ostatní stříleli, jak nejrychleji to šlo, aby jezdce udrželi při zemi. Spear orodonsky křikl: "Zůstaňte tady a střílejte!"

Nevšímaje si žebříku rovnou skočil na střechu jedné chýše, dalším skokem se dostal na kraj a vrhl se na nejbližšího jezdce, který zůstal v sedle. Strhl ho, a jak se překulil, vytáhl meč. Jezdec už měl svůj v ruce a podařilo se mu ho udržet, ale zemřel dřív, než si uvědomil, kde jeho protivník stojí.

Spear se ocitl mezi stovkou mužů, kteří se motali kolem a snažili se udržet koně plašící se kvůli kouři, křiku umírajících a šípům, jež neustále hvízdaly kolem. Nějaký šíp občas zasáhl koně a ten se začal vzpínat a řičet, načež zpanikařila i zvířata okolo a snažila se uprchnout. Splašení koně strhli nejednoho jezdce na zem nebo ho odtáhli o kus dál.

Spear podbíhal pod krky koní a zabil každého muže, který se mu dostal na dosah. Na zemi leželo šest mužů, mrtvých či umírajících, než si jezdci uvědomili, že nepřítel se dostal mezi ně. Ve chvíli, kdy muži začali vykřikovat rozkazy, zaútočil John Creed.

Creedovi muži vyběhli zpoza chýše, kde se schovávali, a Jasquenel a jeho válečníci vzápětí zaútočili z opačné strany. Nájezdníci měli stále přesilu, ale panoval mezi nimi zmatek, kdežto Spearovy oddíly měly cíl.

Chvíli byl stav vyrovnaný, když menší počet obránců zadržel útočníky a Spear se mezi nimi pohyboval jako vtělená smrt a zabíjel hlava nehlava. Jeho protivníci ho zahlédli jen na chvilku, pak zmizel za nějakým vzpínajícím se koněm, jen aby se objevil o chvíli později a přeskočil tělo dalšího mrtvého žoldnéře.

Nepřítel se však vzpamatoval, začal se organizovat a brzy byli Orodonové i Spearovi žoldnéři odraženi. Spear křikl: "Útočte dál!", nejdřív orodonsky, pak pro žoldnéře.

Koně pobíhali sem a tam mezi chýšemi a prchali z brány a střet se začínal řešit sám. Spear se náhle ocitl v obklíčení šesti mužů a měl pocit, že smrt je nevyhnutelná.

Pak muže přímo před ním zasáhl do krku šíp a další vedle něj vytřeštil oči, když ho zezadu zasáhl Creedův meč. Spear se otočil a rozehnal se vší silou. Jednomu muži usekl hlavu a pokračoval v pohybu, až meč skončil v rameni druhého.

Konečně zaútočil tucet jezdců ze zadní části vesnice.

Nájezdníci uviděli, jak se z kouře vynořují jezdci, křičí a ženou se na ně. Mnoho z nich se otočilo a začalo prchat. Následovali je další a brzy to byl hromadný ústup.

Nájezdníci, kteří mohli, nasedli na koně a hnali se přes mýtinu k lesu, ostatní prchali pěšky. Mnoho z nich zabili lučištníci, již zůstali na hradbách i přesto, že vedle nich hořela brána a všude se válel dusivý kouř.

Spear křikl: "Stát!"

Orodonové i jeho jezdci se zastavili a Spear pokračoval: "Nesmíme se poztrácet ve tmě! Mohli bychom přijít o všechno, co jsme získali."

Orodonové začali jásat. Pak se pustili do hašení, nosili vodu ze studny a menší ohně dusili pokrývkami, nebo na ně házeli hlínu.

Celou minutu se nadšeně plácali po zádech a blahopřáli si. Všichni se radovali z vítězství, i když brzy po vesnici a pod hradbou najdou ležet padlé kamarády. Spear už chtěl mužům rozkázat, aby vyhledali raněné a mrtvé, když se z hradby ozval výkřik: "Zastavili se!"

Spear spěchal k bráně, z níž zbyla kouřící hromada dohořívajících uhlíků, a zadíval se k lesu. Oheň za ním ho oslepoval, a tak mu trvalo celou minutu, než ve tmě něco rozeznal.

Krkavec přeskupoval síly!

Spear nesměl váhat, "Všichni do boje!" zařval. "Vracejí se!" Několika zbývajícím lučiŠtníkům přikázal: "Zpátky na hradbu! Pečlivě si vybírejte cíle."

Položil Jasquenelovi ruku na rameno a pravil: "Řekni starším dětem, ať teď odvedou ty menší do lesa, ale ženy ať zůstanou a bojují, jestli můžou."

Ozval se Creed: "Máš lepší oči než já. Já vidím jenom nějakej pohyb."

Oheň za nimi ozařoval polovinu mýtiny a většina mužů kolem Speara viděla jen pohybující se skvrny. "Přicházejí," sdělil jim. "Většina jde pěšky, ale myslím, že tam někde má tucet koní." Zesílil hlas: "Zůstaneme tady!"

"No, já vždycky dával přednost boji na jednom místě před protahovanou válkou nebo obléháním," zabručel Creed a tišším hlasem se zeptal: "Kolik jich je?"

"Víc než nás," odpověděl Spear.

"No, nebude to prvně."

Spear spěchal ke zbytkům brány a mrkal, jak mu ze štiplavého kouře slzely oči. Znovu se zadíval do tmy.

Postavy začínaly získávat pevnější obrysy a bylo vidět, že Krkavec své muže donutil k jakémus takémus pořádku. Postupovali ve třech řadách, asi dvacet mužů vedle sebe, a první řada před sebou držela štíty. Muži v druhé řadě drželi tyčové zbraně, všechny, co sehnali - halberdy na stahování jezdců z koní, oštěpy, dokonce i dvě kopí.

Třetí řadu tvořili lučištníci.

Na muže na hradbě Spear zavolal: "Nevšímejte si těch vpředu. Jestli to půjde, zabijte lučištníky!"

Creed přimhouřil oči. "Je připravený na útok kavalerie."

Spear kývl. "Škoda, že mu nemůžeme posloužit. Neví, že naši kavalerii tvoří tucet chlapů, kteří teď stojí tady."

Kolem proběhly dvě desítky dětí - starší nesly ty nejmenší - za bránou zahnuly doleva a podél zdi zamířily do lesa.

Objevily se ženy, mnoho z nich třímalo zbraně, které původně patřily Krkavcovým mužům. Spear je poslal do chýši napravo a nalevo a řekl jim, ať se zezadu vrhnou na lučištníky, až budou ve vesnici.

Muže přesunul dozadu k hořícím prakům, co nejblíž to šlo. Plameny pohasínaly, ale ze strojů stále stoupal silný žár. Budou jen siluety na pozadí ohně, kdežto Krkavcovi muži budou stát v jasném světle.

Útočníci dorazili k prvnímu mostu a muži z první řady se stavěli do dvojic a přebíhali na druhou stranu. Štíty drželi nad sebou, aby se chránili před šípy. Očekávané salvy šípů se nedostavily, protože ti na hradbách čekali, až se na dostřel dostanou Krkavcovi lučištníci.

"Připravit!" křikl Spear a první řada nájezdníků náhle zaútočila. "Zůstat stát!"

Dvacet mužů z první řady vrazilo do vesnice s mohutným bojovým pokřikem a propukl boj. Spear si přál, aby během výcviku v Saladoru strávil víc času bojem s protivníkem, jenž má štít, protože ačkoliv většinu šermířů v sále Dvora mistrů snadno zvládl, muž se štítem byl tvrdší oříšek.

Drnčení tětiv Spearovi prozradilo, že lučištníci na obou stranách mají plné ruce práce. Slyšel křik a jek a usoudil, že Krkavcovi lučištníci střílejí do nepřátel na zemi a půl tuctu střelců na palisádě si nevšímají. Doufal, že jeho vlastní muži počty nepřátelských lučištníků brzy sníží.

Spear sekal a bodal jako ještě nikdy a snažil se chránit i ty kolem sebe, nejen uhájit holý život. Útočníci padali a stále je nahrazovali další.

Čas jako by se zpomalil, když se Spear oháněl mečem, zasazoval rány a odrážel téměř bez přemýšlení, jako správný šermír. Částí mysli se snažil vnímat chaos okolo, ale prostě se nedokázal vyznat v tom, co se děje.

Jeden velký žoldnéř s jizvou zařval vzteky a vrhl se na něj. Praštil ho do obličeje štítem a Spear přepadl dozadu a ucítil bolest v zádech. Když se překulil, uvědomil si, že spadl na řeřavý kus dřeva a spálil se na levé lopatce. Vyskočil, meč připravený, a viděl, že žoldnéř s jizvou leží na břiše a John Creed mu vytahuje meč z boku.

"Johne!" křikl Spear a žoldnéř si dřepl a otočil se právě včas, aby se vyhnul dalšímu výpadu.

Spear se protlačil mezi Creeda a jednoho orodonského válečníka a zabil muže, který Creeda málem překvapil.

Znovu začal vnímat hluk bitvy - řinčení kovu, chrčení, zoufalý a vzteklý křik, nadávky. Páchla tu krev, výkaly, moč, kouř a pot.

Pak se šílený zmatek zdvojnásobil, když ze skrýší vyběhly orodonské ženy a pustily se do nepřátelských lučištníků ve chvíli, kdy vstoupili do vesnice.

Lučištníci museli odhodit luky a tasit meče a v té chvíli ženy získaly výhodu. Neberouce v potaz to, že neumějí zacházet se zbraněmi, prostě se vrhly na lučištníky a půl tuctu jich ubodaly dýkami, noži, rožní a vším, co jim přišlo pod ruku. Jedna dokonce použila kostěnou pletací jehlici, kterou žoldnéři vrazila do oka a tak ho zabila. Vytrhla mu z prstů nůž a skočila na dalšího nepřítele.

Rovnováha se zvrátila. Spear couvl a na okamžik uviděl celou scénu, jako by to byl obraz, který pozorně studoval. Přežili ještě čtyři orodonští lučištníci a stříleli z hradby, přičemž si pečlivě vybírali cíle na kraji. Jádro Krkavcových mužů kolísalo. Vpředu je zastavili Spearovi muži a vzadu se po nich vrhaly ženy. Vesničané měli poprvé výhodu většího počtu. Za tím Spear zahlédl něco, co mu vyrazilo dech. Dva z chlapců, odeslaných s mladšími dětmi do lesa, se vrátili, klidně popadli luky, které lučištníci odhodili, a nyní stříleli do zad mužů zápolících se ženami.

Spear vycítil, že tohle je chvíle, na niž čekal: "Útok!" zařval a skočil do pranice.

Sekl doleva a doprava a zabil dva muže. Náhle se nájezdníci snažili uprchnout.

"Zabijte je všechny .'"řval Spear jak proto, aby jim nahnal strach, tak proto, že vypustil všechen vztek od chvíle, kdy tito muži povraždili jeho lid.

Sekl dolů a usekl ruku muži, chystajícímu se zaútočit na ženu, která zápolila s jiným nepřítelem. Muž chvíli šokované stál, jak mu z ruky tryskala krev, pak ho zasáhl šok a bolest a on padl na kolena a svíral pahýl druhou rukou. Spear ho rychle sekl do vazu a muž se zhroutil jako mokrá hadrová panenka. Ve chvilce z něj vyprchal život.

Spear kopl zezadu do nohy dalšího muže, jenž k němu byl zády, až žoldnéř klopýtl, čímž ho donutil pustit štít. Jeden orodonský válečník toho využil a zabil ho.

Speara málem přemohli tři nepřátelé, kteří se náhle otočili a pustili se do něj naráz, takže musel zoufale odrazit tři údery jdoucí těsně po sobě, ale pak muže nalevo ťal kdosi zezadu, muže napravo zasáhl šíp do ramene a muže uprostřed Spear rychle vyřídil.

Proplétal se mezi bojujícími, zabil další dva muže, jednoho netrefil a na okamžik se otočil. Začal se přesouvat nalevo, protože se dostal moc dopředu a nepřítele měl za zády.

Koutkem oka zahlédl pohyb a obrátil se. Něco mu vybuchlo v obličeji a svět se změnil v záblesk žlutého a pak rudého světla. Poté vše potemnělo.

Spearovi se vrátilo vědomí, když na něj někdo chrstl vodu. Zamrkal. Nad ním klečel John Creed s naběračkou

v ruce. Zvuky boje nebyly slyšet. Ozýval se křik a nějaký hluk, ale žádné řinčení zbraní, jek ani klení.

"Co se stalo?" zeptal se Spear a pokoušel se posadit. Z té námahy se mu zatočila hlava.

"Opatrně," vyhrkl Creed a jedna Orodonka Spearovi pomohla do sedu. "Srazil tě chlap, co se zrovínka napřahoval na mě. Zasáhl tě naplocho, jinak bys teď seděl v síni Lims-Kragmy."

Při zmínce o nešťastném božstvu Orodonka pronesla modlitbu, aby temnou bohyni uklidnila.

"Jak dlouho jsem byl mimo?"

"Jen pár minut," uklidňoval ho Creed a pomohl mu vstát, "Pomalu."

Spear kývl a položil si ruku na čelo. Cítil rostoucí bouli a její velikost mu prozradila, že má vskutku štěstí, že ještě dýchá. "Lepší je mít štěstí, než být dobrý," zamumlal, jak si po měsících vzpomněl na Paska. Rozhlédl se.

"Skončilo to?"

"Tentokrát utekli doopravdy. Většina těch, co jsou tady, odhodila zbraně a prosila o milost. Zbytek prorazil bránou a zastřelili je lučištníci. Pár se jich dostalo do lesa."

"A Krkavec?"

"Podle mě ujíždí na jih, jak rychle ho nese kůň."

Spear se rozhlížel a začínal vnímat podrobnosti. Desítka nepřátel klečela, ruce svázané za zády. Mrtvé útočníky odnášeli k bráně a rovnali je jako sáhové dříví.

Několik žen plakalo, jak mezi mrtvými našly manžely, a nejeden muž plakal pro mrtvou ženu.

Uctivě k nim došel Jasquenel. "Zachránil jsi můj lid, Spáre střírného sokola."

Mluvil orodonsky, aby mu John Creed nerozuměl, i když z jeho hlasu vycítil vděk.

"Pomohl jsem pomstít svůj lid," odvětil Spear orosinsky a obecným jazykem dodal: "Potřebuju koně."

"Stane se," slíbil Jasquenel a zavolal na jednoho z chlapců, aby Spearovi přivedl koně.

"Co chceš dělat?" zeptal se Creed.

"Pojedu za Krkavcem," procedil Spear mezi zuby.

"Zhloupl jsi po ty ráně do hlavy. Je noc a on bude mít půl hodiny náskok, než se odsud vyhrabeš. Nejspíš s sebou má taky pár chlapů."

Spear kývl. "Já vím. Ale vystopuju ho." "Vystopuješ ho? V noci a v horách?"

Jasquenel se podíval na Creeda. "Jestli říká, že ho vystopuje, tak ho vystopuje."

"Neměl bych jet s tebou?" zeptal se Creed.

"Ne. Jenom bys mě zpomaloval." Spear Creedovi položil ruku na rameno. "Děkuju ti za všechno, Johne, bez tvých rad bych těmto lidem nedokázal pomoct."

"Nemáš zač, Speare. Může z tebe být skvělej kapitán. Jestli se někdy rozhodneš, že bys zas potřeboval kumpanii, dej mí vědět.

S mužem, který se nebojí jet v čele, jsem ochotnej sloužit kdykoliv."

"Moje žoldnéřské dny skončily. Tohle byla jednorázová záležitost. Na voze s bagáží najdeš pytel zlaťáků. Rozděl je mezi muže, jak budeš považovat za vhodné, a něco si nechej pro sebe. Hrej kapitána tak dlouho, abys chlapce dostal zpátky do Latagore, ano?"

"To zvládnu." Creed ukázal na zajatce. "Co uděláme s nima?"

"Co se obvykle dělá, když se žoldnéři protivníka vzdají?"

"Pokud je to na nás, tak je pustíme, pokud slíbí, že už proti nám nebudou bojovat, ale obvykle to záleží na zaměstnavateli,"

Spear se obrátil na Jasquenela. "Tito muži zabili mé lidi. Spálili by vaše domy a bez lítosti povraždili ženy a děti. Rozhodni ty." Jasquenel neváhal, podíval se na válečníky, kteří zajatce hlídali, a řekl: "Zabijte je."

Než se některý ze zajatců mohl pokusit vstát, každému podřízli hrdlo. Jasquenel se podíval na Creeda a Speara a prohlásil; "Je to spravedlivé. Dostali takovou milost, jakou rozdávali."

Creed se tvářil nejistě, ale kývl. "Tady nemá Krkavce nikdo v lásce, ale některým hochům se to nebude líbit. Za svítání bychom měli vyrazit na jih."

Objevil se požadovaný kůň a Spear řekl: "Potřebuju měch s vodou."

Jedna žena odběhla do chýše a vrátila se s plným měchem.

Taky Spearovi podala raneček. "Jídlo na pronásledování."

Spear kývl. Vzal si zbraně - meč a luk - a získal i toulec plný šípů. Zamával, pobídl koně a vyjel z brány do noci.

21

Štvanice

Spear se zastavil.

Hnal koně nocí a popřál mu jen krátkou přestávku. Od odjezdu z Quealy třikrát sesedl, aby se ujistil, že neztratil Krkavcovu stopu.

Jak tušil, Krkavec zvolil rychlost místo utajení a držel se hlavní stezky na jih, vedoucí nejkratší cestou do Pobřežní Hlídky. Spear se podíval na východ, kde rychle vycházející slunce měnilo barvu oblohy do ocelově šedé a věděl, že ve chvilce začne svítat. Usoudil, že Krkavec se někde utáboří a postaví hlídky, aby si odpočinul, než bude pokračovat v cestě, nejspíš kolem poledne. Aspoň to by udělal Spear, kdyby si myslel, že ho nikdo nepronásleduje.

Rozhodl se, že si taky na chvíli odpočine. Pak hodlal pomalu pokračovat v cestě a dávat pozor na hlídky. Našel si travnatý palouk asi dvě stě yardů našíř a dvakrát víc nadél, odsedlal koně a přikolíkoval ho na místě, kde měl

dost místa, aby se napásl. Sedlo použil místo polštáře a lehl si.

Podíval se, kde je slunce, zavřel oči a vyčerpaně usnul.

O dvě hodiny později, jak chtěl, se probudil. Slunce na tuto roční dobu nečekaně hřálo. Spear cítil, jak z něj vzduch vysává vlhkost dřív, než se stačil zpotit. Celé dny bude horko a sucho, pokud se tyto hory podobaly jeho domovině.

Nasedlal koně a vydal se dál. Po nějaké době našel potůček a nechal koně se napít. Sám si doplnil měch, než pokračoval v cestě. O půl hodiny později ucítil kouř.

Sesedl, přivázal koně a dál šel pěšky. Procházel lesem jen pár yardů od stezky, což bylo pomalé, ale věděl, že tak je mnohem méně pravděpodobné, že ho zamýšlená kořist zahlédne.

Rychle a tiše se proplétal mezi stromy a každých pár set stop se zastavoval a poslouchal. Když se zastavil počtvrté, ucítil koňský hnůj a zaslechl i koně, popocházející a okusující trávu.

Pomaloučku Šel dál a každý opatrný krok ho přivedl blíže k nepříteli. Viděl, že v dálce stromy řídnou a usoudil, že tam bude palouk, kde Krká věc a přeživší nájezdníci odpočívají.

Postupoval opatrně od jednoho stromu k druhému, luk držel v levé ruce a šíp tak, aby mohl okamžitě vystřelit. Nervy měl napjaté k prasknutí, jak čekal, že nájezdníci každou chvíli spustí poplach. Konečně uviděl koně uvázané v řadě kousek od lesa u malého potoka protékajícího mělkým údolíčkem. Když se přiblížil, koně zvedali hlavy, a tak se zastavil a čekal, dokud se zase nezačnou popásat.

Oheň dohořel, ale stále tu byl cítit kouř. U vyhaslého ohně leželo pět postav a páslo se tu šest koní. Spear se rozhlížel, snažil se najít hlídku.

Přikradl se na kraj lesa, kde ho skrývaly silné kmeny. Zahlédl pohyb na místě, kde do údolíčka ústila stezka, a ztuhl.

Někdo stál tak blízko u stromu, že byl ve stínu větví téměř neviditelný. Spear věděl, že musí být unavený, protože jinak by byl muže zahlédl o hodnou chvíli dříve. Zhluboka se nadechl a kradl se dál.

Hlídka sledovala stezku a stála zády ke Spearovi. Spear se ohlédl na tábor a viděl, že ostatní leží dál.

Zvážil své možnosti. Mohl by hlídku zabít, ale dokáže to potichu? Pomalu nasadil šíp a natáhl tětivu. Hlídka se opírala o strom a Spear vyčkával.

Když se muž na stráži protáhl, Spear vystřelil. Šíp muže zasáhl do týla a on se bez hlesu zhroutil. Dopadl však dost hlasitě, aby se jeden z koní polekal a zařehtal. Jakmile se k nim dostal pach krve, ostatní koně se také podívali směrem, kde mrtvý ležel.

Dva žoldnéři měli lehké spaní: ve chvilce byli na nohou, zbraně připravené. "Garthe!" zavolal jeden. "Co se děje?"

Spear usoudil, že volá muže, jehož právě zabil, a proto se stáhl hlouběji do lesa. Jakmile ztratil tábor z dohledu, uslyšel muže křičet: "Krkavče!"

Spear spěchal lesem a poprvé jasně uslyšel Krkavcův hlas. "Rozestupte se! Najděte ho!"

Spear věděl, že nemůže zůstat a bojovat. Byl příliš unavený, nemyslelo mu to jasně. Nechal si ujít příležitost zabít první dva, kteří se probudili, a možná vyřídit další tři, než se stačili skrýt. Udělal chybu a ta by ho mohla stát život.

Slyšel za sebou pohyb a poznal, že alespoň jeden žoldnéř umí stopovat. Uviděl ze země vyčnívat skálu, táhnoucí se na sto yardů, než začala být příliš vysoká, aby se na ni dalo šplhat, a skočil na ni. Jako kdyby šel po visutém laně, spěchal po skále k místu, kde začala být neschůdná, a tam seskočil na opačnou stranu a schoval se.

Připravil si další šíp a čekal.

Ten, kdo ho stopoval, byl dobrý, jak musel po chvíli přiznat. Neslyšel nic a neviděl nic. Čekal dál.

Po několika minutách se něco změnilo. Bylo těžké přesně říci co, ale jednu chvíli se zvuky lesa - stěží slyšitelný vítr šustící ve větvích, padající listí a jehličí - změnily.

Spear věděl, že nemusí vědět přesně, co tu změnu způsobilo, jenom to, že není sám. Krčil se za skálou a větřil, hledal stíny, které tu předtím nebyly, a snažil se zaslechnout něco, co by mu prozradilo, kde jsou pronásledovatelé.

Čas se vtekl a Spear věděl, že ten, kdo je za ním, hraje stejnou hru a čeká, až chybu udělá on.

Ozval se slabounký zvuk, tiché křupnutí, a Spear vyskočil a otočil se. Na okamžíček nepřítele zaměřil.

Čas jako by se zastavil, než Spear přiměl prsty, aby vypustily šíp. V té chvíli dokázal vnímat podrobnosti, jaké by si před chvílí ani neuměl představit. Muž měl černé vlasy, zaprášené, jak se někde převalil po zemi, možná jak se bál, že poté, co Spear zabil hlídku, vystřelí znovu. Pleť měl tmavou, asi po keshanských předcích, protože oči měl skoro černé. V očích se mu mihlo pochopení: směs strachu a odevzdanosti, když Spear vypustil svůj šíp. Začal se pohybovat, jako by chtěl vykřiknout nebo uhnout, ale ať hodlal udělat cokoliv, nedokončil to, protože ho šíp zasáhl do hrdla.

Ohromeně vykulil oči a pak se mu z nich vytratilo světlo, jak se zhroutil někam mimo Spearovo zorné pole.

Spear přelezl skálu a rychle muže prohlédl. Měl u sebe jenom zbraně. Spear si nechal svůj luk, ale vzal si od stopaře jeho šípy.

Rozhlédl se Jestli tu někde není další nepřítel, ale neviděl ani neslyšel nic.

Nechal mrtvého na pospas mrchožroutům a spěchal pryč. Zbývali čtyři.

Spear spal. Našel si místečko, které vytvořil potok, a tam uvázal koně. Musela by to být hrozná smůla nebo by nepřítel musel mít vynikajícího stopaře, aby ho našel. Spear spíš věřil ve své Štěstí: byl si jistý, že zabil jejich něj lepšího stopaře.

Kromě toho tušil, že Krkavec počká jen hodinku, nejvýš dvě, než sebere své zbývající tři společníky a uprchne na jih. Podle toho, co kapitán nájezdníků věděl, Spear byl předsunutý zvěd a za ním se mohly hnát dvě desítky

orodonských válečníků.

Přehrabal se v ranečku s jídlem, který v noci dostal, a našel tvrdý sýr, skoro stejně tvrdý chleba a sušené ovoce. Bylo to výživné, ale bez chuti. Až zabije Krkavce, může omdlít hladem.

Schoulil se pod skalní převis a nevšímal si zimy a vlhka. Rozhodl se, že si pár minut odpočine. Zdálo se mu, že je znovu na vrcholku hory Shatana Higo, čeká na svou vidinu a těší se na nadcházející obřad dospělosti. Když se probudil, vstal a byl připraven znovu se pustit do pronásledováni, třebaže byl stále k smrti utahaný. Chlad mu pronikl do kloubů a on se musel chvíli rozcvičovat, aby se trochu zahřál. Odhadoval, že do soumraku mu zbývají necelé dvě hodiny a věděl, že musel spát nejméně tři.

Poskytl Krkavci náskok, byl si však jistý, že to zvládne. Nájezdníkům bude trvat ještě aspoň tři dny rychlé jízdy, než se dostanou z hor na planinu a na silnici do Pobřežní Hlídky. Spear věděl, že jestli cestou najde potravu a udrží si sílu, dostane je dřív, než dorazí k městu.

A pokud bude muset vstoupit do města a pátrat po nich tam, udělá to.

Spear nasedlal svého unaveného koně a jel podél potoka, až našel místo, kde mohl vyjet nahoru a vydat se přes palouk k cestě. Na cestě zahnul na jih a pokračoval pomalým krokem. Věděl, kde byl poslední Krkavcův tábor a byl si téměř jistý, že tam už Krkavec nebude, takže zatím nebylo nutné spěchat. Chvíli nechal koně jít krokem, aby se zahřál, a pak ho pobídl do lehkého klusu.

Přiblížil se ke Krkavcovu táboru, zavedl koně mezi stromy a sesedl. I když by ho dost šokovalo, kdyby tam Krkavec zůstal, řekl si, zeje lepší být šokovaný, než mrtvý.

Rychle došel k místu, kde zabil hlídku, a našel muže ležet tam, kde ho nechal. Klekl si k němu, ale neviděl nic, co by ukazovalo na jeho totožnost. Další neznámý voják štěstěny najatý, aby zabíjel za peníze. Spear se podíval, jestli by nemohl něco potřebovat, a našel jen dýku za pasem. Měšec mu odřízli - k čemu by také bylo zlato mrtvému?

Spear vyšel na palouk a rozhlížel se kolem. Táborový oheň byl tam, kde si pamatoval, ale jinak tu nic jiného nezůstalo. Vzali s sebou i koně mrtvých, což bylo logické. Krkavec by neriskoval, že ho chytí jen kvůli tomu, že mu zchromne kůň.

Spear se podíval na stopy. Ani se nenamáhali zakrýt, kam jedou: zpátky na jih.

Spear se rychle vrátil ke svému koni, nasedl a opět se pustil do pronásledování.

Den končil a zvuky se měnily jako vždycky, když denní obyvatelé hor dělali místo nočním. Spear věděl, že v této chvíli se oba světy překrývají, jak se noční lovci občas probudili dřív a lovili denní tvory, kteří si příliš pozdě začali hledat bezpečné útočiště.

Spear sledoval stopy a snažil se předvídat, co udělá Krkavec teď. Pochyboval, že poté, co ho překvapili a on přišel o dva muže, bude natolik neopatrný, aby se utábořil na otevřeném prostranství a postavil jen jednu hlídku. Bude někde zalezlý - v jeskyni nebo pod skalním převisem - nezapálí oheň a neustále bude mít na stráži dva muže.

Za soumraku Spear znovu našel jejich stopu a sledoval ji až do tmy. Našel si co nejpohodlnější místo, kde přečká noc, a věděl, že Krkavecje na tom stejně jako on.

Probudil se chvíli před východem slunce a snažil se zahřát tím, že hýbal rukama a nohama. Věděl, že ho přemáhá únava a hlad. Co odjel z vesnice, neviděl nic k jídlu. Věděl, že větším nebezpečím než hlad je nedostatek vody, a tak dopil, co mu zbylo v měchu, a vydal se hledat vodu.

Sledoval terén a zamířil dolů ze svahu, až se dostal k jednomu z mnoha potoků, jež protékaly horami. K jeho radosti rostly na březích ostružiny a on se do nich s chutí pustil.

Většina plodů ještě nebyla zralá, ale stačilo několik, aby ho to povzbudilo a zahnalo na chvíli hlad. Hodinu sbíral ostružiny do ranečku.

Byť byl stále hladový, přece jen se s ostružinami a vodou cítil lépe, když se vydával za kořistí.

Dopoledne vycítil, že něco není v pořádku. Ze vzdálenosti mezi otisky kopyt poznal, že Krkavec a jeho muži nikam nespěchají. Jak se tak díval na stopy, cosi mu na nich vadilo.

Před půl hodinou projel kolem koňských koblížků a ještě nebyly suché, takže musel být těsně za Krkavcem. Něco na stopách mu však dělalo starosti.

Zastavil se a sesedl. Krkavec a jeho zbývající tři společníci s sebou vzali náhradní koně. Pak mu to došlo. Jeden kůň scházel! Rychle se ujistil, že měl pravdu. Ano, díval se na otisky kopyt pěti koní, ne šesti. A jenom troje stopy byly dost hluboké, aby koně nesli jezdce.

Někdo se cestou vytratil.

Spear vyskočil na koně ve chvíli, kdy kolem něj proletěl šíp. Lehl si koni na krk a křikem ho popohnal k běhu. Nechal ho vběhnout mezi stromy, pak se otočil a čekal.

Ať po něm vystřelil kdokoliv, nesledoval ho. Spear seděl klidně s rukou na koňském krku, j ak se snažil udržet unaveného a vyděšeného koně v klidu. Vyčkával.

Čas se zpomalil. Bylo možné, že ten, kdo po něm střelil, se ne-zdržel, aby se přesvědčil, jestli skutečně napáchal nějaké škody, a místo toho se rovnou vydal za Krkavcem. Nebo by mohl být v lese na druhé straně cesty a čekat, jestli se Spear objeví.

Konečně Speara přestalo čekání bavit. Sklouzl z koně, přivázal ho ke keři a pokračoval rovnoběžně s cestou. Postupoval k jihu a na nejužším místě, které našel, přeběhl na druhou stranu cesty a vydal se zpátky k severu. Pokud Krkavcův Člověk odjel k jihu, uviděl by jeho stopy, pokud ale stále čekal, až se Spear objeví, bude před ním.

Spear se tiše kradl mezi stromy. Dával dobrý pozor, zda neuvidí nějaké stopy útočníkovy přítomnosti.

Pak ten muž zakašlal. Spear strnul: zvuk se ozval jen kousek před ním. Spear věděl, že kýchnutí Či zakašlání už

zabilo nejednoho muže. Čekal a poslouchal, jestli se neozvou další zvuky, jež by prozradily, kde se muž nachází.

Postupoval pomalu, nejdřív nohu zlehka položil na zem a opatrně na ni přesunul váhu, než udělal druhý krok. Nechtěl, aby šustění listí nebo praskání větviček prozradilo jeho přítomnost.

Pak něco ucítil. Vítr vál od severozápadu a Spear náhle ucítil mužův pach. Nekoupal se nejméně týden a včera se musel ocitnout uprostřed všeho toho kouře.

Spear poslouchal a díval se. Konečně toho muže uviděl.

Tiskl se ke stromu, další šíp měl připravený, a sledoval stezku, jak se snažil najít Speara. Spear usoudil, že muž dostal přikázáno nevracet se bez jeho hlavy.

Spear se k němu přibližoval obloukem, dokud neměl jasný výhled. Pak tiše rozkázal: "Odlož ten luk."

Muž ztuhl. Neobrátil se, jen pootočil hlavu, aby koutkem oka dohlédl na Speara. Otevřel ruku a nechal luk spadnout na zem.

"Otoč se, pomalu," přikazoval Spear.

Muž'poslechl, až stál zády ke stromu. Spear mu mířil šípem na prsa.

"Kde je Krkavec?"

"Na jihu, tak dvě míle, čeká, až mu tě přivedu, nebo až vjedeš do další pasti."

"Jak se jmenuješ?"

"Kiligore."

"Jak dlouho jezdíš s Krkavcem?"

"Deset let."

Tětiva zadrnčela a náhle byl muž jménem Killgore pňbodnutý ke stromy. Vykulil oči a podíval se dolů, pak mu přepadla hlava dopředu a povolily mu svaly.

"Deset let znamená, že jsi byl v mé vesnici, vrahu," pronesl Spear tiše.

Nechal Kíllgora přibodnutého ke stromu a spěchal si pro koně.

Teď zůstali jen tři a Spear věděl, že na něj čekají o dvě míle dál na silnici.

Spear zaklel. Byl to velký palouk a on okamžitě pochopil, proč si ho Krkavec vybral. Byl příliš velký, aby se Spear mohl schovat v lese a dostat někoho z ukrytu.

Krkavec a jeho dva zbývající jezdci seděli na koních uprostřed palouku, s rukama složenýma na sedlových hruškách, a čekali.

Buď přijede jejich muž a oni budou pokračovat v cestě, nebo se objeví Spear a tím honička skončí, tak nebo tak. Spear zvážil své možností. Mohl se skrývat v lese, dokud Krkavec čekání nevzdá a neodjede na jih, nebo se nevydá na sever, aby se podíval, co se stalo s Kiligorem. Ale měl jenom pytel ostružin a měch vody a byl nesmírně unavený. Čekáním jenom zeslábne.

Krkavec byl jistě také unavený, ale měl s sebou další dva muže.

Spear sice získal titul nejlepšího šermíře světa, přinejmenším do dalšího turnaje ve Dvoře mistrů, ale oni na něj byli tři a budou bojovat za jízdy. Spear si nedělal iluze, že by byli ochotní sesednout a bojovat s ním jeden po druhém.

Zhluboka se nadechl. Byl čas to skončit.

Uchopil luk, jeden šíp si dal mezi zuby a další do ruky. Pobídl koně, drže otěže jednou rukou, a vyjel na palouk.

Žoldnéři ho uviděli a klidně se chopili zbraní. Spear pocítil náhlý příval naděje. Žádný z nich neměl luk.

Děkuje bohům za Rondara, že ho naučil jezdit, Spear vykřikl a pobídl koně do cvalu. Řítil se rovnou na tři muže a sledoval hlavně Krkavce, jenž byl uprostřed.

Krkavec se nehýbal, jeho dva společníci však ano. Pobídli koně a Speara objížděli, aby se musel k některému otočit zády. Spear pustil otěže a pevně koně svíral koleny.

Napnul luk a vypustil první šíp. Jezdec po jeho pravici se sehnul, jak čekal, proto také mířil nízko. Šíp ho zasáhl do stehna kousek pod kyčlí. Muž zaječel a zhroutil se ze sedla. Rána ho nezabije, ale hned tak brzy se do boje nepustí.

Spear stočil koně nohou směrem od Krkavce a druhého muže a nasadil na tětivu další šíp. Jezdec, jenž ho objížděl zleva, se ocitl za ním a blížil se k němu.

Spear se stočil doprava a jeho kůň udělal kruh. Spear se otočil co nejdál, až byl čelem vzad. Když vypouštěl druhý šíp, uviděl v očích druhého muže překvapení.

Šíp muže zasáhl ze strany krku tam, kde ho nechránila kroužková košile. Jezdec přeletěl dozadu a spadl za svého koně. Nepochybně byl mrtvý dřív, než dopadl na zem.

Krkavec zaútočil,

Když viděl, čeho je Spear schopný, nemohl si dovolit dát mu šancí poodjet a vzít si další šíp. Nepochybně by zemřel, kdyby nedojel blíž.

Spear odhodil luk a tasil meč. Na poslední chvíli se otočil. Krkavcův kůň vrazil do Spearova a málem ho shodil. Spearův kůň musel ustoupit do strany, aby se udržel na nohou.

Spear zvíře prudce otočil a sekl mečem do místa, kde doufal, že bude mít Krkavec hlavu. Zasáhl jen vzduch.

Uvědomil si svou chybu a pokoušel se ránu stáhnout, žel maličko se opozdil. Levým ramenem mu projela bolest, jak ho škrábl Krkavcův meč.

Spear se zašklebil, ale zachoval si chladnou hlavu. Pobídl koně dál a odolal nutkání sevřít si rameno rukou. Místo toho zvedl meč nad hlavu, aby odrazil další Krkavcův výpad.

Spear zamrkal, aby dostal z oči slzy, a donutil se nevnímat bolest v rameni, protože bylo jasné, že v sedle je Krkavec zkušenější šermíř. Přesto šerm byl šerm a Spear věděl, že se ještě nikdy neocitl v důležitějším boj i.

Rondar ho učil, jak ovládat koně jen jednou rukou nebo úplně bez použití rukou, pouze nohama, a tak se snažil učinit z koně prodloužení vlastního těla a uvažovat tak, jako by koňovy nohy byly jeho vlastní.

Bolest v rameni nevnímal, třebaže věděl, že jít Krkavcova rána o něco níž, byl by už mrtvý. Rána by byla přesekla šlachy či by mu ruku úplně usekla a on by ve chvíli vykrvácel. Takhle se mu jen krev z povrchové rány vpíjela do košile na rameni, ale pokud tento souboj rychle ukončí, přežije to.

Spear otáčel koně, aby měl Krkavce po své pravici, kde bylo riziko, že ho znovu zraní do již posekané ruky, nejmenší. Krkavec vedl svého koně tak, aby druhé zvíře zatlačil dál nebo aby je dokonce přiměl shodit jezdce. Přesunul se vedle Speara a mladý muž poprvé od doby, kdy byla zničena Kulaam, uviděl svého nepřítele zblízka.

Kdysi úhledně zastřižený vous teď měl žoldnéřský kapitán rozježený a neučesaný a hranatou tvář strhanou. Jeho pleť měla našedlý nádech a tmavé, zapadlé oči měl zarudlé a pod nima černé kruhy.

Přesto u něj byla vidět železná vůle, jež Spearovi prozradila, že Krkavec je nejnebezpečnější muž, jakého kdy potkal. Bez železné vůle se muž těžko mohl stát velitelem bandy nelítostných žoldnéřů jakou měl Krkavec. Spear věděl, že musí být taky odhodlaný. Nebylo důležité, jestli sám zůstane naživu, ale Krkavec musel zemřít. Musel zaplatit za to, co provedl Spearovu lidu.

Objížděli se a sekali do sebe, až ocel zvonila, ale žádný nemohl získat výhodu. Krkavec uměl lépe vést koně, jenže zblízka byl Spear lepší šermíř.

Pokračovali v tom dlouhou dobu, sekali a kryli se, aniž by některý získal výhodu. Krkavec se třikrát pokusil zaútočit, ale oba koně byli na pokraji vyčerpání, a potřetí Krkavec ustupoval se šrámem na tváři. Po pravé straně obličeje mu crčela krev a Sper si všiml něčeho jiného. Odhodlání bylo pryč! Náhle měl před sebou muže bojícího se smrti.

Spear zaútočil. Zařval z plných plic, zvedl se ve třmenech a vši sílou udeřil. Krkavci se léta šermování v sedle zúročila, protože udělal něco, co Spear nečekal.

Místo aby se otočil, zvedl meč a ránu odrazil, Krkavec se předklonil, až visel ze sedla a držel se jen levou rukou, a sekl Spearovi po pravé noze.

Spear ucítil bolest, jak se mu čepel zaryla hluboko do lýtkového svalu, a noha se mu podlomila. On sám, jak byl uprostřed pohybu, sletěl po hlavě ze sedla.

Dopadl na rameno a pokusil se překulit, ale pád ho ochromil. Jeho unavený a splašený kůň odběhl a nechal Speara ležet bez ochrany na zemi. Žoldnéřský kapitán otočil své zvíře a pobídl ho k dalšímu útoku ve snaze Speara pošlapat.

Spear se překulil, kopytům se vyhnul až na poslední chvíli. Krkavcův meč ho těsně minul, protože žoldnéřský kapitán se dost nesklonil, aby mohl zasadit smrtící ránu.

Spear se zvedl, postavil se na zdravou nohu a byl připravený zase bojovat. Místo očekávaného útoku však viděl, že Krkavec ujíždí k jihu.

Vrah měl dost, utíkal a jeho unavený kůň se zmohl stěží na klus. Spear volal na svého koně, ale ten si ho nevšímal a navíc byl příliš daleko, aby se k němu se zraněnou nohou dostal. Spear si musel ošetřit zranění, jinak by omdlel ze ztráty krve. Už teď se mu točila hlava, jak se při pádu z koně praštil.

Zmocnilo se ho Černé zoufalství, když vtom jen o pár yardů dál uviděl svůj luk a toulec. Doskákal k nim po jedné noze a sebral luk. Vytáhl z toulce šíp, nasadil ho na tětivu a napjal luk. Odhadl vítr a vystřelil.

Věděl, že bude mít jen tuhle jedinou příležitost.

Šíp zasáhl cíl. Zabodl se Krkavci mezi lopatky a prorazil koženou zbroj, již měl na sobě.

Spear viděl, jak žoldnéřský kapitán padá z koně. Padal úplně bezvládně, takže se Spear ani nemusel jít podívat na tělo, aby věděl, že Krkavec je konečně mrtvý.

Podlomila se mu noha. Upadl, jako by ho opustily síly i vůle. Jeho kůň se nevzrušeně popásal opodál. Za chvíli se k němu Spear pokusí dojít, ale nejdřív si musel trochu odpočinout. Jenom zůstane sedět, než popadne dech. Potom si ošetří nohu a rameno.

Jeho poslední myšlenka, než omdlel, byla, že to byla jeho nejšťastnější rána v životě.

Probudil se a ucítil jídlo a kávu. Ležel pod pokrývkou vedle vozu. Někdo mu obvázal rameno a nohu. Byla noc.

"Kávu?"

Spear otočil hlavu a u ohně uviděl sedět Johna Creeda. Půl tuctu mužů z jeho kumpanie se shromáždilo kolem velkého táboráku o pár yardů dál.

Spear se zvedl na zdravé ruce a opřel se o kolo vozu. "Díky," řekl.

Creed mu podal hrnek, a když Spear usrkl hořkou tekutinu, prohodil: "Ještě že jsme se tu objevili. Skoro jsi vykrvácel."

"Jak jste mě našli?"

Creed se zasmál. "Nebylo to těžký." Podal Spearovi ještě teplý kus masa mezi dvěma chleby a Spear si uvědomil, že umírá hlady. Polykal maso s chlebem a Creed pokračoval: "Nechal jsi za sebou všechny ty mrtvoly." Ukázal k severu. "Z vesnice jsme odjeli za svítání asi sedm hodin poty, co ses vydal za Krkavcem." Poškrábal se na bradě. "Faktem je, že jsem tě taky považoval za mrtvýho, ale vedl sis dobře, Speare Sokole. Když jsem uviděl první tělo, s několika mládencema jsme si pospíšili napřed, kdybys potřeboval pomoct. Nepotřeboval." Znovu se zasmál. "Rozhodně jsi to nepotřeboval."

"Škoda, žes neviděl ten výraz na Krkavcově tváři, když jsem ho otočil. Umřel tuze překvapenej. Tvůj šíp jím projel durch a on měl hlavu dole, jako by se koukal, co se mu to vyrazilo na prsou. Jestli chceš něco slyšet, ten parchant neměl smysl pro humor." Vstal a ukázal o kus dál. "Našli jsme tě támhle, měl jsi namále. Zašil jsem tě a vůz a

ostatní hoši sem dorazili přede dvěma hodinama. Do Pobřežní Hlídky se můžeš vízt na voze. Ta noha vypadá ošklivě, ale jestli se ti nezanítí, budeš v pořádku."

Spear dojedl a zeptal se: "Kde je druhý vůz?"

"Nechal jsem ho ve vesnici. Nepotřebovali jsme dva a já si říkal, že ti nebude vadit, když ho dám Orodonům."

"Ne, ne vadí mi to."

"Zpívají o tobě nějaký písničky kolem ohně, Speare. Pro ty lidi jsi zatracenej hrdina."

Spear nevěděl, co říci. Vzpomínal na svůj lid a říkal si, jaký by byl jeho život, kdyby skupina mužů jako jeho žoldnéři přijela do Kulaam deset dní předtím, než se ukázala Krkavcova banda a muži z Olaska, Zavřel oči. "Nejsem hrdina. Jenom jsem musel něco vyřídit."

"No, to jsi udělal, "podotkl Creed.

"Děkuju ti, že ses o mně postaral, Johne."

"Máš na to, aby z tebe byl skvělej kapitán, Speare. Jestli budeš potřebovat muže, nebudu mít potíže je sehnat. Jsi spravedlivej, staráš se o svý lidi a platíš lip než většina ostatních."

"Kdybych někdy potřeboval dobrou pravou ruku, Johne Creede, budeš první, koho zavolám." Spear odložil hrnek a položil se. Klížily se mu oči a věděl, že potřebuje odpočívat.

"Stačí zavolat a já přijdu," prohlásil žoldnéř s úsměvem, pak se zadíval do noci a zeptal se: "Co teď?"

Spear se zadíval na hvězdy nad sebou. "Odpočinek. Pak další práce."

"No," usoudil Creed, "práce může aspoň pár dní počkat. Já vždycky říkám: odpočívej, když můžeš."

Spear se zabalil do pokrývek a usínal. Vzpomínal na svou rodinu a doufal, že konečně našla klid.

Potom si však vzpomněl na vévodu z Olaska a jeho kapitána Quentina Havrevulena. Ti dva se také musí připojit ke Krkavci, než bude Spearova rodina moci opravdu odpočívat v pokoji.

A s těmito nepříjemnými myšlenkami Spár stříbrného sokola upadl do hlubokého spánku beze snů.

Doslov

Štír

Spear se napil vína.

Nakor řekl: "To, co jsi udělal, účinkovalo, ale jen v omezeném rozsahu."

"Ne pro Orodony," poukázal Spear.

Seděl v Fugově pracovně na Čarodějově ostrově. U stolu seděli ještě Magnus, Caleb a Robert. V krbu vesele plápolal oheň. Pug a Miranda byli pryč, podle Nakora za nějakým tajným posláním.

Spear se dostal do Pobřežní Hlídky, kde si zaplatil cestu lodí do Saladoru. Tam našel několik starých známých z dob, kdy tu byl s Calebem, a poslal zprávu Magnusovi, že tu věc na severu vyřídil.

Magnus se objevil a vzal Speara na ostrov stejně jako poprvé, kdy přenášel mladého chlapce od Kendricka na Pugovo panství. Spear si nejednou přál ten trik umět: z koní, lodí a kočárů se mu dělalo špatně.

Nebyl na ostrově ještě ani den a události minulého měsíce mu už připadaly jako vzdálená vzpomínka. Rány měl vyléčené, i když rameno i nohu měl ještě ztuhlé, nicméně léčitelé na ostrově ho ujišťovali, že to není trvalé, zůstanou mu pouze další dvě působivé jizvy do sbírky.

Nakor pokračoval: "Vedl sis dobře, Spáre."

"Speare, prosím," opravil ho. "Zvykl jsem si myslet na sebe jako na Speara Sokola."

"Tedy Speare," řekl Nakor.

"Tu orodonskou vesnici jsi bránil velmi účinně na někoho, kdo nemá žádný formální vojenský výcvik," ozval se Magnus. "Využil jsi toho, co jsi měl, i když připouštím, že si nejsem úplně jistý, proč jsi spálil ty praky."

Spear se narovnal. "O tom jsem nikdy nemluvil."

Magnus se pousmál. "Ne, nemluvil. Pozoroval jsem tě."

"Kde?"

"V Queale, z nedalekého kopce."

"Tys tam byl!" Spear se předklonil. "Byl jsi tam a nepomohl jsi nám?" obvinil ho.

Promluvil Caleb: "Nesměl, Speare."

"Je toho hodně, co ještě nevíš," dodal Nakor. "Ale tohle bys měl pochopit. Mág, o němž jsme mluvili - Leso Varen - nesmí zjistit, že jsme zapletení do věcí, které děláš. Kdyby se tam objevil mág Magnusových schopností a zničil Krkavce, okamžitě by to zjistil. Nesmíš zapomínat na Leso Varena."

Spear kývl. "Nelíbí se mi to, ale rozumím."

"Což nás přivádí zpátky k otázce, co teď?" zeptal se Nakor.

"Pokud ode mě nechcete něco dalšího, musím se rozhodnout, co s Kašparem Olaským."

"Tady není co rozhodovat," prohlásil Nakor. "Musíš k němu vstoupit do služby."

Spear vykulil oči. "To nesmím!"

"Proč ne?" chtěl vědět Caleb. "Matka už má v jeho službách tu svou "lady Rowenu". Další agent se bude hodit."

"Nedokážu porušit přísahu, takže nemůžu složit žádnou přísahu, kterou bych nemohl do puntíku splnit."

Nakor řekl: "Tak to taky musí být."

"Nemůžu sloužit muži, jako je Kašpar, i když máte nějaký plán, který podle vás zařídí, že mě ten jeho mág nepřistihne při lži. Protože já nebudu lhát a nesložím křivou přísahu," dokončil Spear rozzlobeně.

"Ne," odtušil Nakor, "špatnější mě pochopil. Když jsem říkal, že to tak musí být, myslel jsem tím, že nesmíš složit křivou přísahu. Musí ti jít od srdce a musíš sloužit Kašparovi podle potřeby i za cenu vlastního života. Pokud dostaneš rozkaz chytit někoho z nás a zabít ho, musíš se do toho dát a v případě potřeby i někoho z nás zabít."

Spear se zamračil. "Vy chcete, abych se dal cele do služeb našich nepřátel?" Byl úplně zmatený.

"Ano," přitakal Nakor, "protože jenom tak se dostaneš dost blízko, abys Kašpara ve správnou chvíli zabil."

Spear byl ohromený. "To nechápu. Jak mu mám sloužit, aniž bych porušil svou přísahu, a přesto plánovat, jak ho zabít?"

"Tvoje přísaha bude platit jen tak dlouho, jak dlouho bude Kašpar dodržovat tu svou," vysvětloval Nakor.

"Aha," pochopil Spear. "Je povinností pána ctít svou část přísahy, stejně jako je to povinností služebníka."

"Už jsi slyšel to podobenství o štírovi?" otázal se Nakor.

"Ne."

"Jednou seděl štír na břehu řeky, která byla příliš hluboká a proud příliš prudký, aby se dostal na druhou stranu. Kolem plavala žába a štír na ni zavolal: "Žábo, přenes mě na zádech na druhý břeh!"

A žába odpověděla: "Nepřenesu, protože ty mě bodneš a já umřu."

Štír žábě řekl: "Ale proč bych to dělal? Přece kdybych to udělal, utopil bych se."

Žába se nad tím zamyslela a nakonec souhlasila: "Dobrá. Přenesu tě přes řeku."

Žába tedy vylezla na břeh a vzala štíra na záda. V půlce cesty přes řeku štír žábu bodl.

Umírající žába vykřikla: "Pročjsi to udělal? Teď přece umřeme oba!"

A umírající štír odpověděl: "Protože to mám v povaze.""

Nakor se podíval na Spára. "Nakonec, pokud budeš žít dost dlouho, tě Kašpar Olaský zradí, Speare. Má to v povaze. A až to udělá, ty budeš volný a pak ho smíš zabít."

Spear nevěděl, co říci. Dlouho uvažoval o tom, co Nakor řekl. Pak se zhluboka nadechl a kývl.

"Pojedu do Opardumu a budu sloužit vévodovi Olaskému."